

ion coja

LEGIONAR II NOȘTRI

**SINT ROMÂN
ȘI NIMIC
DIN CE ESTE ROMÂNESC
NIT MI-F STRAIN**

**Editura KOGAION
in colaborare cu¹
Fundatia Culturala
BUNA VESTIRE
1997**

EDITURA KOGAION
ISBN-973-95077-0-0

Împar Tipografia **ELISAVAROS S.R.L**
str L UDUȘ nr 32 sectorl Bucures
telefon: 638.30.16

Ahno' oactare computerizată: ELFN^A SORL

CÂTEVA PREIJMIN ARII

1. Pentru cine va citi paginile ce urmează și va vedea că subiectul cel mai discutat în această carte este Mișcarea Legionară, e bine să se știe că nu mă trag dintr-o familie de legionari. N-am avut pe nimeni în familie nici măcar cu simpatii legionare, necum să fi suferit de pe urma acestor simpatii.

Dar am avut mulți colegi, unii chiar prieteni a căror adolescență și tinerețe, a căror **viață** a fost efectiv distrusă, schilodită de vina de a se fi născut într-o familie de legionari. Ca să li se piardă urma paternității legionare, mulți dintre ei au fost nevoiți să-și schimbe numele, să se lase înfiați, fictiv, de rude cu un dosar politic mai acceptabil, cu „origine socială sănătoasă”, asta pentru ca, a nevoie să facă astfel dovada că și-au renegat părintele criminal! ar unu mai slabi de înger, chiar și-au renegat părintele legionar!

Cred că în generația mea se poate consemna psihologia moarte a „fiilor de legionari”, o psihologie marcată de hăituiala permanentă în care aceștia au trăit ani de zile, marcată de teama nefirească că ți se va cere și nu-ți face plăcere, nu-ți convine să vorbești, să te lauzi - cum o făceam noi ceilalți, cu isprăvile tătâne- tu cu cine și ce a fost ori este taică-tu! Am resimțit drama acestor colegi și pot spune că s-a trezit în mine sentimentul, cred eu firesc, al solidarității și com-pătimirii cu cei puși într-o postură atât de nedreaptă: să dea ei. copiii, socoteală de faptele părinților! Nedreptate cu atât mai mare cu cât, mi-am dat destul de repede seama legionarii nu erau nici pe departe criminalii și vânzătorii de rara despre care vorbeau manualele de istorie. Am băgat însă de seamă că strategia urmată de oficialități miza nu atât pe calomnie și minciună, cât pe evitarea subiectului, a discuțiilor despre legionari. Ar fi preferat ca lumea să-i uite! Să-i șteargă din istorie și din conștiința publică, de parcă nici n-ar fi existat vreodată!

Legionarii, mai mult decât oricare alții, au fost pentru comuniști un subiect pe care n-au vrut niciodată să-l lămurească, să-l pună în discuție de la un capăt la altul! Era, se întâmplase ceva cu totul deosebit care trebuia să rămână ascuns! Ce?..

2. Pentru mine, legionarii sunt un capitol de istorie. Mă gândesc la perioada interbelică nu foarte diferit de cum mă gândesc la disputa dintre liberalii și conservatorii de pe vremea lui Eminescu sau la luptele dintre Cantemirești și Racovițești și a m. d. Adică mi-e greu să mă angajez cu simpatii partizane, pro sau, mai ales, contra unora! Poate că și din alte motive (să fie unul dintre acestea zodia în care m-am născut, a balanței?), sunt în egală măsură dispus pentru fiecare personaj sau grup de persoane ori interese, sunt dispus să le recunosc, cu mare plăcere, merite și contribuții pozitive la devenirea noastră istorică, a românilor! Nu mă simt adversarul nimănui și simplul fapt al aparenței la istoria noastră îmi produce o simpatie pe care nu reușesc s-o pierd nici în fața evidențelor celor mai întunecate! Mai întristătoare!

Despre legionari ni s-au spus atâtea minciuni că de le-aș fi crezut ar fi însemnat să facem din ei capitolul cel mai rușinos nu numai din istoria neamului românesc, ci și din istoria speciei om! M-au bucurat toate dovezile din care rezulta că legionarii n-au fost acei criminali fără pereche de bestiali, de siniștri, de inumani! M-am bucurat mai întâi ca om, că legionarii, oameni și ei, nu sunt atât de ne-oameni cum ne-au fost dintotdeauna prezentați!

Homo sum et nihil humani a me alienum putol Sunt om și nimic din ce este omenesc nu mi-e străin!... Cu atât mai mult, ca român, pot și trebuie să spun la fel: **Romanus sum et nihil romani a me alienum putol** Sunt român și nimic din ce este românesc nu mi-e străin! Îmi asum integral condiția de român, deci și istoria neamului meu, cu bune și cu rele, sunt ale mele, sunt de-ai mei cei ce le-au săvârșit! Li simt de-ai mei și pe legionari, și pe comuniști, și pe liberali, și pe țărâniști, și pe masoni, și pe social-democrați și pe toți cei ce au făcut vreodată umbră pământului românesc. Inclusiv și mai ales pe cei ce au făcut degeaba umbră pământului! Ca mine Cât am putut i-am cercetat pe fiecare cu nădejdea de a descoperi o fărâmă de gând ori de gest însemnat de Dumnezeu cu nădejdea de mai

bine pentru neamul nostru românesc. Cui i-aș putea refuza nădejdea și intenția de a face bine acestui pământ, acestui neam? Evident, nimănui! Pe cine atunci să mai acuzi?

-4-

3. Ca să se vadă cât mai convingător că eu nu practic față de legionari un partizanat stupid, stupid ca orice partizanat, m-am văzut nevoit să public*în cartea de față și câteva texte din care să rezulte disponibilitatea mea de a susține o persoană, idee sau grupare de oameni liber de orice partizanat, de orice constrângere pe care ți-o impune fidelitatea față de o ideologie, față de un partid! Mă simt obligat să fiu loial numai și numai față de condiția mea de om, de român! Acest „partizanat” nu mă împiedică în nici un fel să respect regula de aur a omeniei: să pui principiile mai presus de interese!

De interesele personale, se înțelege. Celelalte, despre care se vorbește atât de des pentru a fi mai ușor neglijate, uitate sau călcate în picioare, interesele naționale, când sunt autentice naționale, devin principii și. în mare, sunt aceleași pe toate meridianele lumii! Ele nu pot intra în contradicție cu respectarea adevărului, bunăoară! Insist și postulez chiar pe această idee: este vorba de o înțelegere greșită a intereselor naționale atunci când cineva minte și se abate cu bună știință de la linia adevărului și a onoarei. amăgindu-se sau scuzându-se că în felul acesta rămâne fidel intereselor naționale, că un asemenea comportament este reclamat de politica priorității interesului național! Minciuna este la fel de nocivă pentru interesele individului ca și pentru binele Neamului!

Adevărul despre legionari este de interes național românesc! Acest adevăr e departe de a fi fost recuperat și pus la dispoziția conștiinței publice! La fel, adevărul despre comuniști, despre Ceaușescu, despre Decembrie 1989!.. Despre tranziția noastră!...

E timpul însă ca întreaga noastră atenție și capacitate de a refuza minciuna să ne-o ațintim asupra legionarilor! Atâta vreme cât printre noi își trăiesc anii senectuții ultimii martori ai evenimentelor create de legionari în istoria României, nu ne mai putem permite să amânăm, ca până acum, **sine die**, aflarea adevărului! Deja s-au pierdut, rămânând neînregistrate, neconsemnate, mărturii extrem de prețioase ale participanților la evenimentele ce ne interesează, participant de-o parte și de alta a baricadei! Încă se mai poate face „confruntarea

martorilor"! Și paginile ce urmează pun în evidență efortul subsemnatului de a-i pune față în față pe (foștii) adversari, pe cei ce azi susțin teze contradictorii, adverse, pe tema Mișcării Legionare. La această confruntare a martorilor trebuie spus că legionarii invitați să participe nu au pregetat nici unul să se prezinte.

Adversarii lor au fost însă destui de puțin cooperanți k ciulii deslușirii adevărului

4. Am fi naivi dacă în toată această urită poveste a Caio.nniei minciunii antilegionare am vedea numai disputa ideologică, mtie democrație și totalitarism, între stânga și dreapta întie internaționalism și naționalism etc . etc. Adversitatea față oe legionari este la libera alegere a celui care gândește altfel Cuin a fost cazul tatălui meu, bunăoară, de la care n-am moștenit nici cea mai mică disponibilitate pentru radicalismul și „fundamentalisrnul' legionar i)ar nici nu l-am auzit bătând câmpii împotriva legionarilor! Astfel că adversitatea sau non-aderența nu justifică în nici un fel minciuna, calomnia, dezinformarea sistematică practică cu atâta nonșalanță de majoritatea adversarilor de care au avut parte legionarii De aceea, o bună parte, cea mai însemnată, din efectivele opoziției antilegionare și din acțiunile acesteia, prin scopul și mai ales prin efectele dobândite, este antiromânism și nimic mai mult >au mai puțin. Antiromânism curat! Și naivi am fi dacă nu ne-am da seama de asta!

Fenomenul legionar este în modul cel mai evident expresi. unei trăiri, a unei experiențe, a unei reacții strict românești' i< contextul susținerii internaționale de care s-a bucurat instaurate, terorismului proletar în Rusia, devenită astfel Uniune Sovietice reacția românească anticomunistă a fost șocant de lucidă și ut categorică De la soldatul român din tranșea războiului care c rezistat propagandei bolșevice și n-a acceptat transformaie< războiului de întregire a Neamului în revoluție socialistă și până t Ionel Brătianu, a cărui acțiune militară și diplomatică a zădărnicii exportul de revoluție în Ungaria vecină, ca nicăieri în altă parte a Europei, practic întreaga societate românească a respins, cu ororart și repulsie, ideea luptei de clasă, a luptei fratricide, a revoluției antimonarhice, anticreștine, antinaționale- în cele din urmă! Cu un instinct pe care numai vechimea pe scena istoriei ți-l poate da omânii au privit cutremurați semnele „erei noi"! Mișcarea

Legionară a fost și ea un răspuns, românesc, la problema cu care istoria a confruntat omenirea în acest secol: ideea bolșevică! Acest răspuns omânesc are mai multe componente, mai multe articulații. Una dintre ele este Mișcarea Legionară! Alta este Revoluția din Decembrie!.. Esența anticomunismului românesc a fost de natură naționalistă, intuind și înțelegând funcția distructivă, antinațională a

-6-

vK.u bolșevice De aici trebuie să pornească orice încercare cinstită ie a înțelege Mișcai ea Legionară Nu este decât In logica elementară a lucrurilor ca antiromâmsmul, atât de activ In acest iecol. să lovească mereu In Mișcarea Legionară, să facă din ea ținta jiiol diversioni și înscenări criminale. Dimensiunile diversiei antilegionare sunt semnificative pentru amploarea forțelor puse în mișcare de antiromânismul sistematic căruia avem a-i face față în **intimii** ani!

5. Ceea ce te umple de mirare atunci când începi să afli mai multe despre legionari este faptul că legionarii au fost loviți din toate direcțiile Au făcut ani grei de pușcărie după 23 august 1944, dar și înainte de venirea la putere a comuniștilor! De comuniști, că s-au purtat așa cum s-au purtat cu legionarii, nu e de mirare, căci legionarii au apărut în viața noastră politică exact ca replică la pericolul bolșevic, dar e greu de înțeles de ce a fost atâta înverșunare și atâta violență împotriva legionarilor înainte de 1944. Unii legionari afirmă chiar că violențele antilegionare au fost mai mari în vremea lui Carol! Oricum, înainte de 1944, regimul de detenție a fost în mod evident mai dur pentru legionari decât pentru comuniști! Și tot așa mai departe, după 1944, regimul de detenție a fost mai dur pentru legionari decât pentru ceilalți! Culmea, o serie de legionari, deținuți politici înainte de 1944, condamnați politic de regimul antonescian, de burghezo-moșierimea noastră, au rămas în temniță și după „Eliberarea din august 1944.” Unii dintre aceștia au fost eliberați abia în 1964. se pare!... Așadar. între feluritele regimuri și guvernări care s-au succedat în România în ultimii 60 de ani (iau în calcul și ultimii șapte ani postrevoluționari) s-ar părea că există un element de continuitate, un punct comun în comportamentul lor politic: **antilegionarismul!** Nu știu ce alte trăsături comune vor fi având Armand Călinescu și Petre Roman,

dar una este sigură: antilegionarismul. care pe primul l-a împins la crimă, pe celălalt la minciună. (Printre altele, minciuna cu legionarii implicați în evenimentele de la Târgu Mureș, în martie 1990!...) Cu ce oare au putut legionarii să-i supere pe toți? Răspunsul, fie el și parțial se poate afla din **Cărticica șefului de cuib**, din care publicăm în acest volum fragmentele cele mai interesante Cum să nu supere întreaga „clasă politică” texte legionare de felul: „Bacșișul, mita și hoția au desființat sănătatea morală a națiunii române. Legionarul va căuta să desființeze aceste apucături și să reînvieze sentimentul demnității

-7- omenеști (...) Țelul politicianului este de a-și construi avere; al nostru este de a ne construi o Patrie înflorită și puternică.(...) Din această mare luptă legionară va ieși o nouă aristocrație românească Va fi o aristocrație a virtuții Aristocrația ieșită din afaceri, din fraudă sau din vânzare de țară va cădea (...) A doua zi după victoria legionară se va constitui TRIBUNALUL EXCEPȚIONAL care va chema în fața lui și va judeca pentru trădare de Patrie pe toți jefuitorii banului public, pe toți cei ce-au primit mită înlesnind afaceri. (.) Națiunea română conștientă de drepturile ei va începe viața cea nouă prin OPERA DE PEDEPSIRE LEGALĂ. (...) Cerem introducerea pedepsei cu moartea, exclusiv pentru manipulatorii frauduloși ai banului public “

Pentru cititorul de azi, s-ar putea ca textele de mai sus să-i amintească o anumită prevedere din Constituția României: „este interzisă înființarea de instanțe extraordinare” (art. 125, al.2) Să fie această prevedere o piedică în calea justiției noastre de a chema în fața justiției „pe toți jefuitorii banului public, pe toți cei ce-au primit mită înlesnind afaceri”?

Oricum, dacă legionarii au supărat atâta lume în jurul lor. motivele sunt de cele mai multe ori favorabile acestui incomod fel de a concepe viața politică pe care legionarii l-au promovat. Le-a lipsit deseori tactul și diplomația, **politichia**, dar asta nu anulează valoarea ideilor politice legionare.

6. Adevărul pe care va trebui să-l restabilim nu privește numai Mișcarea Legionară, nu se limitează doar la îndepărtarea stratului de minciuni și calomnii sub care s-a încercat discreditarea și distrugerea Mișcării, aneantizarea acesteia. Tot de obligațiile pe care le avem față de Adevăr ține și efortul de a înțelege mecanismele Minciunii. Calomnia și diversiunea mediatică (îndeosebi) împotriva legionarilor a fost teribil de

eficientă. Susținerea de care s-a bucurat minciuna a meritat efortul, căci minciuna a prins și vreme de cincizeci de ani s-a lăfăit în mintea imensei majorități a publicului românesc. În ce a constatat acest efort, cine l-a depus, care au fost armele propriuzise ale minciunii, cum s-a structurat și s-a desfășurat vasta conspirație împotriva legionarilor, toate acestea merită cercetate și studiate poate mai mult decât însăși Mișcarea Legionară. Căci, negreșit, secolul acesta este, printre altele, și secolul cel mai burdușit de minciuni și de diversiuni din toată istoria lumii. Propaganda, cum i se mai spune minciunii, a devenit arma

-8-

cea mai utilizată, permanent utilizată, mai ales în timp de așa zisă pace. Adică în zilele noastre...

În această veritabilă campanie publicistică în care m-am pomenit angajat la un moment dat, când nu mai aveam încotro și trebuia să mă simt obligat și îndatorat să merg până la capăt, nu m-am considerat și nici nu puteam fi considerat că fac propagandă legionară. Cu toate acestea, oameni de bună credință și de bună condiție intelectuală m-au surprins înțelegând în acest fel isprava mea. Ba s-au arătat și foartemirați, căci nu înțelegeau care este interesul meu.

Nu insist să fiu crezut, dar cine va citi (sau reciti) cu atenție paginile ce urmează va vedea, va pricepe că menirea acestor pagini nu este să-i reabiliteze pe legionari decât în măsura în care aceasta ar fi o consecință firească a restabilirii **adevărului**. Nu-mi ascund însă satisfacția cu care aş primi verdictul unei judecăți corecte, întemeiate, obiective, dacă acest verdict va fi favorabil legionarilor. De ce m-ar satisface un asemenea verdict? Pentru că **sunt român și nimic din ce este românesc nu mi-e străin**.

„CĂRTICICĂ ȘEFULUI DE CUIB"

Cine nu a auzit și nu a citit despre **Cărticica șefului de cuib?** Zeci și zeci de referințe la această carte deseori pomenită și comentată în legătură cu fenomenul legionar, s-au adunat în mintea noastră sfârșind prin a ne imprima pe scoarța cerebelului un fel de reflex condiționat: *spui șef de cuib, spui șef de bandă criminală, spui Cărticica șefului de cuib, spui manualul crimei și a! teroare/ infame!* Aveam deci în minte această imagine această convingere că tot ce este mai murdar și mai abject pentru ființa umană în ipostaza sa legionară se află cuprins, eventual chiar teoretizat, în această sinistă „cărticică”. Însuși acest diminutiv mi se părea o mostră de cinism: cum să numești cu atâta drag, **cărticică**, un text atât de abject? Însuși cuvântul **cuib** mi se părea abuziv folosit, chiar dacă limba română, care ne avertizează asupra „**cuibului de vipere**”, părea că avusese în vedere și această degradare posibilă a cuvântului. Nici nu era de mirare că asemenea texte erau de negăsit, foile adunate în numita cărticică fiind de mult arse, distruse de oamenii de bună credință ce nu au putut suporta ca hîrtia și tiparul să fie astfel batjocorite! Am aflat atîtea despre această carte și niciodată nu m-am mirat că se vorbea atîta despre ea fără ca nimeni să ne-o arate! Nici nu eram curios să țin în mîna acel obiect atît de rușinos pentru mine ca om și mai ales ca român, ca naționalist român Bine că fusese distrusă bine că fusese ascunsă, ca orice lucru rușinos! Măcar de ar fi mai puțin pomenită îmi venea să zic! S- o uităm naibii!

Iată însă că a venit Revoluția din Decembrie și tot ce părea de negîndit. de neacceptat, de netolerat, a **invadat**

simțurile îndeosebi acel ipotetic simț moral care tot mai sperăm că există¹ Așa se va fi mirat oricare dintre noi căzîndu-i în mână acest text

-10-

această cârtic>că repusă în circulație de mintea criminală sau bolnavă a cine știe cărui întreprinzător bizar. Cine să citească asemenea aberații?

Meseria mea - am absolvit în 1965 Facultatea de Citire și sînt profesor de limba română citită, scrisă și vorbită - mă obligă și la acceptarea unor asemenea suplicii, astfel că atunci cînd mi s-a oferit ocazia de a răsfoi textul împricinat, nu m-am eschivat de la pierderea cîtorva minute, chiar dacă cunoșteam rezultatul dinainte. Adică eram convins că voi da peste lucruri știute și răs-știute. tehnica educării și instruirii întru crimă și trădare!...

..Stimați cititori, cam acesta, adică cel de mai sus, ar fi portretul robot al cititorului român căruia, în anul de grație 1993, i-ar cădea în mînă textul intitulat **Cărticica șefului de cuib**, semnat de Corneliu Codreanu. Cam aceasta ar fi situația în care se află, față de acest text, 99,99 la sută dintre cititorii români: convinși că au de-a face cu unul dintre cele mai rușinoase texte pentru limba română și întreg neamul românesc¹

Acum, în acest an postrevoluționar, am avut și eu ocazia să citesc pentru prima oară **Cărticica**. E adevărat, știam că despre legionari s-au spus multe minciuni, s-a exagerat cu sau fără bună știință, dar eram totuși marcat de atmosfera specială care s-a făcut în jurul acestei cărți, astfel că luînd cartea în mînă am citit-o convins că voi găsi totuși elementele care acuză în mod irefutabil mișcarea legionară. Zic **totuși** deoarece îndeosebi după Decembrie 1989 s-au făcut tot mai auzite vocile care iau apărarea acestei mișcări, încercînd s-o absolve de orice vină majoră . Eu însumi am înlesnit unor bătrîni legionari accesul la presă, considerînd că este dreptul legionarilor să se apere de acuzațiile ce li s-au tot adus, urmînd ca prin compararea datelor ce se adună astfel, ca argumente pro și contra, noi, adică istoria, să-și dea verdictul! Să ne formăm o părere ceva mai bine articulată. Determinat de asemenea considerente am încercat să fac o lectură critică a vestitului libellus. Iată-le, cu gîndul să le ofer cititorilor mei concluziile acestei lecturi.

1. Lectura acestei cărți o recomand cu toată seriozitatea, îndeosebi acelor persoane care, aidoma mie, au devenit activiști politici de curînd, după Decembrie 1989. Eu,

unul, intrînd și activînd în „Vatra Românească”, organizație culturală și de atitudine civică, interferând mult cu activitățile unei organizații politice, mi-am pus nenumărate întrebări despre cum ar fi mai bine organizată

-11- disponibilitatea românilor, a publicului larg, deci, disponibilitatea pentru activități de folos patriotic, obștesc. Această disponibilitate există, extrem de mare și de vie, din ea s-a născut, absolut spontan, adică fără vreun sprijin ocult, Vatra Românească. Noi, cei din Vatră, și în primul rînd liderii acesteia, nu am știut să punem în valoare această disponibilitate. Lipsa noastră de experiență a fost cauza principală a greșelilor. Iar acum, când spun „lipsa experienței”, înțeleg prin asta și faptul că nu am citit „Cărticica șefului de cuib”. Tare bine ne-ar fi prins! Este o carte de idei și principii de comportament în interiorul unei organizații politice. O carte extrem de utilă, din acest punct de vedere. Bunăoară, cât de bine ne-ar fi prins dacă am fi aplicat, măcar la nivelul cel mai înalt al organizației noastre, principiul pe care „cărticica” îl înscrie la pct. 32, b, și am fi stabilit că în Vatra Românească nu există „*in-am supărat și plec*”. Căci, spune cărticica, nu te poți supăra pe lupta pentru mântuirea Țării tale... Așa de mulți au fost cei care au plecat din Vatră la prima supărare!...

2. Valoarea educativă a acestui „*jnanuai al crimei*” este însă surpriza cea mai mare pe care ne-o oferă **Cărticica**. Dimensiunea morală a năzuințelor, mărturisite în paginile acestui veritabil cod al unor maniere total înnoitoare răzbate din aproape toate cele peste o sută de pagini, ca o obsesie. Insistența pe această latură a vieții de organizație devine chiar suspectă, într-atît este de neobișnuită în economia platformelor și preocupărilor politice. Pare de necrezut, dar această carte, când se întreabă, la pct. 29, cum trebuie să fie și să se poarte un șef, și răspunde că șeful trebuie să fie și drept, precizează că e vorba de a fi drept nu numai cu „camarazii* săi subalterni, ci și cu adversarul: șeful legionar „*nici adversarului nu-i va face nedreptate. Va lupta cu el, îi va învinge, dar pe căile dreptății, ale moralei; nu prin lașitate sau minciună*”. Exact așa spus: **nu prin minciună...**

3. Evident, puține au fost minciunile la fel de mari precum cele de care am avut parte noi, cei născuți după război, cu privire la legionari, cu privire în special la această carte.

Lăsând deoparte vreo cinci-șase fraze - dar nu pentru a le trece cu vederea, ci numai în vederea unei discuții separate, în afara acestor câtorva fraze periferice despre **„problema iudeo-masonică”**, altceva cu greu găsești pentru a avea ceva serios de obiectat acestei vestite și mult

-12-

ponegrite cărți. Lectura ei face evidentă existența unui efort complex și teribil de tenace care a încercat să ne abată de la cunoșterea adevărului. Nu pricep de ce acești veritabili teroriști ai istoriografiei nu au procedat cu mai multă inteligență, prezentînd lucrurile în termenii următori: ***„În ciuda bunelor intenții pa cam șeful mișcării legionare ie-a afirmat în Cărticica șefului de cuib, ei însuși și subalternii săi s-au dedat la fapte cu totul contram literei și spiritului acestui program rămas la stadiu! do proiect utopic”***. ...Sau altceva, în genul acesta. Așa însă, prezentînd mișcarea legionară ca pe o organizație criminală, iar **Cărticica șefului de cuib** înfățișînd-o ca pe un manual al crimei și al depravării politice, ce au realizat? Îți scoate întîmplarea în cale această cărticică, într- un ceas o citești toată și constăți că despre ea ți s-au spus până acum numai minciuni. Ești aproape obligat să tragi concluzia că și despre mișcarea legionară ți s-au spus numai minciuni!... Evident, adevărul despre **„fenomenul legionar”** nu-l poți afla tot într-o jumătate de ceas sau două, cu atît mai mult nu se va putea cineva mulțumi cu concluzia la care îl aduce lectura amintitei cărticele.

4. Deja au apărut câteva cărți care iau apărarea mișcării legionare, fie prin pledoarii și comentarii partizane, fie prin publicarea unor documente revelatoare. Îndeosebi printre tineri se vădește un interes deosebit pentru corecta informare asupra acestui subiect. Un lucru este cert: până acum s-a mințit enorm cu scopul de a discredita total această formațiune politică. Să nu ne mirăm dacă, tocmai din această pricină, în efortul de a se repune adevărul în drepturile sale firești unii vor exagera în celălalt sens, absolvind mișcarea legionară de orice vină , de orice greșală.

Mă simt dator cu un sfat, de a cărui sinceritate îi rog să fie convinși pe toți cei cărora li se adresează acest sfat, anume celor care, de-a lungul acestor cincizeci de ani, au scris despre amintita **Cărticică** sau despre legionari. Să nu se simtă solidari

cu ceea ce au afirmat, cu ceea ce unii au afirmat o viață întreagă, decât cu o singură condiție: dacă au avut cunoștință de toate acele documente și evenimente pe care apărătorii legionarismului le scot acum spre cunoștința tuturor. Altminteri, din cercul meu de prieteni, colegi și cunoscuți, în care se numără și câțiva care au scris ori s-au pronunțat de la catedră asupra fenomenului legionar, nici unul nu a cunoscut documentele esențiale ale acestui moment de istorie românească. Au vorbit după ureche, repetînd ce auziseră de la alții,

-13-

fără să verifice nimic din ce li s-a spus despre legionari. Subsemnatul nu este în posesia tuturor datelor. Aproape întîmplător a avut ocazia să constate că o bună parte din cele ce sunt puse îndeobște în seama legionarilor nu sunt adevărate. Mă aflu undeva pe la mijlocul drumului unei informații mulțumitoare, edificatoare și scriu aceste rinduri marcat, probabil, și de lectura unui fragment din jurnalul lui Armând Călinescu, acel teribil prim-ministru care are pe conștiință morții de la Grivița, din 1933, și morții din noaptea Sfîntului Andrei al anului 1938. Notează Armand Călinescu despre Gavrilă Marinescu, prefectul Capitalei că **„are de gînd să-l suprimpe pe Codreanu și vreo 30 de gardiști principali. Și-a format echipe din 200 de pușcăriași, cu care va da lovitura într-o noapte”...** Atît a făcut domnul prim ministru: a consemnat informația și nu i s-a părut deloc anormal să fie în fruntea poliției un om ca acest Gab ici Marinescu. Un criminal. Criminal susțin legionarii că a fost și Armand Călinescu, un criminal pe care l-a întrecut cu mult regele Carol al II-lea. Cine are dreptate? Poate că vom reuși, în fine să stabilim adevărul. Deocamdată îmi vin în minte cuvintele lui Simion Ghinea, care a făcut 17 ani de temniță pe vremea comuniștilor **„Comuniștii s-au purtat frumos cu noi, în comparație cu Armand Călinescu și Carol...”**

Punerea în discuție a **mișcării legionare**, pentru prima oară cu toate cărțile pe masă, pare a fi iminentă. E ușor de bănuir cîte pasiuni se vor declanșa astfel. Din păcate, nu sunt semne că istoricii de profesie se vor avînta primii să dea tonul „recuperării acestui capitol extrem de complicat și de dureros al istoriei noastre contemporane. Sper totuși ca persoanele, ce se

vor implica, să priceapă spiritul în care supraviețuitorii mișcării legionare doresc să se facă restabilirea adevărului: nu pentru a sancționa în vreun fel pe cei ce au mințit ori s-au făcut colaboratori la minciună, ci de dragul adevărului și din datoria de exactă prețuire a celor, atât de mulți, care au murit ca martiri ai crezului legionar. Nu pentru a învia mișcarea legionară, cum se amăgesc unii tineri imberbi, căci este himerică o asemenea nădejde, ci pentru interesul național, românesc, pe care îl avem în scrierea corectă a istoriei. Sine ira et studio, cum spuneau primii legionari.

-14

Notă: Acest text a fost publicat în revista „**Totuși iubirea**”. Pentru edificarea cititorului, publicăm și o antologie de fragmente selectate din **Cărticica șefului de cuib**, printre care am inclus și cele două discursuri rostite de Corneliu Zelea Codreanu în Camera Deputaților. Asigurăm cititorii că operând această selecție nu am lăsat deoparte nimic care ar putea fi compromițător și acuzator pentru legionari, că am renunțat la acele componente ale textului integral cu conținut ■"ai tehnic, prea legate de situații irepetabile în viitorul previzibil. Nu lipsesc nici naivitățile, uneori pline de o anumită candoare. Nu le-am selectat în antologia de față al cărei scop este să releve principalele idei doctrinare și organizatorice, fără de care este de neînțeles forvo rea vieții legionare.

CĂRTICICA ȘEFULUI DE CUIB

(fragmente)

Legiunea este o organizație întemeiată pe ordine și disciplină.

Legiunea e călăuzită de un naționalism curat, izvorât din nemărginita dragoste de Neam și Țară.

Legiunea vrea să trezească la luptă toate energiile creatoare ale Neamului.

Legiunea apără altarele Bisericii pe care dușmanii vor să ni le dărâme.

Legiunea fngenunche înaintea crucilor vitejilor și mucenicilor Neamului.

Legiunea stă scut neclintit în jurul Tronului, din care Voevozi și Regi s-au jertfit pentru apărarea și înălțarea Patriei.

Legiunea vrea să clădească din suflete tari și brațe vâjnoase o Țară puternică, o Românie nouă.

PUNCTUL 3. Cele șase legi fundamentale ale cuibului.

1) *Legea disciplinei:* fii disciplinat legionar, căci numai așa vei învinge. Urmează-ți șeful și la bine, și la greu.

2) *Legea muncii:* muncește. Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci

mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României.

-16-

3) *Legea tăcerii: vorbește puțin.* Vorbește ce trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei Tu făptuiește: lasă pe alții să vorbească.

4) *Legea educației:* trebuie să devii **altul**. Un erou. În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea.

5) *Legea ajutorului reciproc: ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.*

6) *Legea onoarei. mergi numai pe căile indicate de onoare.* Luptă și nu fi niciodată mișel Lasă pentru alții căile infamiei Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.

PUNCTUL 7. Viața Cuibului

Cuibul adunat este o biserică. Intrând în cuib te desbraci de toate chestiunile mărunte și închini o oră gândurile tale curate, Patriei. Ceasul de ședință al cuibului este **ceasul Patriei**. Armonia deplină trebuie să rezulte nu numai din prietenia celor adunați, dar mai ales din comunitatea idealului lor. Acolo în cuib se vor înălța rugăciuni lui Dumnezeu, pentru biruința Legiunii, se vor cânta cântecele trimise de Legiune, se va vorbi despre cei morți: martiri, eroi, căzuți pentru Legiune și camarazii morți în credința legionară, prieteni, părinți, bunici și strămoși, rechemându-se duhurile lor.

În linii generale, în cuib nu se va da loc la discuții înfocate, violente, contradictorii. Cât mai puțină vorbă, cât mai multă meditație, nimic să nu tulbure majestatea tăcerii și a bunei înțelegeri

Se vor face exerciții de tăcere completă.

PUNCTUL 8. Prima grijă. PUNCTUALITATEA.

Dacă șeful cuibului fixează ședința la ora 9 apoi toți trebuie

să- și chibzuiască treburile în așa fel ca să nu vie nici prea devreme, nici prea târziu Nimeni să nu facă pe altul să aștepte. Legionarul trebuie să fie om de cuvânt. Când a spus o vorbă, să se țină întocmai de dânsa Țara e plină de aceia care spun multe vorbe, dar nu se țin niciodată de ele. Când promiți ceva gândește-te bine. Dacă tu crezi că nu poți, spune verde, căci e mai frumos.

-17-

PUNCTUL 9. A doua grijă: INIMA BUNA

Legionarul când vine la cuib trebuie să fie cu inimă bună. Să nu pornească cu gând de sfadă, de răutate, căci în cuib n-are voie să se certe nimeni. Când legionarul va avea poftă de sfadă să se bage între dușmani.

Lucrurile mari și bune se fac cu inimă bună, pentru că unde e inimă bună acolo e Dumnezeu, iar unde e inimă rea acolo s-a băgat diavolul. De aceea unde este inima rea nici lucrul n-are spor. Toate merg pe dos. Despre omul care prășește cu inimă rea se zice că nici păpușoi nu-i cresc pe ogor.

4. Educația membrilor.

Legionarul va trebui să știe că: Legiunea va învinge până la sfârșit toate partidele, oricâte piedici i se vor pune în cale.

Că toți legionarii sunt gata să facă orice jertfă cu bucurie.

Că fiecare **jertfă** înseamnă un **pas înainte** către victorie.

Că Legiunea are un program precis care se va publica la timpul potrivit.

Că prin realizarea acestui program țara se va reface.

Că legionarii vor face din această Românie o țară frumoasă și bogată.

Că legionarii sunt chemați de Dumnezeu ca după veacuri de întuneric și asuprire, să sune trâmbița învierii neamului românesc.

Șeful de cuib va căuta să sădească adânc credința în Dumnezeu, în Patrie și în misiunea neamului nostru.

PUNCTUL 14. Despre inițiativa șefului de cuib.

Inițiativa este cea mai frumoasă floare pe care un

comandant o poate purta.

Şeful care-şi ia răspunderea **inițiativei** trebuie să ştie că ea poate aduce **mărirea organizației**, dar poate aduce şi foarte mare rău, după cum un şef o întrebuiţează **în bine sau în rău**.

Nu are voie în special:

a) a tipări ceva în numele organizației fără aprobarea Biroului Central al Presei legionare.

-18-

b) A scrie ordine sau scrisori cu conținutul nechibzuit, care să fie rău interpretate de către acei cărora se adresează sau de către adversari.

c) Nu are voie a-şi băga unitatea în acțiuni dezordonate, chefuri, petreceri sau scandaluri etc.

d) Nu are voie **a trata** şi nici a încheia vreo combinație politică cu oamenii altor grupări, fără aprobarea directă a Şefului Legiunii.

e) în general un şef, ca şi un legionar trebuie să fie atent de a nu face nici un fapt, de a nu se introduce în vreo acțiune care ar putea periclita, strica sau desonora Legiunea.

Când se ia inițiativa?

f) Inițiativa se ia când nu există vreun ordin precis dat de către şefii ierarhici. Dacă este ordin se execută ordinul.

g) Dacă între timp **situația s-a schimbat**, şeful de cuib, ca orice comandant, pe răspunderea lui, va lua măsuri din **inițiativă proprie**, judecând însă cu pătrundere, pentru ca organizația să iasă cât mai bine

h) Dacă din întâmplare există un şef legionar pe loc, mai mare ca şeful de cuib, şeful de cuib nu mai are inițiativa. Comanda, inițiativa şi răspunderea o ia legionarul mai mare în grad.

În afară de aceste cazuri prevăzute, **Şeful de cuib** are o largă inițiativă.

El va lua hotărâri cu de la sine putere, în bună înțelegere cu

toți membrii cuibului, în scopul de a servi cauza legionară. Imediat ce a luat o inițiativă o raportează la Șeful garnizoanei. După ce a executat-o raportează din nou: „*Vă aduc la cunoștință că hotărârea luată de noi de a executa... am dus-o astăzi la îndeplinire, bucurându-ne că am putut-o aduce la bun sfârșit*”.

Șeful Legiunii cântărește pe un șef legionar, după puterea lui de inițiativă. Cei mai buni șefi și cele mai bune cuiburi sunt acelea care iau cele mai bune inițiative și le duc la îndeplinire.

19

PUNCTUL 15. Despre executarea ordinelor.

Când un legionar sau un cuib primește un ordin, este o **chestiune de onoare** de a-l executa trecând prin foc și prin apă, dacă este nevoie.

După aceasta se măsoară vrednicia legionară

PUNCTUL 16 BIS Marșul legionar.

Dumineca și în zile de sărbătoare cuiburile de toate categoriile: Frății, Cetățui etc., trebuie să se obișnuiască a pleca în marș. Noi nu ne cunoaștem țara. Unii nu-și cunosc nici satul vecin.

În zile de sărbătoare, pe ploaie sau vreme bună, iarna sau vara, să ieșim afară în mijlocul naturii. Pământul românesc să devie un furnicar în care să se întâlnească pe toate drumurile mii de cuiburi alergând în toate direcțiile

În timpul slujbei să se oprească la Biserica din cale. Să se oprească la camarazii din satele vecine.

Marșul este sănătos. Marșul repauzează și reface nervul și sufletul omenesc. Dar mai presus de toate, marșul este simbolul acțiunii, al explorării, al **cuceririi legionare**.

Marșul se face în ordine: Pasul bărbătesc.

PUNCTUL 22. 1) Câte feluri de cuiburi sunt în Legiune.

Cuiburi numite „*Frății de cruce*”. Aici intră tinerii de la 14 la 20 de ani, din diferite școli. F.D.C. sunt numai la orașe.

Rolul acestor cuiburi este de a face educația tinerimii române și anume:

a) Educația Creștină: ei trebuie să recunoască, să iubească pe Dumnezeu și să se poarte după învățăturile creștine.

Este foarte multă literatură imorală, care ucide sufletul copilului. El trebuie să fie ferit de a sorbi această otravă.

b) Educația națională: tânărul român trebuie să-și iubească Patria, Pământul și Regele. Fără patrie este ca un pui fără cuib.

El trebuie ferit de literatura comunistă care se ridică în contra lui Dumnezeu, în contra Familiei, în contra proprietății și în contra Armatei.

-20-

c) Educația Socială: în sufletul tineretului nostru trebuiesc cultivate și întreținute sentimentele creștine de dreptate și echitate socială și setea de muncă creatoare.

d) Educație Fizică: copilul trebuie să fie voinic și sănătos la trup, pentru că el va fi ostașul de mâine care va apăra acest pământ. (Legiunea sportivă)

e) Educația Sanitară: el trebuie păzit de nenumărate boli, în special de cele venerice, care secătuiesc toată vlaga tineretului. Cu un cuvânt trebuie să ne îngrijim de Românul zilei de mâine, care va purta pe umerii săi marea răspundere a existenței Patriei.

PUNCTUL 23. 2) Cuiburile de fete (Doamne) denumite și „**Cetățui**” când ele sunt formate din eleve de la școlile superioare. Tot cu același scop de educație. Ele mâine vor fi mame. Și copilul va fi după cum îl crește mama lui. Ele ajută Legiunea cu munca lor și cu propagarea ideilor legionare.

PUNCTUL 24. 3) Corpul legionarilor: de la 21 la 28 de ani. Toate cuiburile cu membri în această vârstă formează Corpul Legionarilor.

Se admite excepțional și sub această vârstă pentru membrii cuibului de la sate unde nu există frății de cruce.

Ei sunt membrii cei mai activi ai Legiunii.

Pe lângă educație, ei aleargă, și împrăștie credințele

noastre. Ei împrăștie cel mai mult suflet, căci au de unde.

Ei fac politică și politica este o luptă din care învinge cel cu suflet mai bine călit, cel mai hotărât, cel mai răbdător, cel mai disciplinat, cel mai activ.

Educația faptei creatoare. El, legionarul, va fi acela care prin munca lui proprie va clădi România cea nouă, nu pentru a câștiga ceva, ci numai din dorința de a o vedea țară puternică.

Lui trebuie să i se facă **educația jertfei**, nu a câștigului, căci numai jertfind cu toții vom putea avea o țară frumoasă și bogată.

Lui trebuie să i se facă educația disciplinei severe, pentru că numai **sforțările unite, disciplinate**, ale tuturor pot avea efectele dorite.

-21

PUNCTUL 29. 1) Cum trebuie să fie și să se poarte un șef.

Un șef trebuie să fie înțelept, trebuie să se gândească bine când ia o hotărâre, pentru ca să fie bună. Hotărârea trebuie luată repede și dusă până la capăt.

Trebuie să fie blând și să-și iubească oamenii de sub comanda lui. **Trebuie să fie voios**; așa trebuie să apară înaintea celor pe care îi comandă, nu amărât, întunecat, nervos.

Trebuie să fie drept cu legionarii și cu toată lumea. Nici adversarului nu-i va face nedreptate. Va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptății, ale moralei; nu prin lașitate sau minciună.

Trebuie să fie curajos și hotărât în ceasuri de primejdie. Așa bunăoară, dacă va vedea un om în primejdie, datoria de onoare a unui legionar este de a sări pentru a-l salva, înfruntând primejdia. Exemplu: foc, înec etc.

Trebuie să împartă bucuriile și durerile cu toți camarazii lui. În orice ocazie în lume, nu numai în lumea legionară, el trebuie să-și aleagă drumul cel mai greu. Un legionar nu se înghesuiește să apuce cel dintâi loc la masă sau cel mai bun pat la culcare.

Trebuie să fie dibaciu, adică orice ordin să-l ducă la bun sfârșit, întrebuintând căile cele mai inteligente.

Trebuie să comande clar și să-și ducă oamenii la biruință.

Să nu vorbească de rău pe camarazii lui. Să nu permită ca

să i se vorbească de rău despre alții.

Să știe să păstreze armonia în unitatea pe care o conduce. Este de o importanță capitală. Un șef, de ar avea toate calitățile din lume, și dacă în unitatea pe care o comandă, este ceartă, desbinare, neînțelegere, trebuie imediat înlocuit. Sunt unii șefi care îndată ce iau comanda unei unități, unitatea începe a se destrăma.

Să fie foarte cuviincios cu toată lumea. Să nu bruscheze lumea pentru ca, în loc de a o atrage, s-o îndepărteze.

Trebuie să fie cumpătat la toate. De exemplu: nu se poate concepe nici un șef și nici un legionar beat. Legionarul poate petrece, dar nu se îmbată.

Să fie un om de cuvânt.

Să fie de o cinste care să-i atragă stima tuturor oamenilor din jur. Într-un cuvânt, să se poarte în așa fel, încât toată lumea să poată spune: *„Într-un legionar te poți încrede, căci un lucru luat de un legionar pe seama iui, îl duce la bun sfârșit”*.

-22-

Șeful legionarilor este un om nfidrăvan, care din orice împrejurare, oricât de grea ar fi ea, iese deasupra. El trebuie să fie învingător. De va cădea, el se va ridica din nou și va învinge. Numai înzestrat cu astfel de calități un șef legionar va putea, prin școala cuibului și prin puterea exemplului, transforma pe fiecare Român **croind un suflet** nou, un adevărat caracter, care va ști să învingă în toate împrejurările și cu care țara se va putea mândri.

PUHCTUL 30. 2) De ce trebuie să se păzească un șef legionar?

a) **Să nu se lase ademenit.** Adversarii au două căi de luptă. Prima cale atacul fățiș pentru a ne strivi. Dacă văd că noi am rezistat și n-am fost striviți, atunci încearcă a doua cale; ademenirea câtorva oameni pentru desbinarea noastră.

Un exemplu: procesul de la Văcărești din 28 Martie 1924. Procesul acesta a urmărit **strivirea noastră**. Noi însă am rezistat, am ieșit învingători, adică achitați.

Diferite persoane sus-puse se arătau prietene cu noi (după

proces), ne chemau la masă, ne lăudau: că suntem buni, suntem talentați, vom ajunge departe, etc.

În același timp încercau **desbinarea noastră**: vorbind de rău pe ceilalți camarazi.

Noi am prins această notă de atac și ce auzeam veneam și ne spuneam unul altuia. Și atacul a căzut. Iar noi după 10 ani ne găsim tot așa de uniți ca și în ceasul întâi.

Acum împotriva **mișcării legionare**, se întrebuințează primul mijloc: **încercarea** adversarilor de a ne strivi. Când vor vedea însă că nu ne pot strivi, vor încerca al doilea mijloc: **desbinarea noastră**, prin ademenire.

Nu vedeți cum s-au desbinat toate partidele din România tot prin ademenire: liberalii în două, averescanii în două, iar acum la urmă și național-țărăniștii stau gata să fie învinși și ruși în două. Vor încerca și cu noi. Dar noi vom fi pregătiți și vom învinge.

-23-

PUNCTUL 31. Ce trebuie să facă un șef legionar, când simte atacul ademenirii?

Imediat trebuie să raporteze șefului său și Șefului Legiunii. Și să spună deschis cuibului din care face parte. Adică să dea pe față uneltirile vrășmașe.

PUNCTUL 32. b) Nu există în Legiune „m-am supărat și plec”.

Dacă se ceartă cu cineva, cu un camarad, legionarul trebuie să se împace. În orice caz, nu poate pleca din Legiune pe acest motiv, căci nu se poate supăra pe Legiune, adică pe lupta de mântuire a Țării sale. Iar dacă pleacă greșeala lui este foarte mare față de toți legionarii, față de drapelul Legiunii și față de neamul nostru.

Cineva poate pleca din Legiune, când nu mai crede, dar nu când se supără.

PUNCTUL 33. c) Lupta cu alți șefi legionari.

Este o mare greșală ca un șef legionar din invidie să

Înceapă a vorbi de rău în fața oamenilor din cuib, sau din sat, pe un camarad al său. Aceasta duce la desbinarea în două a legionarilor; la lupta dintre dâșii, la victoria inamicului.

Este așa de grav acest lucru, încât Legiunea consideră asemenea fapte aproape ca o trădare. Cum? Pentru ambițiile tale să distrugi Legiunea?

Chiar dacă sunt dușmani personali, când au devenit legionari nu se mai ceartă, nu se mai vorbesc de rău, luptă fiecare în funcția pe care o are și slujește cu credință cauza legionară și victoria de mâine.

PUNCTUL 34. d) Spiritul negativ.

O altă boală de care trebuie să se păzească un șef legionar și să-și păzească toți oamenii din organizație, boală care este foarte periculoasă, pentru că aduce neînțelegeri în sânul organizației și mai ales pentru că taie aripile marilor îndemnuri, este critica. Critica sub formă de veșnică nemulțumire.

-24-

Sunt anumîți oameni, care, orice ai spune sau orice ai face, ei sunt totdeauna nemulțumiți și au întotdeauna ceva de zis. Aceștia țin pe loc orice încercare de creație, taie avântul oamenilor de faptă.

Organizația noastră nu este o organizație de critică, de negație, ci este o organizație cu spirit de afirmație, de combativitate, de ofensivă.

Lăsăm critica să ne-o facă istoricii, noi acum să cucerim și să înfăptuim cât mai mult și cât mai bine.

Recrutarea membrilor

PUNCTUL 36.

Șeful de cuib când își recrutează membrii trebuie să aibă grijă: de a căuta elementele cele mai destoinice și cu

sentimentul demnității dezvoltat. Necinstiții, bătrănoșii, oamenii de scandal, trușii, lăudăroșii, cei plini de ei, fricoșii, lașii, trebuie lăsați în afara organizației.

Și pentru ca să fie sigur că nici unul din elementele de mai sus nu vor putea intra în organizație, numărul legionarilor în nici un sat *nu va putea fi mai mare decât jumătate din numărul oamenilor din sat*. Odată numărul legionarilor împlinit, nu se mai poate primi în organizație nimeni, rămânând a se primi numai în măsura în care se fac locuri libere.

În orice caz, trebuie păzită organizația de oamenii care nu pot să trăiască fără să se certe.

Imediat ce un membru din cuib nu se poate înțelege cu ceilalți membri, el va trebui să părăsească organizația, înaintându-și demisia.

Mai bine mai puțini, trăind în frăție deplină într-o unitate perfectă, decât mai mulți certându-se între dâșii.

Șeful de cuib va căuta să păzească organizația de agenți provocatori sau spioni trimiși de politician!, sau unii excroci de meserie.

-25-

Uniforma legionară

PUNCTUL 37.

În toată Europa este un curent pentru introducerea virtuților ostășești în viața publică a țărilor.

În locul vorbăriei și a discursurilor lungi, lumea vrea frază scurtă, clară și precisă, ca aceea a ostașului.

În locul lipsei de curaj și a îndoelii de astăzi, lumea vrea: hotărârea repede.

În locul comitetelor democratice, care discută, se ceartă și nu iau hotărâri, lumea vrea *șef și disciplină* tuturor. (Se înțelege, ajutat de comitete prevăzute).

În locul descurajării, lumea vrea încredere, voie bună, mândrie ostășească.

În locul lenii, lumea vrea muncă de dimineața până seara, a tuturor, nu trei părți numai la muncă și o parte numai la petrecere.

În locul poftei de câștig, a dorinței de a trage un

beneficiu din politică, **lumea vrea jertfa pentru țară** ca jertfa soldatului pe câmpurile de bătaie. El nu caută să câștige nimic, el dă totul: muncă, suflet, viață pentru țara lui. Aceasta ne trebuiește. Dacă ar da toți oamenii care fac politică: **muncă, suflet, viață**, pentru țară, ce bine ar fi de Țara Românească! Iată ce va face școala legionară.

În locul desbînării și a certurilor noi punem camaraderia frumoasă a ostașului și unitatea perfectă a unei trupe, a națiunii întregi. Toți au un singur gând: **Patria**, un singur **Drapel**, un singur un singur **Rege**, un singur **Dumnezeu**, o singură **voință**: aceia de a le sluji cu credință până la moarte. Legionarul și-a făcut uniforma, pentru că în dosul ei el vede aceste mari **calități ostășești**, care ridică neamurile și le fac **învingătoare**, împotriva tuturor greutăților. Uniforma este: cămașa verde, centură cu diagonală.

PUNCTUL 38. interzicerea uniformelor.

Guvernul a interzis prin lege portul uniformelor. Odată legea votată trebuie să ne supunem ei. Legionarii nu vor mai ieși în public îmbrăcați în uniformă.

-26-

Dar noi nu renunțăm la ea. Ne vom face uniforme și le vom îmbrăca numai în zile de sărbătoare și numai în casele noastre, unde suntem stăpâni și liberi să ne îmbrăcăm cum voim.

Le vom îmbrăca cu drag, așteptând ceasul când legiuitorii se vor convinge că aceste uniforme frumoase nu sunt un pericol pentru țară, ci din contră sunt un bine.

Ar trebui să nu existe legionar care în casa lui să nu-și aibă uniforma, să n-o îmbrace în zilele lui de sărbătoare, când va trebui să facă cinste unui musafir, oaspete, îmbrăcându-se în cămașă verde.

Va fi o sărbătoare în casa unui legionar când el și familia lui se vor îmbrăca în frumoasa cămașă verde, simbolul primăverii neamului românesc.

Şeful de cuib în timpul campaniei electorale

După cum s-a văzut şi până acum, scopul legionarului nu este campania electorală, dar campania electorală este de o importanţă foarte mare, pentru că este singura cale pe care ne-o pune legea la dispoziţie pentru a face orice schimbare dorim în ţară.

Soarta ţării pentru 3 sau 4 ani, uneori şi pentru mai mult, se pecetluşte în ziua de alegeri. În ceasul acela alegătorul este stăpânul ţării. Ce va hotărî el, prin votul lui, aceea va fi. Dar tocmai pentru acest lucru în ziua de alegeri umblă cumpărătorii de suflete ai partidelor politice cu arginţi, cu băutură, cu mâncare, pentru a cumpăra voturi. În faţa desmăţului politicianist, noi să opunem credinţa în zilele mai bune pentru neamul românesc şi vom învinge, după cum am învins la Tutova, Neamţ, etc.

Iată pentru ce şeful de cuib va trebui să dea o mare importanţă campaniei electorale.

PUNCTUL 42. Promisiuni electorale legionarul nu face.

Toţi oamenii politici în ajunul campaniei electorale încep cu promisiunile.

Un şef legionar nu va promite decât aceea ce putem face noi. Noi nu promitem bani, nu promitem rachi, nu promitem funcţiuni. Noi nu cumpărăm cu bani suflete omeneşti. Cei ce vin în numele lui Dumnezeu nu fac aceasta. Numai cine vine în numele Satanei cumpără sufletele cu arginţi.

-27-

Un şef legionar va spune:

Nu promitem bani, ci promitem dreptate.

Nu promitem să-ţi facem ţie ceva, ci promitem să muncim, să luptăm pentru ţara noastră.

Cine vrea să lupte pentru **dreptate** şi pentru **cinste** în ţară, cine vrea să muncească pentru Patria lui, cine vrea să facă **jertfă** alături de noi, să vină cu noi.

Va fi bine aşa? Da. Pentru că lucrurile merg într-o ţară ca la o gospodărie. Dacă la o gospodărie este pământ bun, bogat înzestrat cu tot ce-i trebuie unei gospodării, iar gospodarul nu-i vrednic, e risipitor, bea tot ce are, se ceartă toată ziua, gospodăria se va ruina, iar copiii o vor duce foarte prost. Vor fi şi

ei amărâți și flămânzi.

Dar dacă se schimbă gospodarul cu un om cinstit, muncitor vrednic? Gospodăria va înflori în scurt timp și toți copiii vor înflori și ei ca niște bujori.

Țara noastră nu-i și ea o gospodărie, cu pământ bun și bogat? Cu tot ce-i trebuiește? Noi Românii nu suntem copiii din gospodărie? Și nu suntem amărâți și flămânzi?

Când vom schimba însă gospodăria, atunci nu vom mai fi așa. Aceasta o va face Legiunea. Va schimba gospodăria, adică guvernele partidelor și va face un guvern legionar.

Aceasta este singura promisiune pe care o face legionarul în ajun de alegeri și întotdeauna.

Noi dacă am intrat în Legiune nu cerem nimic pentru noi, ci dăm. ***Dim suflet, dăm muncă, dăm suferință, dăm tot ce avem*** pentru ziua cea sfântă a biruinței neamului românesc.

PUNCTUL 44L Cum trebuie să fie în vorbă și în scris un legionar.

Legionarul și în scris și în vorbă trebuie să fie scurt, clar și precis. Vorbăria lungă și încurcată este vorbăria democrației.

PUNCTUL 50. îmbrăcămintea legionarului.

Legionarul va fi modest îmbrăcat. El nu va pune preț pe hainele luxoase și strălucitoare ale nimănu. El va disprețui luxul pe care îl va considera ca având la bază o înclinație sufletească spre frivolitate, spre lichelism, spre sepăturism.

-28-

Astăzi omul luxos dacă nu este un hoț, aparținând uneia din multiplele forme ale hoției, în orice caz este un **nesimțitor**, care palmuește mizeria nesfârșită a țării.

Legionarul nu va cântări un om după haină și nu va mai face deosebire între omul sărac cu haine rele și cel cu haine bune. Legionarul va cântări pe om după ceea ce va avea sub haină, adică **sufletul lui**.

Sunt multe haine rupte care ascund sub ele comori de aur în inimă!

PUNCTUL 51. Legionarul și mânăuirea banilor publici.

Legionarul care-și va însuși bani ce nu-i aparțin, care va mânui în mod necinstit banii Legiunii sau ai oricărui om; acela care nu va putea da socoteală, conform promisiunii, de banii încasați din vânzarea broșurilor, gazetelor, insigneilor etc. va fi Eliminat pentru totdeauna din Legiune de la primul caz, orice situație va ocupa în ea.

În organizația aceasta, nu pot să crească decât numai oameni cinstiți.

O mică hoție nu poate să ne lase indiferenți pentru că în definitiv aceasta nu este decât sămânța marilor hoțit, sămânță care desvoltându-se din cauza toleranței noastre, ar putea răstigni din nou, prin jefuire, poporul român și această țară.

PUNCTUL 52. Sentimentul demnității.

Ne-am săturat de lipsa de demnitate omenească. Dacă nu dai bacșiș, dacă nu-l plătești, nu ți se înscrie în partid. Dacă nu plătești nu dă drumul hârtiilor de la Primărie. Dacă nu dai bacșiș nu poți să intri la Minister. Dacă nu dai bacșiș nu poți să-ți capeți dreptul. Bacșișul, mita și hoția au desființat sănătatea morală a națiunii române.

Legionarul va căuta să desființeze aceste apucături și să reînvieze sentimentul demnității omenești. El nu va da nimănui nimic, nu promite nimănui nimic, iar când va face cuiva un serviciu nu se va înjosi ca să primească bacșiș sau mită, ci va pune mâna în gât mituitorului.

-29-

PUNCTUL 53. Școala faptei creatoare.

Legionarul trebuie să fie un om de faptă. Prin fapta lui, prin munca lui, el va clădi din temelii **România cea nouă.**

PUNCTUL 54. Rugăciunea ca elementul decisiv al victoriei. Apelul la strămoși.

Legionarul crede în Dumnezeu și se roagă pentru biruința

Legiunii.

Să nu se uite că noi, poporul român, stăm aici pe pământ, prin voia lui Dumnezeu și binecuvântarea Bisericii creștine. În jurul altarelor bisericilor, s-a aflat adunată de mii de ori în vremuri de bejenie și restriște, întreaga suflare românească de pe acest pământ, cu femei, copii și bătrâni, cu conștiința perfectă a ultimului refugiu posibil. Și astăzi stăm gata să ne adunăm - poporul român - în jurul altarelor ca-n vremuri de mari primejdii, pentru ca îngenunchiați să căpătăm binecuvântarea lui Dumnezeu.

Războaiele se câștigă de aceia care au știut să atragă din văzduh, din ceruri, forțele misterioase ale lumii nevăzute, și să-și asigure concursul acestor forțe. Forțele acestea misterioase sunt sufletele morților, sufletele strămoșilor noștri, care au fost și ei odată legați de glia, de brazdele noastre, care au murit pentru apărarea acestui pământ și care sunt și azi legate de el prin amintirea traiului lor de aici și prin noi, copiii, nepoții și strănepoții lor. Dar mai presus de sufletele morților stă Dumnezeu.

Odată aceste forțe atrase, ele vin în balanța ta, te apără, îți dau curaj, voință și toate elementele necesare victoriei și te fac învingător. Introduc panică și groază în dușmani, le paralizează activitatea. În ultima analiză biruințele nu depind de pregătirea materială, de forțele materiale ale beligetanților, ci de puterea lor de a-și asigura concursul puterilor spirituale. Astfel se explică - din istoria noastră - biruințele miraculoase ale unor puteri materialicește inferioare.

-30-

Cum se poate asigura concursul acestor foite?

1) Prin dreptatea și moralitatea acțiunii tale.

2) Prin apelul frecvent, insistent la ele. Cheamă-le, atrage-le cu puterea sufletului tău și ele vor veni.

Puterea de atracție este cu atât mai mare cu cât apelul, rugăciunea, se face în comun de cât mai mulți.

De aceea în ședințele cuibului, care se țin în toată țara Sâmbăta seara, se vor face rugăciuni și se vor îndemna toți

legionarii ca a doua zi, Dumineca, să meargă la biserică.

Patronul nostru este Sfântul Arhanghel Mihail. Icoana lui trebuie să o avem în casele noastre și în vremuri grele să cerem ajutorul lui, și El nu ne va lăsa niciodată.

PUNCTUL 55. Școala suferinții.

Cel ce intră în această luptă, trebuie să știe de mai înainte că va avea de suferit. După suferință vine întotdeauna victorie. Cel ce va ști să sufere, acela va învinge.

De aceea noi legionarii vom primi suferințele cu drag. Fiecare suferință este un pas înainte către mântuire, către victorie.

O suferință nu-l va descuraja pe legionar, ckl va oțeli, îi va căli sufletul. Cei ce-au suferit încă, vor fi adevărat eroi ai luptei legionare, Binecuvântarea Patriei se va întinde asupra lor și asupra familiilor lor.

PUNCTUL 64. Legionarul și politicianul.

Legionarul și politicianul - omul partidelor - stau față în față.

Omul partidelor desființează România. Înaintea lui s-a așezat cu pieptul său legionarul.

Când omul partidelor, politicianul, țăran sau orășan, a intrat în partid, prima întrebare care și-a pus-o a fost: ***ce voi câștiga de aid? Ce beneficiu voi trage?*** De aceea câștigă politicians, iar țara se dărâmă.

Legionarul când a intrat în Legiune a zis: ***„Pentru mine nu vreau nimic”.***

-31-

Ci s-a întrebato: ***„Ce pot da, ce jertfă pot face eu pentru țara mea”.***

Legionarul spune: o mie de ani au plătit strămoșii și au murit cu gândul la această țară. O mie de ani am așteptat-o, am visat-o. Astăzi când Dumnezeu ne-a dat-o întreagă, în loc ca să cădem în genunchi în fața ei, și să ne închinăm ca la o icoană, noi o **furăm, o jupuim.**

În fața ei, legionarul se prezintă nu cu **drepturi cetățenești**, ci cu **sacre datorii.**

Țelul politicianului este de a-și construi avere; al nostru este de a ne construi o **Patrie înflorită și puternică**. Pentru **ea** vom munci și vom construi. Pentru **ea** vom face din fiecare **Român un erou, gata de luptă, gata de jertfă, gata de moarte**.

PUNCTUL 65. Legionarul și comunismul.

Legionarul este împotriva comunismului și va lupta din toate puterile lui, pentru ca oriunde se va afla încuibat acest comunist să fie demascată și răpus.

Triumful mișcării comuniste în România, ar însemna: desființarea Monarhiei, desființarea Bisericii, desființarea Familiei, desființarea proprietății individuale și desființarea libertății.

Înseamnă într-un cuvânt, depozedarea noastră de ceea ce formează patrimoniul moral al omenirii și în același timp depozedarea și de orice bunuri materiale în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului care sunt jidanii.

În această mișcare comunistă se află adunați toți Inamicii noștri, care n-au văzut și nu văd cu ochi buni România **Mare**.

Ce crede un legionar

PUNCTUL 67. Că statul bazat pe ideologia veche a revoluției franceze se ruinează. În lume se pune problema unui stat nou. El poate fi foarte bun și foarte rău. Cum va fi? După sum ni-l vom face. **PUNCTUL 68.** Statul nou însă, nu se poate baza numai pe concepții teoretice de drept constituțional.

Statul nostru presupune în primul rând și ca un lucru **indispensabil, un tip nou de om. Un stat nou, cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe.**

Statul este o simplă haină care îmbracă trupul națiunii. Putem să facem o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar nu va fi de nici un folos dacă ea va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale și fizice.

PUNCTUL 69.

Omul nou sau națiunea înnoită presupune o mare înnoire sufletească, o mare revoluție sufletească a poporului întreg, adică o împotrivire direcției spirituale de astăzi, și o ofensivă categorică în contra acestei direcții.

PUNCTUL 70.

În acest om nou, vor trebui **să învieze toate virtuțile sufletului omenesc**. Toate calitățile rasei noastre. În acest om nou vor trebui ucise toate defectele și toate pornirile spre rău.

În acest tip de erou - erou în sens războinic - pentru ca să poată prin luptă să-și impună părerea - erou în sens social: incapabil după victorie de a exploata munca altuia, erou al muncii, uriașul creator prin muncă al țării sale, - trebuie să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun în timpul miilor de ani poporul român.

Pe acest om îl așteptăm, pe acest erou, pe acest uriaș.

Pe el se va baza statul cel nou, România de mâine.

Mișcarea legionară, înainte de a fi o mișcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este **o școală spirituală**, în care dacă **va intra un om**, la celălalt capăt va trebui să iasă un **erou**.

Circulara F.

PUNCTUL 75. Regimul parlamentarilor legionari.

Adunarea Senatului și a șefilor de unități legionare politice, a fixat în ziua de 5 Ianuarie 1933 la Focșani, regimul parlamentarilor legionari. Regimul acesta și l-a aplicat Șeful Legiunii, în primul său parlament și a fost aplicat și celor 4 parlamentari.

1. Diurna

1) Parlamentarii Legiunii sunt parlamentari datorită eforturilor și sacrificiilor materiale și morale ale tuturor legionarilor din țară.

2) Diurna parlamentară nu le aparține. Ea aparține Legiunii,- ea va acorda fiecărui parlamentar strictul necesar pentru o existență modestă.

Pentru că nu este drept ca parlamentarul să-și creeze o situație materială mai bună, în timp ce toți camarazii lui duc o viață din ce în ce mai grea. Ce tablou moral mizerabil ar fi, dacă unii dintre noi neam îmbuiba cu tot felul de bunătăți, de haine și de ghete, sau ne-am purta soția în lux. iar alții dintre noi, răniți în urma luptelor, ar trăi o viață de sfâșietoare mizerie.

3) Cheltuielile bănești făcute nu se mai întorc, după cum nu se mai întoarce nici sănătatea celui care a suferit pentru legiune, nici viața celui care a murit pentru dânsa. Acestea sunt jertfe și jertfa nu se cere înapoi.

Dogma legionară ne spune: **cantitatea de jertfă făcută** determină victoria. Gloria noastră este gloria jertfei pe care o facem.

4) Nu este un scop, un țel, acela de a fi parlamentar; noi trebuie să mergem înainte către biruință. Ca parlamentari nu putem decât să pregătim victoria. De aceea fondurile provenite Legiunii din diurne, vor înzestra organizația cu tot ce-i trebuiește pentru luptă: ziare, broșuri, automobile, etc.

În anul 1933 parlamentarii au avut 10.000 lei lunar primele două luni, 8000 lei pe urmă.

(Nota editorului: Leafa unui parlamentar în 1933 era de 30.000 lei)

El va sta la orice oră din zi și din noapte la dispoziția Legiunii. Nu este posibil ca să se aleagă parlamentar și apoi să plece să-și caute de afaceri sau să fie ocupat mai totdeauna cu diferite alte chestiuni.

Cât timp mi s-a dat în mână arma parlamentară, trebuie să trag cu dânsa. Dacă nu pot trage n-o iau, iar dacă am luat-o și n-o pot întrebuința cu cel mai mare folos pentru Legiune, atunci o dau imediat altuia care o poate întrebuința mai bine.

LEGIONAR

Niciodată să nu faci o faptă de care ți-ar fi rușine a doua zi, iar când ai făcut ceva, asumă-ți răspunderea întreagă.

- Când ți se pune în față un obstacol tu să-l sari, să nu te lași. Să nu te lași învins. Nu te descuraja. Încearcă a 2-a oară, a 3-a oară, mereu. Nu există **nu pot**. Legionarul poate.

- Dacă pentru politician politica înseamnă o afacere, pentru legionar politica înseamnă religie.

- Nu spune **nu voiesc să servesc Legiunea, din cauză că cutare șef nu-mi place, nu este bun**. În Legiune nimeni nu-i șef pe viață. Azi e unul, mâine altul, poimâine vei fi tu, dacă prin munca și credința ta neclintită și prin capacitatea ta vei merita să fii, iar într-o bună zi se va putea găsi cel mai bun.

- Nu uita că ceea ce poate să ne piardă pe noi Legionarii este înțelegeră și desbinarea din fiecare cuib sau dintre diferitele cuiburi.

- Nu uita că în clipa în care un legionar îmbracă haina de șef legionar toți ceilalți trebuie să-l asculte.

Sunt în diferite sate elemente care au făcut mult pentru Legiune prin munca, sacrificiul și abnegația lor, suflete de elită care au ieșit cu mult în evidență în lumea legionară dând dovadă de abnegație, curaj, devotament, disciplină și neclintită credință. Aceștia pot ieși din organizațiile sătești urmând a fi denumiți **„jConsiierii Șefului Legiunii”**. În acest scop în ziua biruinții legionare ei vor fi mutați în Capitala țării cu familiile lor cu tot.

Din această mare luptă legionară va ieși o nouă aristocrație românească. În cariera ei nu se va pune baza nici pe bani, nici pe

-35-

avere, nici pe haine, ci pe **calitățile sufletești, pe virtute; va fi o aristocrație a virtuții**.

Aristocrația ieșită din afaceri, din fraudă sau din vânzare de țară va cădea. Dacă aurul se lămurește în foc, în focul luptelor legionare se va lămuri adevărata elită morală a națiunii românești.

PUNCTUL 81 bis. Cele 3 legăm în te ale unui legionar.

Legionarul nu face jurământ. El face 3 legăminte:

Primul legământ în fața șefului de cuib și a camarazilor. E o manifestare a dorinței de a deveni legionar.

Al doilea legământ se face după 2-3 ani de luptă, în fața șefului politic județean și a întregii conduceri, în grup de cel puțin 50, cu solemnitate deosebită.

Al treilea legământ, se face în fața Șefului Legiunii **după** 4-5 ani de luptă. Vechiul legământ al săcușorului cu țărână, publicat în corpul broșurei.

întâiul legământ:

În mijlocul cuibului cu brațul drept întins și ținând strâns în mână pânza micului drapel.

Camarazi,

1) În fața șefului de cuib și a voastră, cu mâna pe acest drapel declar că doresc să devin legionar.

2) Cunosc cele 3 examene pe care trebuie să le dau: al suferinței, al primejdiei și al credinței.

3) Voi fi alături de voi și în ceasuri bune și în ceasuri grele. Puteți conta deci pe inima și pe brațul meu.

4) Voi fi disciplinat de buna mea voie, convins că disciplina este legea fundamentală a oricărei organizări.

5) Mă voi feri de a vorbi pe la spate pe camarazii mei sau de a critica ordinele și dispozițiile primite, acestea ducând la neînțelegere.

6) Din primul moment țin să declar: Nu voiesc nimic pentru mine, nu urmăresc și nici nu voi urmări să fac afaceri pe spinarea mișcării sau să-mi creez situații. Stau la postul ce mi se va încredința atâta vreme cât șeful meu va crede că pot fi de folos.

-36-

7) Nu voi face nici un fapt care să mă dezonoareze pe mine sau mișcarea.

8) Voi fi totdeauna corect și mă voi purta cu multă bunăvoință față de toți.

9) Voi fi însă mândru în vremuri aspre, în fața vrăjmașului.

10) Dacă voi greși voi primi pedeapsa cu seninătate. Știu că legionarul când greșește, plătește: răspunde, nu fuge de răspundere.

Acesta este legământul meu în fața voastră și în fața acestui mic drapel al cuibului nostru.

(...)

Te legi ca pentru Dreptatea Patriei primejduite să înfrângi toate dorințele și interesele tale personale? - Răspunsul: Dai

(...)

1. Legiunea afirmă că mai presus de interesele personale stă Patria cu toate nevoile ei.

2. În slujba acestei Patrii încălcate de străini toți copiii pământului românesc trebuie să alerge cu sufletul și cu brațul lor.

3. Legiunea se îndreaptă către cel ce se simte soldat chemându-l sub drapelul ei întru apărarea pământului strămoșesc.

4. România a Românilor. Pentru jidani, Palestina. Dreptate Românului și moarte trădătorului.

Trăiască în noi inima de soldat!

(...)

PUNCTUL 84. Primul punct de program legionar.

Dacă vă întreabă cineva să-i spuneți că este:

JURĂMÂNTUL PENTRU PEDEPSIRE.

A doua zi după victoria legionară se va constitui **TRIBUNALUL EXCEPȚIONAL** care va chema în fața lui și va judeca pentru **trădare de Patrie**:

a) Pe toți jefuitorii banului public;

-37-

b) Pe toți cei ce-au primit mită înlesnind afaceri;

c) Pe toți cei ce călcând legile fundamentale ale țării au

persecutat, au închis, au lovit în legionari sau în familiile lor. Orice funcțiune ar deține de la jandarm până la ministru, nimeni nu va scăpa acestei judecăți.

Prea și-au imaginat acești domni că Țara Românească este moșia lor, că legile s-au făcut pentru ca să le calce ei în picioare și că noi suntem argații de pe această moșie, pe care să ne bată la spate cu biciul.

Națiunea română conștientă de drepturile ei va începe viața cea nouă prin **OPERA DE PEDEPSIRE LEGALĂ.**

Acest ceas îl așteptăm și răbdăm.

Fără acest CEAS AL PEDEPSIRII nu este posibilă nici o refacere în această țară.

Șefii de cuiburi vor face rapoarte amănunțite și foarte exacte asupra tuturor nelegiuirilor comise înaintându-le Șefului Legiunii.

PUNCTUL 85.

DISCURSUL LA MESAJ, ținut de Șeful legiunii în Parlamentul Țării. (După Mon. Of. din 3 Decembrie 1931).

D-l deputat Comeliu Zelea-Codreanu are cuvântul:

D-le președinte, d-lor deputați, eu sunt cel mai tânăr dintre d-voastră, și reprezint o mișcare tinerească. M-am ridicat aici prin propriile mele puteri, fără ajutorul și sprijinul nimănui. Cred că actualii conducători ai României Mari se vor obosi să mă asculte și pe mine, ca unul care sunt exponent al generației tinere, generație sbuciumată, generație despre care s-au vorbit atâtea, generație martirizată, aș putea spune: răstignită. Cred că este bine ca Onorata Cameră să aibă puțină bunăvoință a ne asculta și pe noi, deoarece socotesc că este bine ca astăzi conducătorii să știe care este sbuciumul, care sunt părethē, care este orientarea politică a generației care, cu voia sau fără voia d-voastră, trebuie să vă urmeze mâine pe aceste bănci.

În orice caz țin să afirm de la început, că noi nu suntem o generație așa cum ne cunoașteți d-voastră dintr-o anumită presă. Noi nu urmărim decât să ne apărăm Patria sacră, Patria amenințată de viscolul furtunei, Patria părinților noștri și cuibul cald al acelor care vin după noi. Și ca să fixez punctele cardinale, în scurt, voi

spune: nu este nici o generație imorală, nu este nici una fără

Dumnezeu, nici una republicană sau antiregală. Fixez aceste puncte în: **Dumnezeu, Patrie, Rege, Familie, Proprietate și Armată**, care să garanteze existența Statului Român.

D. V. G. Ispir: Pentru aceasta puteți fi alături de noi.

D. Corneliu Zeiea-Codreanu: D-lor deputați generația aceasta a noastră trece ca o generație antisemită. Aș dori să știți că nu am venit să strig: jos jidanii, după cum cred că n-a făcut nimeni. Am observat însă un singur lucru, că de câte ori s-a pus aici problema naționalismului românesc, d-voastră ați privit-o și ați primit-o cu ilaritate și ați transformat-o, dintr-o problemă care este de un tragic fără pereche, într-o chestiune comică.

D.V.G.Ispir: Cel puțin pentru această parte a Camerei, acest lucru nu este exact.

D.Comeiiu Zeiea-Codreanu: Eu, d-lor, am să pun această problemă în câteva linii, pentru că sunt șeful unei mici grupări și trebuie să-mi dezvolt punctele mele de vedere.

Am fost în Maramureș, în Maramureșul care este leagănul descălecătorilor noștri, al Moldovenilor - Maramureșenii sunt străbunii lui Ștefan cel Mare și Sfânt, domnul Moldovei. Și acolo, cu ocazia unui proces pe care l-am avut la Satu-Mare și la care a asistat și dl. prof. Cătuneanu, a venit un om bătrân cu plete albe și a făcut mărturie, în fața instanțelor judecătorești, de cele ce vă spun acum: „*Noi Maramureșenii, suntem de viță boierească, și ia 1848, când eram copil au venit cei dintâi jidani ia noi în comună*”.

Și aici fac o mică paranteză. Eu nu întrebuițez cuvântul de jidan, pentru că să insult pe cineva. Eu le spun jidani, pentru că așa cred eu că se numesc ei și de altfel - mi se pare curios - este singura nație care fuge de numele ei propriu, de numele pe care îl are.

Pentru mine această populație, pe pământul țării mele - și rog să mă creadă toată lumea - atunci când eu am conștiința fermă că o atacă și că își caută loc pe propriul nostru teritoriu, pentru mine, vă rog să mă credeți s-a deschis o luptă pe viață și pe moarte, și nu-mi arde să fac glume sau să insult pe cineva. Pentru mine este clar și precis: inteligentă sau neinteligentă, parazită sau neparazită, morală sau imorală, această populație dușmană e aici pe pământul țării. Și eu înțeleg să lupt împotriva ei cu toate mijloacele pe care mi le va pune la dispoziție mintea, legea și dreptul meu românesc.

Ei bine d-lor, la 1848, au venit cei dintâi cinci jidani, pe care părinții noștri, văzându-i ruptți și flămânzi, de milă i-au lăsat să stea la marginea moșiilor noastre. Astăzi la 1930 noi am pierdut 60, din cei 62 munți. Noi Românii mai avem numai 2 munți, iar restul de 60 de munți sunt în stăpânirea jidanilor. Astăzi, noi ne-am retras și stăm sărmani și fără pâine la marginea moșiilor lor".

Ei bine, această situație din Maramureș se întinde și în Bucovina; această situație se întinde și în Moldova noastră unde bisericile se închid, unde altarele se dărâmă. Și eu vă întreb pe dvs., pe toți: Ce se alege de o nație căreia i se dărâmă altarele?

Comerțul nostru a îngenunchiat. La noi, în Bârladul străvechi, în Bârladul care exporta mărfuri în Polonia sub Ștefan cel Mare, și exporta din Cetatea Albă până la Constantinopole și Alexandria, la noi a mai rămas un singur comerciant român de manufactură.

Ei bine, d-lor, nu se poate neglija această problemă și nu se poate spune de nimeni că ea nu este problema dominantă a politicii României moderne. Cu noi se săvârșește exact același lucru care s-a săvârșit cu Pieile Roșii din America de Nord: Ne găsim în fața unei invazii străine și avem tot dreptul, și avem și datoria să ne apărăm Patria. Pe mine nu mă interesează cine vine, și este - mi se pare lucru curios, că atunci când veneau dușmanii cu arma să ne fure pământul nostru, noi încremeneam cu toții în tranșee, cu arma în mână, iar astăzi când arma s-a schimbat în bani și când aceștia sunt în stare cu banii lor să vină să ne cumpere țara, atunci nu mai este nimeni la noi care să protesteze?

Iată d-lor cum se pune această problemă.

D-voastră știți foarte bine că Pieile Roșii din America de Nord au dispărut încetul cu încetul în fața năvălirii anglo-saxone. Astăzi toată Europa îi deplânge și îi regretă pentru că au fost oameni de treabă, dar se zice: „*ce să facem, au fost alții mai tari*".

D-lor mă gândesc cu groază că, la un moment dat, Europa va avea să ne plângă și pe noi și pe urmașii noștri.

Iar în ce privește tinerețea noastră sbuciumată, care după cum v-am spus a fost răstignită pentru această idee, căci eu vin aici după 2 ani de închisoare nedreaptă, ei bine, vă spun d-lor, ce doriți d-voastră să facă acești tineri care au fost loviți de toți conducătorii de până acum? Doriți să ne luăm într-o bună zi traista-n băț și să plecăm în altă țară, pe alte meleaguri, ca să

ne câștigăm pâinea și să găsim un refugiu de viață națională liberă? Noi nu vă cerem prea

-40-

mult. Nu vă cerem decât un singur lucru: să ne lăsați aici, pe acest pământ, sub binecuvântarea ciolanelor părinților noștri.

D-lor, îmi pare rău că în acest răspuns la Mesaj nu se vede absolut nimic pentru noi. nici măcar o licărire de speranță și nici o preocupare din partea conducătorilor acestei țări asupra problemei expuse mai sus.

D-lor, voi trece de la această problemă și voi reveni la o problemă de mare importanță: problema mizeriei. Am adus în această cutie câteva bucățele de pâine care sunt din Maramureș și din munții județului Neamț, pentru ca să vedeți ce pâine mănâncă românul maramurășan și munteanul nostru. Astăzi, când lumea se plânge de supraproducție de grâu, toți atribue criza faptului că grâul se vinde cu un leu kilogramul, lată ce pâine mănâncă oamenii aceștia!

(D. deputat Comeliu Zelea Codreanu prezintă Adunării o bucată de pâine neagră).

Trebuie să ni se strângă inima de durere și cred că orice popor din Europa văzând această imagine a mizeriei în care trăiește neamul românesc, ar plânge de mila noastră. Am adus aceste bucăți de pâine învelite și puse în această elegantă cutie, înadins, ca să vedeți în câtă artificialitate și în câtă poleială de civilizație se îmbracă această mizerie românească. Eu o depun cu părere de rău pe banca ministerială și aş ruga pe onoratul guvern să o aibă la dispoziție, pentru ca oricui îi arde să facă glume pe spatele neamului românesc, mai întâi de toate să vadă ce mănâncă el.

D-lor. în fața acestei mizerii, care cuprinde întreaga țară, am să întreb care este sistemul de apărare al guvernului contra acestui marș al mizeriei mereu crescânde?

(...)

D-lor deputați, al treilea punct, în privința căruia voi spune câteva cuvinte, este chestiunea partidelor și chestiunea democrației.

D-lor deputați, aproape întreg obiectul principal în discuțiile la acest răspuns al Mesajului a fost: suntem contra desființării partidelor sau pentru desființarea partidelor? În această privință eu vă spun punctul meu de vedere! Cine este cel care trebuie să

hotărăscă desființarea sau nedesființarea partidelor? Puteți d-voastră să le desființați sau să le înființați? Nu. Cel care trebuie să hotărăscă e poporul, e țara flămândă și goală. În momentul acela când va trebui să se hotărăscă, poporul va vedea dacă trebuie să se desființeze sau nu. În orice caz vă spun că poporul nu iubește

•41-

partidele politice. Acesta e un lucru precis și d-voastră, într-un regim democratic, nu vă puteți menține la conducerea statului în contra voinței poporului. Aceasta este iarăși precis.

Mai este încă o chestiune. Spunea cineva: partidele nu sunt născute dintr-o improvizație, ele sunt rezultatul unei evoluții. Da, și eu sunt pentru această teorie și eu aplic partidelor legea evoluției. Partidele ca și toate lucrurile de pe lumea aceasta, se nasc, se dezvoltă și mor. Cred că partidele nu sunt forma superioară a perfecției, care să fi câștigat dreptul la nemurire.

Mai este o chestiune, de ordin extern. D-voastră vedeți foarte bine că întreaga opinie publică din Europa se îndreaptă către extreme. Ei bine, extremele acestea, ca două pietre de moară, vor măcina încetul cu încetul toate partidele.

D-lor deputați, priviți în Europa. Sunt două extreme puternice: extrema dreaptă și extrema stângă care se întăresc: la un moment dat una din acestea va învinge. Ei bine, vă întreb pe d-voastră, mai ales pe d-voastră care tot timpul v-ați plecat în fața Europei și ați tremurat, la cea dintâi adiere de vânt: într-o Europă în care învinge una din extreme, dvs. veți putea să rezistați curentului acestei Europe?

În ce privește orientarea noastră, dacă este chestiunea să alegem între aceste două extreme, suntem dintre acei care cred că soarele nu răsare la Moscova, ci la Roma. Noi credem că părinții noștri, străbunii noștri, care ne-au adus pe pământul acesta: oasele lor, cel puțin din mie în mie de ani ne trimit câte un sfat bun, câte o idee bună, în ceasurile noastre grele și dureroase.

În fapt, d-lor, asupra partidelor: generația noastră - privind din afară - constată:

1) Că un partid politic este o societate anonimă de exploatare a votului universal;

2) Că toate partidele sunt democratice, deoarece utilizează votul universal în același mod;

3) Că neglijează interesele poporului și ale patriei satisfăcând numai interesele particulare ale partizanilor; că democrația este iresponsabilă, îi lipsește puterea sancțiunii, că toate partidele fac fărădelegi, se dau pe față unele pe altele, nimeni nu aplică sancțiuni

-42-

contra alor săi, fiindcă li pierde, nici în contra adversarilor, fiindcă ei dețin la rândul lor fărădelegile lor

Și în această chestiune dați-mi voie să vă atrag atențiunea numai asupra fraudelor care s-au făcut de la război încoace și care toate au rămas fără sancțiuni: fraudele cu spirtul negru de 12 miliarde; fraudele de alămuri de la căile ferate de 900 milioane; peștele sovietic; galoșii sovietici; pădurile din județul Neamț; pădurile din Bucovina etc., și după o socoteală sumară, suma fraudelor care s-au săvârșit pe teritoriul acestei țări, de la război încoace atinge cifra de 50 miliarde lei.

Democrația văzută din afară ne dă impresiunea unei vaste complicități în fărădelege. Concluzia: democrația este incapabilă de autoritate. Și încă ceva - am să vă servesc o chestiune care poate multora n-are să vă placă - vă rog, d-lor să ne tolerați ca să fim severi, intransigenți în tot ceea ce interesează, fie Națiunea românească, fie cinstea. Declar că democrația e pusă în slujba marelui finanțe naționale sau internaționale jidovești. **(întreruperi, zgomot).**

D-lor, dovada. Am venit aci cu o listă care are să vă supere, însă vă spun să nu-mi luați în nume de rău, fiindcă nu pot să tac în această chestiune, este vorba de ceea ce se numește portofoliul de la banca Blank.

Dați-mi voie să vă citesc - fiindcă fiecare vă regăsiți aici. Lista am căpătat-o, poate nu întreagă:

D. Brandsch, subsecretar de stat, 111.000.

D. Carol Davila 4.677.000.

D. Eug. Goga, creanță ipotecară agricolă lei 6.200.000.

D. Al. Oteteleşanu: Este o ipotecă pe moșia d-nei Eug. Goga.

D.N.Lahovary: Nu datorează d.Davila, datorează „Banca Țărănească”. Nu este la fel, vă rog să rectificați. **(întreruperi, zgomot).**

D. Corneliu Z. Codreanu: Bine d-lor, nu zic că nu este putred, o să se plătească dar sunt bani împrumutați.

(întreruperi).

D-lor, s-or plăti sau nu, nu știu, dar să vă spun un singur lucru: există obligația pe care o are cineva când împrumută bani de la o asemenea finanță, de a satisface când este la guvern, de a sprijini în opoziție și în orice caz de a nu lovi în ea când trebuie să fie lovită. **(Aplauze pe mai multe bănci).**

43

D. Corneliu Zelea Codreanu Mai departe: d.lunian 407.000, d.Madgearu 401.000; d.Filipescu 1 265.000; d Mihail Popovici 1.519.000; d.Răducanu 3.450.000.

(Exclamațiuni pe băncile majorității).

Banca Răducanu din Tecuci 10.000.000; d-l Pangal 3.800.000; d.Titulescu 19.000.000: și se aude, n-am putut ști precis, că și d.Argetoianu ar fi aici cu 19.000.000.

Voci pe băncile majorității: Se aude!

D.Comeliu Zelea Codreanu: Eu vă spun ce am putut afla, **(întreruperi, zgomot).** Mai sunt și alții.

D-lor, eu nu acuz că banii aceștia au fost bacșișuri date, nu. Sub o formă s-au luat de acolo acești bani și acum este vorba să se vadă această chestiune, acum desigur că oamenii aceștia, care se simt legați de acolo, n-au libertate deplină ca să vină să ia măsuri categorice împotriva acestei Bănci. **(Aplauze pe mai multe bănci).**

D-lor deputați, dacă se cer sacrificii pentru ca să asanăm această țară, nu putem noi să consimțim la sacrificiul care ar fi să se facă pentru asanarea băncii Blank, pentru nunta care a făcut-o d-sa la Paris, unde a cheltuit cum se aude 50 milioane lei, ca și pentru alte lucruri. **(Exclamațiuni, întreruperi).**

D-lor, În consecință, noi venim cu câteva soluțiuni practice care poartă nota tinereții:

CEREM introducerea pedepsei cu moartea, exclusiv pentru manipulatorii frauduloși ai banului public. **(Aplauze pe mai multe bănci).**

D.V.G.Ispir: D-le Codreanu, d-ta te intitulezi creștin și purtător al ideii creștine. Îți aduc aminte - eu sunt profesor de teologie - că susținerea acestei idei este anti-creștină. **(Aplauze).**

D.Comeliu Zelea Codreanu: D-le profesor, dați voie să vă

spun: când este chestiunea să aleg între moartea, dispariția țării mele și aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului și sunt mai bun creștin, dacă nu permit ca tâlharul să-mi nenorocească țara și să mi-o ducă la pieire. **(Aplauze pe mai multe bănci).**

CEREM revizuirea și confiscarea averilor celor care și-au furat țara săracă. **(Strigăte de „bravo”).**

CEREM tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici care se vor dovedi că au lucrat în contra țării, sprijinind afaceri necorecte particulare. **(Aplauze pe mai multe bănci).**

-44-

CEREM împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a face parte din consiliul de administrație al diferitelor bănci sau întreprinderi. **(Aplauze pe mai multe bănci).**

CEREM alungarea cetelor de exploatare nemiloși, care au venit pe pământul acesta să exploatze bogățiile solului și munca brațelor noastre.

CEREM declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă și imprescritibilă a neamului românesc.

O voce de pe băncile partidului Național-Tărănesc: **Este.**

D. Corneliu Zelea Codreanu: A neamului românesc, nu-i.

CEREM trimiterea la muncă a tuturor agenților electorali și stabilirea unui comandament unic, căruia să i se supună într-un singur suflet toată suflarea românească.

Dacă în momentul de față conducătorii sunt împiedicați să ia măsuri întregi din cauza Constituției sau legilor în vigoare, atunci noi suntem de părere să se dizolve Corpurile Legiuitoare, să se facă apel și să concheme Adunarea Constituantă, pentru ca poporul să desemneze pe acel care va fi chemat să ia toate măsurile necesare pentru salvarea României **(Aplauze pe mai multe bănci).**

PUNCTUL 86. DECLARAȚIA LA MESAJ ținută de Șeful Legiunii în Parlamentul Țării.

După Mon. Of din Noiembrie 1933

De aceea, noi așteptăm un alt regim, un alt sistem, care va veni după ce pe acesta î! vor prăbuși greutatea și mulțimea păcatelor tui.

El trebuie să corespundă următoarele cerinți în ordinea urgenței:

1) Să desființeze aceste discuții sterile și scump plătite ale padamentalismului democratic din care n-a ieșit niciodată lumină, și din care mai ales, nu poate ieși hotărârea eroică de a face față primejdiei în ceasurile grele de acum.

2) Să se înlocuiască prin comandă, care să adune într-un singur mănunchi toate energiile disparate ale neamului, încheștate astăzi în lupta fraticidă, să le disciplineze, să le refacă moralul pierdut, să le insuflă credința în destinul neamului nostru românesc și să le conducă pe căile acestui destin.

-45-

3) Să declare război mizeriei și sărăciei generale îndemnând la muncă și cumpătare pe cei buni, trimitând cu forța la muncă toate elementele parazitare, care joacă în stat rolul trântorului din stup, cu toți leneșii, care păzesc mesele cafenelelor de dimineața până seara, pe toți plictisiți! care se plimbă pe străzi, pe toți agenții electorali de la Primării, Prefecturi, Ministere, în fine pe ideologii democrați, doritori de a ține discursuri ieftine.

4) Să desființeze tot ce este parazitism pe trupul istovit al țării, să răscolească, să organizeze și să stimuleze toate energiile creatoare ale neamului.

5) Să stăpânească necinstea și confiscând averile celor vinovați să aducă înapoi până la ultima centimă, în visteria statului, banii furați

6) Să treacă în fruntea marei gloate sărace și la bine și la rău, să mănânce aceeași pâine neagră și aceeași masă săracă pe care o mănâncă muncitorul sărac. Căci în aceste timpuri grele mizeria morală, inegalitatea de tratament rănește mai mult decât mizeria materială. Unii trăiesc în lux cu șampanie și icre negre și alții n-au nici măcar mămligă, sub regimul democrației celei iubite de popor.

7) Să facă dreptate Românului, în propria sa Țară. Să-i vindece rănille adânci. Să repare nedreptățile seculare pe care el le- a suferit în timpul lungilor stăpâniri străine.

8) Să apere România de pericolul pe care îl prezintă invazia, mereu crescândă a jidanilor.

9) Să puie punct existenței falimentare a statului democratic întemeiat pe ideologia perimată a revoluției franceze.

Să producă acel act epocal de curaj reformativ? care să arunce complet și definitiv peste bord sistemul de false abstracțiuni al filozofiei politice a acestei revoluții.

O mare epocă istorică apune și 'n locul ei e ceasul să punem temeliile unei epoci noi. O epocă de întoarcere la realitățile naționale dând națiunii înțelesul ei real de societate naturală, a uncr indivizi de aceeași rasă, ar nu în sensul naționalității juridice a cetățeanului,

-46-

care permite transformarea automată în Români, a maselor de străini năvăliți la noi spre a ne cucerii și oprima.

10) Să înalțe din temelie statul nou etnic național întemeiat pe primatul culturii naționale, pe primatul familiei și pe primatul corporațiilor muncitoare. (...)

Un program nu poate fi o combinație de teorii adunate de prin nori. El trebuie să se bazeze pe realitățile care dor, ale neamului nostru românesc. Sunt rănilile care trebuiesc vindecate. Căutați programe?

Ele se află pe toate buzele mulțimii. Mai bine ați căuta oameni. Căci într-o noapte oricine poate face un program, și nu de ele se simte nevoie în țară. Ci de oameni și de voințe care să le îndeplinească. Sunt mișcări care nu au nici un program; ele trăiesc din specularea diferitelor probleme care apar în viață. De exemplu: Camăta. O devorează pe aceasta și apoi mor. Dacă nu le apare înainte o altă pradă.

Sunt altele care au un program. Sunt altele care au mai mult decât un program, au o doctrină, au o religie. Este ceva de ordin superior sufletesc care adună în chip misterios miile de oameni, hotărâți să-și creeze o altă soartă. Dacă omul de program sau de doctrină își slujește cu oarecare interes programul, legionarii sunt oamenii unei mari credințe pentru care oricând stau gata să se jertfească.

Pe această credință ei vor sluji până la capăt.

Oricât de frumos și de corect ar părea programul lupiștilor,

țărăniștilor, liberalilor, puteți fi asigurați că nici un lupist, nu este gata să moară pentru programul lupist, nici un georgist pentru al lor și așa mai departe.(...)

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului și sufletul mulțimii.

O minciună sunt toate programele noi și sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în umbra lor rânjește același suflet de tâlhari, aceeași lipsă de conștiință întru îndeplinirea datoriei, același duh de trădare față de tot ce-i românesc, același desfrâu, aceeași faptă de risipă, de lux.

Chemați sufletul ne rîlui la o viață nouă. Nu căutați succesele electorale dacă ele nu înseamnă în același timp biruința forțelor organizate ale sufletului înnoit.

-47

PUNCTUL 88. Din manifestul ,*O ruină*'. Ruina.

Nu este om, care să aibă ochi și care să nu vadă că Țara aceasta bogată a ajuns **o ruină, ruină gospodăria țaranului, ruină satul** (o mână de oameni necăjiți care se vaită) **ruină comuna, ruină județul, ruină munții văduviți, ruină câmpurile** părăginite care nu **mai aduc** nimica bietului plugar, **ruină bugetul statului, ruină țara.**

Și pe deasupra acestei ruine întinse cât ține pământul românesc, o ceată de mișei, o ceată de imbecili, o ceată de tâlhari fără rușine și-au ridicat palate în sfidarea țării care geme de durere și spre pălmuirea suferinței tale, țaran român

Niciodată în lume nu s-a văzut un tablou mai revoltător, mai dureros și mai obraznic.

Pe deasupra milioanei de gospodării care se distrug, deasupra milioanei de suflete sărace care plâng, se înalță batjocoritor palatul tâlhăresc al jefuitorului de țară.

Cine este acesta?

Căutați-l prin orașele înstrăinate și-l veți găsi Este fostul ambuscat de la 1916. Este eroul de la 100 km, din dosul frontului sau trădătorul de frați și de țară; este îmbogățitul de război, omul de afaceri, este profitorul de pe urma sângelui care tu l-ai vărsat, picătură cu picătură din rănile tale adânci.

Când te-ai întors la 1918, te-ai închinat lui, văzându-l gras, frumos îmbrăcat, iar tu în niște zdențe; de atunci el te-a luat în arendă, iar tu ai căzut în stăpânirea lui cu țara pe care tu ai creat-o pe câmpurile de bătaie.

Cum veți fi voit să ajungă biata țară când un Stere, condamnat la moarte pentru înaltă trădare și apoi iertat, este șef de partid în România, când un Socor, condamnat și degradat pentru trădare este parlamentar și director de ziar și conduc politica românească? Când atâția ambuscați stau în fruntea treburilor țării?

Am înălțat un stsag.

în contra lor, în contra celor care au ruinat țara, în contra cetelor de străini și înstrăinați care ne-au supt și măduva din oase **Am înălțat un steag. (...)**

Noi slujitorii acestui steag nu ne-am legat împreună ca să furăm țara, nu ne-am legat împreună ca să ne căpătăm partizani, și să le dăm ca să roadă oase din oasele țării.

-48-

Noi ne-am legal împreună să rămânem săi aci până la mormânt, vom sărăci și acei ce suntem bogați, dar ne am legat să biruim. Să învingem și să răzbunăm

Stăm gata de jertfă, stăm gata de mbarte cu toții.

Aceștia suntem noi. legionarii

Zadarnic și greșit ne-au confundat unii săteni și orășeni, crezând că noi luptăm ca să-i căpătuim pe dânșii, și să le facem poftete, să le dăm țara ca s-o mănânce **Ei bine, nu!**

C.Z.C.

LEGIONARI,

Cuvântătorii partidelor vechi, cutreeră din nou satele, cerându- vă ajutor pentru ca să se poată reface. Sub domnia lor. Românismul de pretutindeni a sărăcit și a îngenunchiat în fața străinului pripășit de curând. Rosturile mari ale patriei sunt părăsite Lumea noastră politicianizată. nu mai vede în față decât interesul partidului pentru a căru biruință sacrifică în fiecare zi și în fiecare ceas. însuși viitorul nostru de neam

Se prăbușesc pădurile din munții încăpuți pe mâna veneticilor Geme inima în Moții și Maramureșeni uitați de toată

lumea Muncitorii Români părăsiți îngroașe rândurile comuniștilor jidan. Comerțul românesc lipsit de protecție îngenunchiază în lupte neegale cu străinul

În cadrele armatei noastre glorioase, pătrunde tot mai adânc și tot mai sus. germenul dizolvării și corupător de conștiințe

Și ceasuri grele se prevăd în viitor De vom fi chemați cândva la marele examen internațional, cine va mai apăra pământul țării și, gloria Drapelului nostru?

Țăranul român. își vinde produsul sub prețul de cost Misiții s-au înmulțit și ne inundă Căfenelele sunt pline de cămătari și samsari Ei se îmbogățesc în dauna celor care muncesc Poporul este spoliat Românul, înglodat în datorii, a ajuns la modern al bancherului jidan.

Țara împărțită în partide, care se sfâșie unele pe altele, se dărâmă sub ochii noștri.

Conducerea partidelor vechi nu este o conducere de mână tare și nu are nici un pic de direcție naționalistă, de oblăduire și încurajare a elementului românesc, care ține de multe secole pe umerii săi, viața țării

-4»-

LEGIONARI,

În fața acestei situații, și mai înainte ca politicianismul condamnat să se poată reface, am tras spada și am înălțat steagul cel nou al vremii.

Se simte prin aer, tot mai accentuat, nevoia unor principii de viață politică și morală.

Despoliticianizarea țării este o poruncă a vremii.

În locul partidelor vechi se simte nevoia unei înnoiri. În locul partidelor mereu aplecate străinilor, politica de neatarnare și încurajare a Românismului susținător de țară.

Spuneți celor ce vin din nou să vă apuce mâna, că ceasul lor s-a terminat, *„Pot pieri toți aceștia”*

De acum încolo de un singur glas va trebui să ascultați, tainic și nepătruns ca Dumnezeu: **Chemarea patriei.** Acest glas să-l audă toată suflarea voastră. **Lui** să vă supuneți într-un singur suflet.

Români,

Atunci când glasul și voința voastră vor proclama victoria. România va reînvia. Va înflori. Vor înflori în ea ca bujorii copiii voștri Străinul o va respecta. Dușmanul se va teme.

Soldați ai Legiunii Sfântului Mihail

Când vouă vă este hărăzit de Dumnezeu să făuriți această Românie nouă, când de la Nistru până la Tisa, neamul vă așteaptă să vă primească în nesfârșite aplauze pe scena istoriei, izbucnească din piepturile voastre de oțel strigătul nostru de luptă și de victorie: Trăiască România românească.

**Trăiască Legiunea
Comeliu Zelea
Codreanu, Șeful
Legiunei**

-50'

CELE 10 PORUNCI

de care să se țină legionarul pentru a nu se rătăci de pe drumul său glorios în aceste zile de întuneric, de urgie și de satanică ademenire. Pentru ca să știe toată lumea că noi suntem legionari și rămânem legionari până în veacul veacului.

1. NU CREDE în nici un fel de informații, de vești, de păreri, **despre mișcarea legionară**, citite în **orice foaie** ar fi. chiar dacă pare a fi **naționalistă**, sau șoptite la ureche de agenți. sau **chiar de oameni de treabă**.

Legionarul **nu crede** decât în ordinul și cuvântul **Șefului său**.

Dacă acest cuvânt nu vine, **înseamnă** că nimic nu este schimbat și că legionarul își merge în liniște pe **drumul său înainte**

2. DĂ-ȚI SEAMA BINE pe cine ai în față. Și cântărește-l

cum trebuie și când este un inamic care vrea să te înșele și când este un prieten prost, pe care l-a înșelat mai înainte un inamic.

3. PĂZEȘTE-TE ca de o mare nenorocire de omul străin, care te îndeamnă să faci ceva. El are un interes și voiește sau să-și facă **interesul** prin tine, sau **să te compromită** în fața celorlalți legionari.

Legionarul acționează **numai din ordin** sau din **inițiativa sa proprie**.

4. DACĂ vrea cineva să te ademenească sau să te cumpere: Scurpă-l în ochi. Legionarii nu sunt nici **proști**, nici de **vânzare**.

5. FUGI de cei ce voiesc să-ți facă daruri. Nu primi nimic

6. ÎNDEPĂRTEAZĂ-TE de cei ce te lingușesc și te laudă

7. UNDE sunteți numai 3 legionari, trăiți ca frații între voi: Unire, unire și iar unire.

Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare pentru această unire. Ea. **UNITATEA,.ne** va da biruința.

Cine este contra unității, este contra biruinței legionare.

8. NU-ȚI VORBI DE RĂU camarazii Nu-i parî Nu șopti la ureche și nu primi să ți se șoptească

9. NU TE SPERIA dacă nu primești ordine, vești, răspunsuri la scrisori sau dacă ți se pare că lupta stagnează. Nu te **alarma** nu lua lucrurile în tragic, căci Dumnezeu este deasupra noastră și șefii tăi cunosc drumul cel bun și știu ce vor

10. IN SINGURĂTATEA TA roagă-te lui Dumnezeu, in numele morților noștri pentru ca să ne ajute să suferim toate loviturile până la capătul suferințelor și până la marea înviere și biruința legionară

Martie

Corneliu Zelea

Text preluat din cartea „Legion” (Legiunea), o traducere în engleză a manualului „Cărticica Șefului de Cuib”, de Corneliu Z. Codreanu, apărută în „Rising Press” în colaborare cu „Nationalist Books”, BCM Kursaal Anglia

În Noiembrie 1938 Corneliu Codreanu și 13 adepți ai săi au fost executați de poliția românească în Pădurea Tâncăbești. Guvernul României a adus conflictul său cu Codreanu la un final criminal, începând de atunci Garda de Fier, care a luptat cu îndârjire împotriva corupției și a desintegrării naționale, a cunoscut numai prigoană și moarte; dar tot de atunci exemplul Gărzii de Fier a inspirat miile de naționaliști europeni. Exemplul lor a fost cel de puritate și de credință, singurul etalon al adevăratei măreții. O mișcare care ■ niciodată n-a ajuns la putere, dar care totuși a entuziasmat mișcările naționaliste europene de după război. Cartea aceasta, „Legiunea”, ne demonstrează cum este realizabil acest lucru.

Punctul central al operei lui Codreanu este „cuibul”, pe care el l-a văzut ca miezul mișcării sale. „Cuibul” conține modelul unei întregi organizații revoluționare. Fiecare militant are o funcțiune în acea organizație. Cuibul este punctul de plecare pentru dezvoltare și educație interioară, mai presus de toate o idee dinamică a responsabilității, ceea ce dă de importanță vitală astăzi. Garda de Fier a deschis noi căi pentru îmbunătățirea tehnică și politică; mai mult decât oricare altă mișcare, ea reprezintă pentru revoluționarii naționaliști un punct de referință politică și spirituală. Legionarul reprezintă *între cer și pământ* (between earth and sky) aristocrația viitoare a țării sale și altruismul său gata de sacrificiul suprem pentru cauza neamului.

Din punct de vedere spiritual, mișcarea poate fi considerată ca fiind puternic creștină, dar totuși nu oferă semne de pacifism amoral și de egalitarism, specific în bună măsură creștinismului. Observatorul superficial ar putea obiecta că ar exista o contradicție între comportamentul legionarului și evlavie sa (exemplu, nu întoarce niciodată și obrazul celălalt), creștinismul însă include și o tradiție nepacifistă. Neo-păgânii și agnosticii, a căror concepție despre lume este spirituală și morală, posedă și un puternic simț al

obârșiei, o dragoste de familie și neam, în scurt, un sentiment al apartenenței; amintirea eroismului din trecut și dorința prezentă de sacrificiu eroic sunt calități care pot fi găsite atât la creștini cât și la ne-creștini. Numai un materialist sclav al profitului sau unul hipnotizat de artificii tehnicii nu poate găsi nici o cale de a se identifica cu mișcarea lui Codreanu.

Noi am ajuns la o cumpănă în naționalismul european. Politicieni și partide gata de orice compromis dispar fără ca cineva să verse o lacrimă pentru ele, în timp ce idealul Gărzii de Fier rămâne și inspiră fiecare generație, un punct de referință pentru acei care vor mai degrabă să construiască decât să distrugă, al căror destin este profilat mai mult de o dragoste nobilă decât de ură. Codreanu, „Căpitanul pe-un cal alb”, a devenit pentru masele țărănești trimisul Arhanghelului Mihail. El este o sinteză a aspirațiilor neamului, a sentimentului de origine eroică și a tânjirii după o demnitate națională. Codreanu și legionarii săi au apărut ca fiind *omul nou* ce va să vină, ei au arătat dragoste pentru neamul lor într-un mod practic, prin a repara poduri, a clădi case, și răspunzând nevoilor urgente ale comunității naționale. Garda de Fier a făcut aceste lucruri numai din dragoste și nu pentru a câștiga voturi sau popularitate.

Ea a fost naționalistă, dar naționalismul Gărzii de Fier transcende barierele șovinismului secolului al XIX-lea și întinde o mână prietenească tuturor popoarelor în zbatere. Moța și Marin, doi, legionari de frunte au luptat în Spania în fruntea unei unități legionare alături de falangiștii lui Jose Antonio și împotriva internaționalismului marxist. Ei au căzut în luptă în împlinirea unei misiuni supranaționale, martiri ai unei cauze europene.

Opera lui Codreanu și cântecele legionare sunt larg cunoscute, îndeosebi în Spania, Franța și Italia. În Italia organizația politică „A treia poziție” (Terza posizione), este bazată chiar și structural pe modelul legionar al cuibului (celula combativă) și Legiunea (elita cadrelor revoluționare) și în mod consistent au practicat mesajul legionar lucrând cot la cot cu poporul pentru construirea unei națiuni noi și mai bune și luându-se la întrecere cu Garda de Fier chiar și în demnitate în condiții de prigoană. În Anglia, actualul avans al cauzei revoluției naționale a deschis porțile pentru creșterea idealului legionar, un ideal capabil să rezolve animozitățile de clasă făcând apel la cei mai buni din fiecare. Elita legionară transcende conflictelor de clasă și de partide.

Numai activitatea politică nu-i suficientă pentru a realiza schimbări radicale și ațâțarea exemplului unei atitudini spirituale și morale fără compromis într-o lume în plină desintegrare. Sub

regimurile parlamentare europene, unde prigoana politică a pus la îndoială chiar existența legală, a organizațiilor revoluționare naționale, și unde dreptul la reacțiune atinge *succese electorale*, exemplul legionarilor este unul de fidelitate la un ideal în mijlocul unei ipocrizii, compromisuri, lașitate, reacțiune și confuzie. În aria Europei dominată de Soviete Inspirația Gărzii de Fier este o chemare la arme. Pentru toate revoluțiile naționale europene cauza Gărzii de Fier este o readucere aminte că popoarele Europei de "*Apus*" și de "*Răsărit*" sunt "*frați*". Exemplul Gărzii Fier ne ajută să îndurăm și să persistăm. Sarcina noastră revoluționară poate fi împlinită numai prin reînvierea crezului legionar. Martirii Gărzii de Fier au demonstrat generațiilor care s-au succedat că prigoana poate să întârzie revoluția noastră, dar ea nu o poate distruge".

Bob Eccles
Michael Walker

- sa»
CAPITOLUL II

NICOLAE IORGA

anaMinat din ordinul lui Stalin?

DECLARAȚIE

Subsemnatul X. X... în vârstă de ... ani. domiciliat în ... perfect conștient de însemnătatea afirmațiilor pe care, înainte de a închide ochii, doresc să le fac, declar următoarele, în legătură cu moartea tragică a marelui român și istoric Nicolae Iorga. pe care eu și generația mea l-am respectat și l-am iubit ca pe un mare dascăl a! neamului românesc:

Am fost bun prieten cu răposatul genera! Nicolae Dragomir, născut la Odobești, fiu de oameni mari naționaliști și de o corectitudine exemplară. Acest genera! a fost ministru! coordonării în timpul guvernării ilustrului mareșal Antonescu, motiv pentru care a fost arestat de comuniști și predat autorităților rusești, care l-au deportat în Siberia, unde a pățimit timp de 10 ani. În Siberia, generalul Dragomir a fost tovarăș de suferință cu un general rus, fost membru al CC al PCUS, căzut în dizgrația lui Stalin. Acest general rus, al cărui nume, din pricina vârstei mele înaintate, nu-! mai țin minte - i-a făcut generalului Dragomir dezvăluiri extrem de interesante în legătură cu împrejurările în care a fost asasinat marele profesor Nicolae Iorga, susținând că persoanele care l-au ucis pe Iorga nu erau propriu-zis legionari, ci agenți ai URSS introduși în mișcarea legionară. De nenumărate ori fostul genera! rus l-a contrazis pe Nicușor Dragomir, afirmând că a fost de față când s-a luat hotărârea asasinării lui Nicolae Iorga. Iorga era o personalitate de un uriaș prestigiu european, a cărui poziție consecvent patriotică era incomodă pentru planurile drăcești ale lui Stalin, planuri care vizau încă de atunci ocuparea României. Îl citez pe Nicușor Dragomir

-56*

, Generalul rus mi-a spus că aș fi idiot dacă aș continua să cred că . agionarii l-au ucis pe Iorga. Pe oricine ar fi ucis rușii în România, pe toți românii dacă i-ar fi împușcat. Occidentul nu ar fi reacționat așa m era de așteptat să reacționeze atunci când rușii l-ar fi omorât pe 'ga!'

'nsuși generalul rus se arăta cutremurat și indignat de

ca. acteul diabolic a! diversiunii comuniste îndreptate împotriva „așființei naționale românești. Succesul acestei mașinațiuni s-a bazat pe trădătorii de neam de teapa acelu odios Boieru din Constanța, unealtă a agresiunii bolșevice asupra neamului românesc

Generalul Nicușor Dragomir a povestit aceste lucruri și în pușcăria de la Jilava, de față fiind subsemnatul, avocatul Nicu Miloiu. doctorul Popescu Vișină din Ploiești și un preot protopop de la Crăgășam. al cărui nume l-am uitat. De asemenea, a povestit toate acestea și în familia ca

Dau această declarație de față fiind soția mea și d-î profesor ion Co/a și precizez că am povestit, până acum la toți prietenii mei despre aceste lucruri aflate de la generalul Dragomir.

-57

O IPOTEZA HALUCINANTA. DAR CREDIBILA

[p] privința declarației alăturate, referitoare la mărturia eneralului Nicolae Dragomir, țin ca mai înainte de orice să certific realitatea persoanei care a dat această declarație O

persoană în vârstă, care a suferit de pe urma instaurării comunismului, pierzându-și averea și făcând, cu totul nevinovat, ani grei de temniță. Detaliul cel mai important este că domnia sa **nu a fost legionar** și nici nu are simpatii legionare. Dimpotrivă, aș putea spune. Adică, dacă s-a temut să dea această declarație, s-o semneze, teama d-lui **X... X...** vine de la legionari, să nu-l **pedepsească** pentru dezvăluirea acestui act de trădare națională, de colaborare criminală cu dușmanul țării, de (.ne s-a făcut vinovat sinistrul grup de legionari asasini ai lui Nicouelorga. A fost curios pentru mine să constat că autorul de< iai.-'! ei - domnul X... X... să-i spunem și noi, dădea o astfel de mtepietare celor aflate de la generalul Dragomir, considerînd că fiind jiba de un legionar (sau mai mulți) agent KGB această împreuiare **e** de natură să compromită, o dată în plus, **întreaga** mișcai - **legionară** și deci să stârnească replica răzbunătoare a legionarilor.

Pentru mine însă cele relatate de generalul Dragomir constituie - dacă se adevăresc, o disculpăre spectaculoasă a legionarilor, de pe ai căror umeri este ridicată astfel povara crimei celei mai odioase și de neiertat cu care istoria le-a pecetluit amintirea: asasinarea marelui dascăl al neamului românesc, Nicolae Iorga Așadar, legionarii ar fi cei mai interesați în a se confirma ipoteza că asasinii lui Iorga - sau măcar unul dintre ei, au acționat după un plan elaborat în afara mișcării legionare. Dar l-am sfătuit pe d-l X X... să rămână totuși anonim, nu de teama legionarilor, ci a altora, știind eu bine cât de lung a rămas brațul celor pe care îi incriminează propriu-zis mărturia generalului Dragomir. Nu pot să nu recunosc că eu însumi, din aceleași motive, am ezitat să fiu „amestecat” în această poveste. Sper ca ezitarea mea să fi fost complet gratuită.

■58-

Ce să credem însă despre mărturia generalului Dragomir, transmisă posterității prin declarația d-lui X... X.? În ce măsură ea poate fi lpată în serios? Concordă ea cu alte date ale problemei? Ce consecințe ar avea pentru istoriografia românească și pentru conștiința publică din România concluzia că Nicolae Iorga nu a fost ucis de legionari, ci de agenți străini infiltrați în rîndurile mișcării legionare?

Departee de a putea răspunde la aceste întrebări atît de neașteptate, mă simt dator cu unele observații și succinte considerații, utile cititorilor. Le voi enumera:

1. Mai întîi, voi face cunoscut că încă de acum 6-7 ani circulă printre istorici zvonul că în Occident, după deschiderea

arhivelor perioadei interbelice ar fi apărut unele dovezi de implicare a unor forțe străine în asasinarea lui Nicolae Iorga. Sunt în București persoane pe care le-am auzit afirmând categoric acest lucru, inclusiv regretând la vremea aceea că aceste dezvăluiri nu pot fi aduse la cunoștința opiniei publice românești. Cred că **acum** nimic nu-i mai împiedică să facă cunoscut publicului românesc tot ce se știe asupra acestei chestiuni. Ce ziceți, stimate domnule Dan Zamfirescu?

2. Oricum mărturia generalului sovietic se pare că privește luarea unei decizii, decizia ca Nicolae Iorga să fie omorât, asasinat. Nu pare că generalul sovietic avea certitudinea să afirme că decizia a fost dusă pînă la capăt de agenți KGB! Mai aveau și alții interes ca Nicolae Iorga să dispară, inclusiv interesul ca mișcarea legionară să fie compromisă chiar și cu acest preț enorm de mare pentru poporul român, dar nu și pentru "agenturile" străine foarte active și pe vremea aceea.

3. Un lucru bine stabilit de ancheta care s-a făcut asupra împrejurărilor asasinării lui Nicolae Iorga este acela că ucigașii din echipa condusă de legionarul Traian Boieru **au acționat de capul lor, fără știința conducătorilor legionari.** S-a stabilit cu ocazia procesului, atît pe baza mărturiei date de soția marelui profesor cît și din alte mărturii, că persoane de prim rang din conducerea legionară aflînd de Traian Boieru și "**camarazii**" săi cu ce intenții plecaseră din București spre Sinaia, au încercat să-l oprească telefonînd la comandamentul legionar din Ploiești să le iasă înainte pe șosea și să-i întoarcă din drum. De asemenea, au telefonat și la

-59-

Sinaia lui Nicolae Iorga însuși avertizîndu-l asupra primejdiei și sfătuiindu-l să plece imediat de acasă pentru a nu fi găsit de ucigași. Din păcate, **a fost să fie...** După cum a relatat la proces soția lui Nicolae Iorga, aceasta s-a temut că telefonul primit de la București face parte din scenariu, că intenția legionarilor este să-l ucidă atunci când va părăsi locuința. A rămas deci pe loc ușurînd „sarcina îu; Traian Boieru. Așadar, un element sigur în toată această discuție este că **asasinii lui Nicolae Iorga nu au acționat din ordinul conducerii legionare și nici cu acordul acestora.**

4. În urmă cu 6-7 ani, când am aflat despre cele relatate mai sus la pct.1, această ipoteză, a unui amestec străin în asasinarea lui Iorga, am discutat-o cu colegul meu de liceu

Papuc Istrate, ulterior decedat. Bunul meu coleg a comentat în felul următor cele aflate de la mine: Traian Boieru era. de felul său, tot din Constanța, ba chiar era vecin în Anadolchioi cu casa lui Ion Papuc Fugind în Germania în 1941 numai Traian Boieru. familia sa a rămas în România la Constanța. Or. cu familia acestuia, mi-a povestit Jean Papuc, s-au petrecut două lucruri destul de ciudate: nimeni nu s-a legat în vreun fel de soția și copiii lui Traian Boieru după 1944, când, se știe, familiile erau deseori puse în situația de a plăti ele pentru crimele reale sau imagine ale celor fugiți din țară, această plată însemnând să suporte felurite tracasări și persecuții. Ca vecini, toți s-au mirat că familia lui Traian Boieru nu a fost supărată de nimeni, adică de autoritățile instalate la putere de Armata Roșie. Mai mult, pe la finele anilor '50 familia acestuia a primit permisiunea de a părăsi România și de a pleca în Occident, la Traian Boieru! Asta într-un moment când legionarii înfundau închisorile României inclusiv pentru vina de a-l fi asasinat pe Nicolae Iorga Cred că această chestiune - a condițiilor în care familia lui Traian Boieru a trăit în România anilor '50, ar putea fi ușor lămurită confirmând sau nu ciudatele lucruri afirmate de Jean Papuc. Evident, în același fel sunt interesante și cele ce s-ar putea afla despre familiile rămase în România ale celorlalți asasini din echipa condusă de T. Boieru.

5. Odată dovedit amestecul străin în asasinarea lui Nicolae Iorga devine mai plauzibil acest amestec și în declanșarea „rebeliunii” legionare din ianuarie 1941. Evenimentele de atunci prezintă o mulțime de similitudini cu cele petrecute în Decembrie 1989, după părerea unor martori oculari, precum d-l. Simion Ghinea

60 în general întreaga mișcare legionară va fi să fie privită cu alți ochi dacă se va confirma informația primită de generalul Dragomir de la generalul sovietic. Dar trebuie să fim lucizi și realiști și să recunoaștem că deja părerile publicului românesc asupra mișcării legionare au început să se schimbe acordându-se la nevoia noastră de adevăr și la posibilitatea pe care azi o avem de a căuta acest adevăr.

S-ar putea chiar spune că asistăm la un fenomen „**îngrijorător**”: resuscitarea mișcării legionare. Acuzațiile de legionarism (sau fascism) au început să fie tot mai frecvente în presa noastră Eu nu cred însă că este vorba de o renaștere a mișcării legionare, care, ca fenomen complex, s-a născut dintr-un concurs de cauze irepetabil în istorie. Nu cred nici măcar că, din naivitate, așa cum unii se tem de această renaștere, alții ar intenționa-o. totuși. Ci e vorba de altceva Într-adevăr, mai ales

printre tineri, se poate constata azi un interes aparte pentru **cunoașterea** documentelor, a literaturii legionare. Acest interes pornește exclusiv din nevoia de adevăr. Din câte minciuni s-au adunat în tolba istoricilor noștri, miciuna, mistificarea cea mai grosolană se pare că îi privește pe legionari și pe comuniștii interbelici, unii fiind denigrați, iar alții fiind glorificați fără nici o limită a denaturării adevărului. Eu însumi am trăit șocul de a constata că mă înscriam într-un fals quasitotal cu tot ce știam despre legionari nu numai din școală, dar chiar și din familie. Din păcate, azi, paralel cu dezvăluirile despre legionari se produce o denaturare a adevărului despre adversarii acestora, puși ei acum la stîlpul infamiei fără nici o rezervă, fără a li se recunoaște vreun merit, vreo circumstanță justificativă.

Nu pledez decât pentru adevăr. S-a întîmplat ca după moartea prematură a tatălui meu - aveam doar 23 de ani, soarta să mă apropie de două persoane cam de vîrsta tatii, la care am ajuns să țin foarte mult: Alexandru Gaur, membru PCR din ilegalitate și Petre Țuțea, legionar. Au fost oameni cu care nu m-am sfiit să discut chiar și cele mai delicate subiecte. Temperamental atît de diferiți, cei doi profesori aveau amîndoi un veritabil cult al adevărului, cult ce se hrănea și din conștiința curată a celui ce nu a săvîrșit vreun rău semenilor săi. Și unul, și celălalt, nu aveau nimic de ascuns, nu le era rușine de nimic din ce săvîrșiseră la viața lor. Nu pentru că nu greșiseră cu nimic, ci pentru că erau oricînd gata să-și descopere vreo greșeală, să și-o recunoască, să și-o asume.

61-

Cu gîndul la seninătatea celor doi bărbați pe care am încercat să-i am ca model intelectual și uman, încerc acum să pun în discuție, la fel, **sine ira et studio**, chestiunea asasinării lui Nicolae Iorga, nu dintr-un interes ce ar viza anumite persoane, nu-pentru a disculpa pe cineva și pentru a inculpa pe alții, ci numai și numai de dragul adevărului.

Legionarii au fost, în esență, anticomuniști, antibolșevici, înțelegînd printre primii caracterul mortal al pericolului ce ne pîndea din Răsărit. Oarecum consecutiv acestei atitudini antibolșevice, legionarii au fost și antisemiți. Dar antisemitismul lor a fost unul defensiv, manifestîndu-se în apărarea unor valori și interese românești, iar nu împotriva intereselor autentice evreiești. Așa se face că legionarii au privit cu înțelegere - se zice, politica sionistă, planurile sionismului de a reda poporului evreu o patrie și o limbă. I- am auzit deseori pe Petre Țuțea și Simion Ghinea comentînd admirativ această ispravă extraordinară a sionismului, a evreimii. Din informațiile pe care am putut să le capăt pînă acum despre legionari, cred că

principala trăsătură a doctrinei lor a fost însă alta: **anti-politicianismul**. Sau, folosind un termen pe care limba română i-l datorează lui Nicolae Iorga, ceea ce legionarii au combătut în viața noastră publică a fost, cu precădere, **fripturismul**, corupția. Nu întâmplător parabola cea mai dragă legionarilor era aceea cu privire la trădători și dușmani. Nu dușmanii, ci trădătorii trebuiau „**lichidați**”.

Drept care conchid că interesul brusc, îndeosebi al tineretului pentru fenomenul legionar se cuvine a fi atent și discret „**supravegheat**”, îndrumat chiar, pentru ca din complexul de idei și atitudini legionare să fie preluată ideea cea mai prețioasă și sigur utilă viitorului românesc: anti-politicianismul, oroarea, disprețul și neîndurarea față de corupția politicianilor noștri. Iar aceasta nu va însemna resuscitarea gândirii legionare, ci doar fireasca și inevitabila repunere a adevărului în drepturile sale, inclusiv dreptul adevărului de a dinamiza și orienta viața noastră.

Cât privește cheștiunea amestecului străin în asasinarea lui Nicolae Iorga, această ipoteză nu este nici pe departe dovedită. Cel mult am putea spune că sunt întrunite condițiile suficiente lansării acestei ipoteze în public cu nădejdea că viitorul cel mai apropiat ne va aduce elementele pe deplin lămuritoare.

ION COJA

-62-

Nota redacției - Precizăm că d-l Coja ne-a prezentat originalul declarației și certificăm existența acesteia. Înțelegem să respectăm motivele și dorința semnatarului declarației de a rămâne deocamdată anonim. Credința noastră este că trăim totuși într-o lume care evoluează spre normalitate, astfel ca teama de a fi spus adevărul să nu aibă nici un temei. A spune adevărul nu este un act de curaj, ci o datorie. Și un drept al lumii noastre.

Acest material a apărut în revistă „Totuși iubirea”, nr 24/93 din iunie 1992 între timp, autorul declarației a părăsit această lume, astfel că pot face cunoscut numele său: **Toma Petrescu**, o persoană pe cât de distinsă și de simpatică, pe tot atâta de ireproșabilă sub aspect moral. Publicarea „halucinantei ipoteze” a stîrnit pe mulți cititori ai revistei să mă caute și să-mi împărtășească opiniile și argumentele lor, pro sau contra. Printre ei, părintele Nicolae Crăcea m-a interesat în mod deosebit, deoarece a fost prieten cu Traian Boieru. Din relatările sale se desprind argumente noi pentru ideea că asasinarea lui Nicolae Iorga s-a făcut fără ca să știe despre această intenție alți legionari și în primul rînd liderii Mișcării nu au știut nimic. După săvârșirea gestului ireparabil, legionarii nu și-au arătat niciodată acordul pentru cele petrecute, excluzându-l propriu-zis pe Traian Boieru din mediile legionare ca pe un proscris

lată un fragment din „**relatarea**” făcută de părintele Nicu Crăcea:

„Echipa Boieru (au fost găsiți) în noaptea crimei și aduși în fața lui Horia Sima care i-a întrebat de ce au făcut această faptă, de ce nu l-au întrebat sau de ce nu s-au consultat cu nimeni. Boieru a răspuns că dacă l-ar fi întrebat pe Sima știau bine că nu le-ar fi încuviințat această faptă, i-ar fi oprit, dar ei erau hotărîți să-l răzbune pe Căpitan. Pe ei nu i-a interesat complicațiile ce s-ar fi ivit după fapta lor. Horia Sima l-a anunțat pe gen. Antonescu că făptașii crimei Iorga-Magearu au fost prinși de poliția legionară și-l întreabă ce intenție are cu ei. Antonescu cere să fie duși imediat la el. în birou! generalului se găseau Ică Antonescu și col. Rloșanu. Antonescu i-a primit eu înțelegere și le-a spus: „ați lucrat bine, măi băieții Canalia asta trebuia de mult să piară!” Am aflat acest lucru din gura lui Boieru cu care m-am întâlnit la Viena, în timpul guvernului român din exil, alcătuit imediat după ce România căzuse sub ruși. (...) Boieru mi-a comunicat atunci că imediat după vizita la Antonescu, peste două zile au primit pașapoarte și au plecat în Germania. Mișcarea legionară îi eliminase pentru totdeauna din

mişcare și nu mai aveau contact cu legionarii. (...) Nu fusese închis în lagărul de la Buchenwald unde erau ceilalți legionari, trăia într-un cămin german, unde avea casă și masă, iar între timp toți trei căpătaseră ceva de lucru. În timpul convorbirii noastre s-a apropiat un legionar vechi și i-a adus aminte că el nu are voie să stea de vorbă cu alți legionari sau să intre în incinta legației române. În timpul șederii mele la Viena n-am putut afla nimic despre Boieru, toți legionarii se temeau parcă să discute acest caz și toți credeau că la mijloc a fost o mână străină. Dar nimeni nu știa cine a fost în spatele lui Boieru. După intrarea Rușilor în Austria și apropierea lor de Viena, legionarii au început să se împrăștie pe drumuri diferite, cât mai spre apus, ca să nu cadă pradă în mâna Rușilor. Eu cu alți legionari ne-am îndreptat spre Italia, alții spre Franța etc. În drum, aproape de Salzburg, l-am întâlnit pe Boieru cu grupul lui. Care ne-a spus că el rămâne pe loc: ..pot să vie Rușii, noi nu ne temem de ei. Mi-a răspuns el: Acest lucru ne-a întărit presupunerea că el fusese un agent al Serviciului Secret rusesc, dar nu aveam nici o probă

Celor povestite de părintele Nicolae Crăcea le mai adaug un detaliu corectând cele scrise de mine în articolul publicat în „Totuși iubirea” ștm de la Petre Țuțea și de la dl Simion Ghinea că legionarul Ilie stângă. membru al Politiei legionare, aflând despre iminența atentatului la viața profesorului Nicolae Iorga a telefonat la Sinaia din ordinul lui Hona Sima și a vorbit cu soția profesorului, avertizând-o asupra primejdiei și sfătuindu-i să părăsească locuința pentru câteva ore. până se liniștesc lucrurile. Din păcate, biata femeie și soțul ei au crezut că acest sfat dimpotrivă, face parte din complotul însuși și nu i-au dat ascultare. Nu e sigur că la proces și în timpul anchetei soția ilustrei victime a povestit despre acest telefon

65-

Brad Bătrân

**Au fost tăind un brad bătrân
Fiindcă făcea prea multă umbră.
Și-atunccea din pădurea sumbră**

Se auzi un glas pâgîn:

**„O voi ce-n soare cald trăiți
Și afci răpus strămoșul nostru,
Să nu vă strice rostul vostru,
De ce sînteți așa grăbiti?**

**în anii mulți cît el a fost.
De-a lungul ceasurilor grele.
Supt paza crăcilor rebele,
Mulți și-au aflat un adăpost.**

**Moșneagul stînd pe culme drept
A fost la drum o călăuză
Și-n vremea aspră și hursuză
El cu furtunile-a dat piept.**

**Folos aduce cît fu viu,
Ci mort acum cînd se duce.
Ce alta poate-a vă aduce,
Decît doar încă un sicriu?!"**

niCOLAE IORGA

N.R. - Această poezie este ultima scrisă de Nicolae Iorga înainte de a fi asasinat. O publicăm ca semn al situării lui Nicolae Iorga. în sufletul nostru și în eternitate, de aceeași parte a baricadei ca și legionarii, în aceeași oaste a românismului.

-66-

< APIICLt I III

**A EXISTAT ÎN ROMANIA UN
HOLOCAUST ANTI
EVREIESC?**

DISTINȘI OASPEȚI, STIMAȚI COLEGI,

O- tâlnirea noastră și-a propus să pună în discuție acuzația cea mai gravă ce s-a adus vreodată poporului român acuzația de

genocid, de holocaust antievreiesc Nu vă ascund nădejdea ca împreună, repet: **împreună**, să ajungem la concluzia netemeinicii celor ce susțin că în România anilor 1940-44 s-ar fi petrecut un holocaust Recunoaștem deschis că nutrim această nădejde decât care mai mare este numai neputința noastră de a forța evidența și sensurile ei. neputința noastră de a ne minți pe noi înșine și pe alții, neputința de a păcătui astfel, prin minciună, mai mult chiar decât vor fi păcăduit odinioară cei ale căror fapte încercăm, aici și acum, să le cântărim cu onestitate și responsabilitate **sine ira et sine studio**.

Pentru ca încă de la bun început să punem ordine în discuția la care vă invităm, vom încerca să definim cât mai exact termenii. **Holocaust**, după DEX. denumea în antichitate *Jertfa adusă zeilor, în care animalul sacrificat era ars în întregime*." Sens figurat: „*pfrandă, sacrificiu*". După Larousse, ar fi vorba de *sacrificiu practicat de evrei prin arderea totală a victimei*". Evident, în anii noștri cuvântul antic a căpătat un sens sensibil modificat, probabil prin contaminare cu **genocid**, cuvânt și el frecvent asociat cu tragedia trăită de evrei în anii celui de al II-lea război mondial. Tot după DEX, **genocidul** este *șrimă comisă cu intenția de a distruge un grup uman, național, etnic*". În Larousse ni se spune că grupul uman poate fi și „**rasial sau religios**”^{1*}. În zilele noastre, cuvântul **holocaust** are una din semnificațiile cele mai sumbre, desemnând prestația cea mai inumană din istoria umanității. Cu voia dumneavoastră aș analiza

-67- semnificația acestui cuvânt. destăcând-o în urmări...ei componente

a o crimă de mari proporții, ale cărei victime se numără cu miile sau cu sutele de mii ori milioane chiar

b. victimele sunt oameni nevinovați în fața legii

c. „selecția” victimelor are drept temei apartenența la o anumită etnie sau religie, aceasta fiind singura , vină a victimelor.

Ne aducem aminte în acest context de o altă ocabulă sârbă pogrom, denumind după Larousse o „*mișcare condusă de autoritățile țariste și vizând exterminarea evreilor*”, „at după i > t X *jucidere în masă a membrilor unui grup național minoritar, organizată de elemente naționaliste, șovine*”. _uând în seama

datele istorice se poate spune că holocaustul este un pogrom de dimensiuni mult mai mari: extins în cadrul unui stat la mî. ei rare aparțin nației sau rasei ori: ei igie* respelve _red că mai putem acum adăuga o componentă la emantica cuvîntului holocaust

d. crimă produsă cu concursul sau la inițiativa și sub controlul autorității publice din statul respectiv.

Ne dăm seama că acest excuis filologic ar putea ^a CKiă ușor cinic atunci când îi confruntăm cu realitatea iar reaH cea impunătoare chiai și într-un caz atât de tragic este s gură suficiința și moartea de care au avut parte în anii 40 '44 mu și mu de evrei Asupra acestei chestiuni nu avem a purta nr o discuție

Pentru ce ne întâlnim astăzi °

Ne întâlnim pentru a examina cu seninătate cât de reală și de mare este vinovăția românească'

Personal nu sunt un cunoscător al evenimentelor din iunie 1940. ianuarie 1941 iunie 1941 șamd Dispun de lecturile și informațiile pe care le are asupra acestei chestiuni orice intelectual român cu oarecare pasiune pentru istorie 'nainte "id de a da cuvîntul specialiștilor. Îngăduiți-mi să vă prezint câteva ^păreri și puncte de vedere pe care știu ă le împărtășesc mulți dintre concetățenii noștri

1. Consider că principiu de viață că. de cele mai mijite ori. într-un conflict fiecare parte are partea sa de vină Nu putem rezuma la contabilizarea victimelor fără să ne întrebăm ce anume a stîrnit violența agresivilor Evident că vina victimei se reduce la faptul de a se fi născut în interiorul unui grup etnic sau religios, această

-68-

circumstanță agravează la maximum culpa agresorului, a criminalului

2. Nimeni nu are ceva de câștigat, inclusiv respectul pentru adevăr nu are nimic de câștigat de pe urma generalizărilor de tipul „**românii** au făcut și au dres “ sau „**evreii** sunt așa și pe dincolo.". Corect este să distingem din clasa respectivă grupul implicat: **unii evrei sau unii** români. Dacă ne este cu putință a le preciza și numărul cu atât mai bine Puține lucruri se pot spune despre toți evreii sau despre toți românii fie de bine, fie de rău

3. Pentru toată discuția noastră este important să ținem seama de un fapt ușor de constatat, de nimeni contestat violențele antisemite din România acelor ani acoperă o mică parte din teritoriul românesc. Geografia „**holocaustului**” din România cuprinde doar două zone:

a. Transilvania de Nord, ocupată de administrația maghiară după 1 Septembrie 1940. unde violențele și

persecuțiile antievreiești au fost însoțite de acțiuni similare antiromânești. În acest teritoriu evreii și românii au fost victime, au fost de aceeași parte a baricadei.

b. Nordul Moldovei Basarabia și Transnistria, o zonă în general aproape de lima mișcătoare a frontului pe care se înfruntau trupele românești și cele sovietice. Cele petrecute în această zonă constituie materia principală a discuțiilor noastre de azi. Dar înainte de a rememora și de a analiza cele petrecute în această zonă, să remarcăm și să subliniem faptul că violențele au ocolit restul teritoriului românesc, faptul că. în imensa lor majoritate, evreii din România, trăitori în afara celor două zone mai sus delimitate, nu au avut de suferit violențele specifice unui pogrom, unui holocaust. Aceasta dovedește în primul rând că în România nu a funcționat mentalitatea că o persoană, prin simplul fapt că aparține neamului evreiesc, trebuie considerată adversar ireconciliabil și suprimată, exterminată!

S-o spunem mai clar: dacă în România s-ar fi desfășurat un holocaust antievreiesc. dacă autoritățile românești ar fi conceput o politică de exterminare a evreilor din România, acest lucru s-ar fi văzut prin repetarea pretutindeni, de la Constanța la Timișoara, de la Craiova la Bacău, de la Suceava la Giurgiu, de la Arad la Galați, a unor violențe de felul celor care au afectat viața comunităților evreiești din Iași sau Dorohoi. Această constatare ne obligă să formulăm deja o ipoteză cu privire la violențele antisemite petrecute în România anilor '40: ele au un caracter întâmplător, nu sunt nici caracteristice comportamentului românesc și nu sunt nici

-69-

premeditate, nu se poate spune că ele sunt subscrise unei politici de stat

4. Existența unei legislații antievreiești în perioada dictaturii antonesciene este un lucru evident. Aceste legi antievreiești e bine însă să fie apreciate în funcție de legile nescrise ale locului, ale comportamentului tradițional românesc. Spațiul românesc este, așa cum a demonstrat cu pertinență „evreul” N. Steinhardt, un teritoriu binecuvântat de Dumnezeu, unde niciodată legile nu se aplică cu exces de zel. Dimpotrivă, îndeosebi legile aspre sunt aplicate de mântuială, de ochii lumii, ai unei lumi, ai unei Europe care, la data aceea ne cerea să fim antisemiți, ne cerea să aplicăm un program de exterminare a evreilor. Am fost antisemiți mai mult în vorbele din textul legii decât în faptele vieții trăite. Exemplul, clasic deja, al discriminării antisemite care i-a dus pe evreii din București la corvoadă pe peroanele Gării de Nord, la curățat zăpada, sarcină de care cei mai mulți s-au achitat tocmind cu ora câțiva nevoiași dintre cei ce roiesc de

obicei în jurul gării. Asta în vreme ce românii, neaoși și favorizați de legile lui Antonescu, degerau și mureau cu miile în nămeții de la Stalingrad. Lamentația evreilor pe această temă - căci sunt unii evrei care fac caz de această împilare, are o notă de cinism stridentă! La nivelul popular, al vieții trăite fără complicații ideologice, legile de discriminare antievreiască, prin care evreilor fi se refuza onoarea de a lupta și de a suferi și de a muri pentru o cauză destul de incertă - stoparea comunismului, **aceste legi au fost deseori resimțite de români ca pozitiv discriminatorii, ca privilegiile acordate evreilor.** Cu atât mai mult cu cât după 23 august 1944, adică după întoarcerea armelor împotriva hitleriștilor, evreii din România au rămas mai deljarte pe la casele lor. lăsându-i pe români să lupte și să moară și pentru stârpirea hidrei anticomuniste, fasciste! Murind astfel, în total, vreo opt sute de mii de români în floarea vârstei!

E de subliniat că în această legislație românească antisemită, antievreiască, oricât am căuta - iar unii caută de o jumătate de veac, nu se prevedea nimic care să se potrivească în cadrul unei politici de exterminare fizică a evreilor, al unei politici de genocid! Legislația antievreiască concepută de guvernarea Antonescu este reală și, pentru orice om de bună credință, șocantă, revoltătoare. Ea trebuie cercetată și cunoscută pentru a reconstitui exact limitele până la care Antonescu acceptase să împingă antisemitismul său, un antisemitism care, se știe, i-a fost impus.

70-

Cum impus le-a fost antisemitismul și guvernanților de la Budapesta, aplicarea măsurilor antisemite, antievreiești, făcându-se însă cu mari deosebiri între cele două guverne, între cele două țări, diferențe în care, credem noi. se regăsește. împlinită, quintesența unei evoluții istorice pe coordonate net diferite a celor două popoare, român și maghiar.

5. Nu avem dreptul, în acest context, să lăsăm fără o semnificație precisă faptul că evreii din Transilvania de Nord, dar și din Ungaria, în acei ani ai războiului antisovietic, s-au refugiat în masă, cu miile, din Ungaria în România pentru a-și salva viața. Oare acei evrei nu știau că în România. în iunie 1940. începuse holocaustul? Nu știau că în România, autoritățile organizaseră și declanșaseră genocidul antievreiesc?... Ce semnificații să-i dăm faptului că evreii care totuși plecau și din România o făceau cu acordul autorităților românești și plecau numai în Palestina! Nu fugind din calea răutății românești, ci pentru a-și împlini visul milenar al revenirii în țara strămoșească! Evident, aceste fapte, bine cunoscute, dovedesc că în România acelor ani nu s-a produs un holocaust!

6. Contestația pe care unii români o ridică față de acuzația de holocaust are în vedere, printre altele, faptul că violențele antisemite, reale, s-ar fi declanșat în urma unor manifestări de antiromânism la care s-au dat evrei în momentul în care Rusia a somat administrația românească să părăsească nordul Bucovinei și Basarabia Lipsa de loialitate a unor cetățeni români de naționalitate evreiască din teritoriile ce urmau să fie ocupate de sovietici a mers chiar până la asasinat: au fost împușcați soldați români aflați în retragere, alții au fost umiliți în diverse feluri. Faptul că la asemenea acte nu s-au pretat toți evreii, ci numai o parte, o minoritate bezmetică și aventurieră, trebuie luat în seamă, dar ne este nouă, azi, ușor să-l luăm în seamă. În urmă cu 55 de ani, în tensiunea fantastică a acelui cutremur istoric, nu trebuie să ne mirăm că reacția firească, de pedeapsire a evreilor trădători de patrie, a fost disproporționată sau exagerată, lovind și în oameni nevinovați. Repet și insist: nu-i putem considera decât trădători de patrie pe evreii din Cernăuți și din alte localități din Bucovina și Basarabia care, în iunie 1940, s-au bucurat de instaurarea administrației rusești, sovietice. Postulez: *evreii care au suferit, iar mulți dintre ei au și murit pentru vina de a-și fi manifestat simpatia și sprijinul pentru URSS și pentru comunism, acești evrei nu pot fi considerați ca*

-71-

victime ale antisemitismului, ale holocaustului. Ei au plătit cu viața o anumită opțiune politică, la fel cum aceeași opțiune politică au'piătit-o cu viața și unii români, precum FUimon Sărbu. Acești evrei pot să figureze, cu numele și cu numărul lor, în pantheonul comunist, bolșevic, de la Moscova, ca eroi ai internaționalismului leninist, dar nu ca victime în memorialul de la Tel Aviv sau de la Washington!

7. Nu trebuie uitat că ne aflăm în „**stare de război**”, ceea ce impunea legi și restricții greu de conceput și de acceptat în timp de pace. Nu pot fi considerați victime ale holocaustului acei evrei care s-au dat, în spatele liniei de front, la acte de sabotaj, de spionaj de diversiune, mergând până la dinamitarea și aruncarea în aer a unor clădiri de comandament militar, cu sute de ofițeri și soldați români! Sancționarea acestor fapte prin pedeapsa capitală, aplicată după o judecată sumară, intră în regulile acestui joc neiertător care este războiul. De pe urma unor asemenea acte criminale pedepsite dintotdeauna și pretutindeni în lume, nu este de mirare că s-a ajuns la suspiciunea unor evrei nevinovați din zona de ocupație la izolarea lor în lagăre. În lagăre cu condiții de viață mizerabile, caie au făcut sute și mii de victime. Despre aceste lagăre în care au murit și mii de oameni

nevinovați, putem spune că au fost lagăre de exterminare? De moartea lor din aceste lagăre nu se fac oare vinovați în primul rând acei evrei care, din proprie inițiativă sau aflându-se în solda divisiunii sovietice, au atacat pe la spate armata română, uzând de procedee de luptă pe care orice curte marțială le pedepsește fără nici o ezitare!

Este lucru dovedit că au existat evrei printre partizanii sovietici care au acționat în spatele frontului, în zona ocupată de armata română. Este în firea lucrurilor ca, în replică justificată la aceste atacuri ne-loiale, armata română să nu-i fi atins pedepsitor doar pe cei propriu-zis vinovați! **A la guerre comme à la guerre** totuși!

8. În fine, unii istorici români ne propun să luăm aminte la faptul că pe cât de mult unii evrei - numiți bezmetici câteva rânduri mai sus pe cât de mult unii îi iubesc pe ruși, pe sovietici, acționând în interesul acestora, pe atât de mult rușii - mă rog, **unii** ruși, îi urau pe evrei și îi disprețuiau, după o veche tradiție, a pogromului. Ceea ce au făcut rușii cu polonezii de la Katyn. Încercând să-i pună în contul crimelor germane, nu cumva ceva asemănător se încearcă și cu evreii din zona de confruntare a armatei române cu cea sovietică, acei evrei care au murit, cei mai mulți nevinovați, iar moartea lor

-72-

nimeni nu îndrăznește să o pună pe seama unei armate care de câteva sute de ani practică, ca și azi, genocidul?

Armata română a ocupat de două ori Ungaria și Budapesta. Avea toate motivele, îndeosebi în 1944, să se răzbune și n-a făcut-o, purtându-se exemplar. Aceeași armată e acuzată de crime oribile împotriva evreilor de dincolo de Nistru. Ce anume i-a determinat pe soldați! și ofițerii noștri la un comportament atât de nespecific, de neromânesc? Răspunsul la această întrebare cred că poate fi găsit cu ajutorul altei întrebări. Anume, mă întreb care sunt cifrele prin care se contabilizează **„contribuția”** sovietică, rusească la holocaustul antievreiesc. Am astfel în vedere cele două mari memoriale de la Tel Aviv și Washington. Nu le-am vizitat, dar știu ce grozăvii sunt puse acolo pe seama românilor. Și mai știu, deci de la alții, că pe seama sovieticilor nu sunt puse nici un fel de victime printre evrei!... Formulez astfel bănuiala că cei care acuză armata română și autoritățile românești de holocaust în Basarabia și Transilvania. În mod conștient sau nu fac astfel jocul mistificator al Moscovei bolșevice. Iar nu al Israelului, cu atât mai puțin al adevărului!

Iată dar, stimați colegi și oaspeți, câteva din părerile și impresiile cu care m-am ales din informații culese de mine

nesistematic, întâmplător mai ales. Ele îmi impun concluzia că în **România nu a existat holocaustul**. Poate că greșesc. Mi-ar părea rău. dar sunt gata să examinez cu toată atenția obiecțiile ce se vor ridica față de această concluzie și față de premisele din care eu o deduc. Unora li s-ar putea părea că susțin prea categoric o concluzie insuficient dovedită. Mi-e greu însă să adopt alt ton deoarece provin dintr-un oraș și dintr-o familie de care se leagă destinul limpezit și înseninat al multor evrei aflați în drum mântuitor spre Palestina Mi-e imposibil, prin educația primită acasă și pe străzile Constanței, primită adică în România, mi-e imposibil să-mi imaginez cum vine aceea ca un om să-i reproșeze altui om faptul că este de altă rasă sau religie, când lumea noastră este așa de fascinantă în primul rând pentru că o împestritează, adică o înfrumusețează mulțimea de rase, etnii, graiuri, culturi și religii, fiecare în felul său și toate la un loc, simfonic, preamărindu-l pe Cel Ce le-a creat.

Dixi et salvavi animam meam.

ION COJA

-73-

NOTA

Cuvântul de mai sus a fost rostit în iunie 1995, cu ocazia unui simpozion organizat de **Vatra Românească**, pe tema **A existat în România un holocaust antievreiesc?** Prezenți la această dezbatere, reprezentanții comunității evreiești din România au declarat că termenul **„holocaust”** nu se potrivește cu privire la soarta evreilor din România, că însăși comunitatea evreiască **a** renunțat la acest termen. Ne-am bucurat că s-a făcut acest pas în întâmpinarea adevărului și ne-am exprimat speranța că distinșii noștri colegi din comunitatea evreiască vor face publică această denunțare, dat fiind caracterul public al acuzației că „holocaustul a început în România” (apud Moses Rozen). Din păcate și din câte știm, această denunțare publică încă nu s-a produs. Așteptăm în continuare. Publicat parțial în **„Cronica Română”** din 27 iunie 1995, textul nostru a stârnit replica d-lui prof. dr. Ioan Șerbănescu de la Centrul pentru studiul istoriei evreilor din România (vezi „Cronica română”, 5 iulie 1995), participant la amintitul simpozion. Citez din acest text al d-lui prof. dr. Ioan Șerbănescu:

„La dezbatere au fost prezenți foști lideri ai mișcării extremiste legionare, care nu numai că au avut posibilitatea să

facă o apologie fără rezerve a Gărzii de fier, negând evidentele acte teroriste pe care le-au comis unii din membrii acestei organizații, dar chiar au fost stimulați de moderator să-și desfășoare argumentarea, indusiv Jilosemitzul" unor conducători - comandanți legionari (Radu Gyr). Au fost negate crimele din timpul rebeliunii din 1941, reiterată afirmația că nu au fost cadavre evreiești agățate la Abatorul din București și alte asemenea aberații."

Întrucât am fost moderatorul acelei dezbateri, recunosc că nu i-am împiedicat pe legionari să-și facă argumentarea, așa cum nici pe dl. prof. dr. Ioan Șerbănescu nu l-am împiedicat să-și prezinte opiniile și argumentele. Numai că contestația legionarilor cu privire la **„primele din timpul rebeliunii din ianuarie”, inclusiv „afirmația că nu au fost cadavre evreiești agățate la Abatorul din București”,** se bazează pe documente cărora un cercetător serios nu le poate refuza un comentariu de specialitate. Or, intervențiile în

-74-

presa românească de după Decembrie 1989, ale d-lor Simion Ghinea, prof, dr Radu Iftimovici, Alexandru Saucă și alții, impuneau un răspuns deslușit, ceea ce, din partea Centrului pentru studiul istoriei evreilor din România, încă nu s-a produs, obligând publicul să ia în serios argumentele prezentate și nicicum să le taxeze drept **„aberații”**.

La amintitul simpozion au luat parte câțiva istorici binecunoscuți, propriu-zis istorici (să mă ierte dl prof. dr. Ioan Șerbănescu, dar domnia sa este istoric numai de când s-a pensionat!), în frunte cu dl. Gheorghe Buzatu, care au prezentat informații, comentarii și documente care au confirmat poziția cu care subsemnatul m-am prezentat în deschiderea lucrărilor, astfel că am rămas mai departe încredințat că în România nu se putea produce și nici nu s-a produs vreodată holocaust sau pogrom antievreiesc. Între timp dl Gheorghe Botezatu a publicat **Românii în arhivele Kremlinului**, cu documente numeroase și convingătoare privind comportamentul ostil, antiromânesc, împins până la crimă, al **unor** evrei, nu puțini, în zilele cumplite din iunie 1940, când românii au fost obligați la evacuarea Basarabiei și a Nordului Bucovinei, când a început **holocaustul împotriva poporului român în epoca războiului mondial din 1939-1945 și după aceea**, cum inspirat a numit Gh. Buzatu tragedia românească a acelor ani. Holocaust, da! A fost în România anilor 1938-1964 holocaust, dar nu anti-evreiesc, ci antiromânesc. Din câte știu. Centrul pentru studiul istoriei evreilor din România, fie prin dl prof dr Ioan Șerbănescu, fie prin alt specialist nu a produs dovezile cu care să infirme teza d-lui

Gh. Botezatu privind rolul evreilor din România - firește, al **unor** evrei, în declanșarea și susținerea holocaustului antiromânesc. Mărturiei pe care o aduc documentele publicate de Gh. Botezatu în anul de grație 1996, să le adăugăm textul, aproape uitat, cu care Nicolae Iorga consemna. în vara lui 1940. debutul aceluiași cataclism al istoriei; precum și câteva însemnări ale regelui Carol al II-lea, al cărui filosemitism este bine cunoscut

-75-

• NICOLAE IORGA

De ce atâta ură?

„Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ.

fnaiți magistrați și bravi ofițeri care și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, loviți cu pietre și huiduiți.

Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale căror valuri de ură s-au dezlănțuit ca sub o comandă nevăzută.

De ce atâta ură?

Așa ni se răsplătește bunăvoința □ toleranța noastră. Am acceptat acapararea și stăpânirea jud. c i multe decenii și evreimea se războie în ceasurile grele pe :are le trăim. Și de nicăieri o dezavuare,o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sanguinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri și orașe și sate.

Frații noștri își păraseau copii bolnavi, părinți bătrâni, averi agonisite cu trudă... în nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un .cuvânt bun, măcar de o fărâma de milă. Sprijin cald și un cuvânt înțelegător, fie numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoștință. Li s-au servit numai gloanțe, au fost sfârtecați cu topoarele,

destui dintre ei și-au dat sufletul.

Li s-au smuls hainele și li s-au furat ce aveau cu dînșii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vandalic. Romănimea aceasta, *de o bunătate prostească față de musafiri și jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii care se lăuda până ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire*".

-7(i-

• REGELE CAROL al 11-IM FragmaMe Mw Jaraal

29 iunie 1940: „ Știrile asupra evenimentelor din Basarabia și Bucovina sunt din ce în ce mai triste, dezertări ale soldatilor basarabeni, *excese de orice fel ale populației minoritare, mai ales evreii* (subl. ns). care atacă și insultă pe ai noștri, ofițeri batjocoriți, unități dezorganizate etc. etc ”; **30 iunie 1940:** “Știrile din Basarabia sunt tot triste. Din păcate am avut dreptate cu așa numita reorganizare a F.R.N. Mulți dintre conducătorii de acolo s-au arătat complet bolșevizați, fiind cei dînșii care au primit cu drapele roșii și cu flori trupele sovietice Incidente cu populația, mai ales evreiască, au avut loc pretutindeni Din această cauză evacuările, care au fost grele, în multe locuri au fost imposibile *S-au împușcat funcționari, s- au atacat și dezarmat chiar unități militare.* Ritmul înaintării trupelor roșii a depășit cu mult planul stabilit și a adăugat și mai mult la dezordine Toate protestele au fost zadarnice, unitățile blindate și motorizate, odată lansate, n-au mai putut fi oprite”; **1 iulie 1940:** “Știri din Basarabia tot triste sunt Se pare că unii comandanți de mari unități s-ar fi comportat destul de prost, lăsând comandamentul lor. spre a se pune la adăpost. S-au petrecut, totuși , și unele fapte frumoase '...' Tot aceleași știri asupra exceselor și agresiunilor din partea minorităților și comuniștilor. Agresiunile se fac. mai ales, asupra ofițerilor, care sunt adesea bătuți și degradați. Însă unde este energie, lucrurile au mers bine Am știri că generalul C.' Pantazi s-ar fi comportat foarte bine Tot așa se zice de *populația germană din sudul Basarabiei care a avut o atitudine simpatică față de trupele noastre care se retrăgead'*, **3 iulie 1940:** “Știrile din

Basarabia sunt foarte triste. Astăzi **a** fost ultima zi **a evacuării** și **a fost hotărâtă zi de doliu național**. *Evreii și comuniștii s-au purtat într-un mod oribU. Asasinate și molestări ale ofițerilor și ale acelora care voiau să plece. Aceasta mă face să mă tom că va produce reacții primejdioase"* (s. n.); **6 iulie 1940: Știrile din țară sunt unele îngrijorătoare; purtarea evreilor din Basarabia și Bucovina a fost așa de rea cu ocazia evacuării, încât a provocat o reacție și o indignare care se manifestă prin excese, asasinate și devastări, la care, din păcate, participă și soldați, semn do lipsă de disciplină", (s.n.)**

77-

<Aiirciii iv

„OPOZIȚIE ENERGICA DIN PARTEA POPORULUI ROMÂN ȘI A AUTORITĂȚILOR ROMÂNEȘTI”

Zilele următoare se va desfășura vizita președintelui României la Washington. Pe agenda încărcată a acestei vizite se pare că vor' figura și discuțiile pe care domnia sa. domnul președinte Ion Iliescu, le va avea cu reprezentanții unor importante organizații evreiești, discuții care vor atinge. În principal, prevederile recentei legi aprobate în Parlamentul României asupra caselor naționalizate. Ca unul care am votat și am vorbit de la acest microfon împotriva legii amintite, îmi iau îngăduința de a-i face domnului nostru președinte, cu tot respectul cuvenit, câteva sugestii

În relațiile actuale, dintre autoritățile românești și reprezentanții diverselor organizații evreiești, două sunt problemele care riscă să creeze o stare de tensiune și de neînțelegere. Una a fost amintită mai sus: cererea de redobândire a unor proprietăți, ce au aparținut, înainte de 1945. comunității evreiești din România. A doua problemă, mult mai gravă, o constituie teza potrivit căreia România se face vinovată de moartea a câteva sute de mii de evrei în timpul celui de-al doilea război mondial. România devenind astfel părtaşă la Holocaustul evreilor.

Mă număr printre cei care resping această teză. Sunt nenumărați istoricii, români și străini, inclusiv evrei și americani care au omagiat poporul român și autoritățile românești pentru felul în care au știut să facă din România acelor ani o oază de liniște și pace pentru poporul evreu atât de greu încercat. A existat în acei ani o legislație antievreiască, este foarte adevărat, dar acea legislație nu a urmărit genocidul și a creat extrem de puține efecte ireversibile sau profund vexatorii. Acea legislație trebuie discutată în contextul general european, al statelor nevoite să intre în axa nazistă Vom constata astfel că în România legislația antifevreiască a fost mai mult

-78-

formală, de ochii Berlinului, provocând evreilor din România minimum posibil de suferințe.

Este adevărat că în anii aceia, ani de război, pe teritoriul României sau pe teritoriul ocupat de armata României, aflată în ofensivă pe frontul de răsărit, au murit mulți evrei, parte din ei executați chiar de autoritățile românești, după o sumară anchetă și judecată, adeseori chiar și aceasta lipsind. Cu ce s-au făcut vinovați acești evrei? Ei s-au făcut vinovați de acțiuni și activități paramilitare, în spatele frontului, împotriva unor trupe militare regulate. Se află scrisă în legile crude ale războiului pedeapsa capitală pentru asemenea atitudine. Aceeași pedeapsă au primit și cetățenii români de naționalitate română care s-au pus în slujba inamicului. Așadar, miile de evrei morți în aceste condiții nu pot fi contabilizați decât într- un singur fel: ei au murit pentru o idee, ideea bolșevică, și pentru a sluji interesele unui stat cu care România se afla la acea dată într-un conflict total.

Muzeul Holocaustului din Washington se face ecoul răsunător al acestei grave confuzii considerând că România poate fi acuzată de a fi fost participantă la Holocaust. Nu, domnilor! România, în anii celui de-al doilea război mondial a fost participantă, până la 23 august 1944, la un război pe care, din perspectivă românească, nu-l putem considera decât război antibolșevic, de întregire a hotarelor. Fatalmente, în mod formal, România a intrat astfel în conflict și cu puterile democrației occidentale. Pe fond însă, noi am fost în stare de război numai cu Uniunea Sovietică, într-un război cu caracter marcat ideologic, un, război anti-comunist!

Cum tot în America se pregătește un muzeu al luptei anticomuniste și al suferințelor pricinuite de comuniști, consider că situația evreilor comuniști reprimăți de autoritățile românești se cuvine să fie luată în seamă la acest muzeu, și nu la muzeul

Holocaustului, cu care nu au nimic comun. Ei sunt eroi martiri sau victime, cum vrem să le spunem, ai comunismului, ai himerei internaționalismului proletar. **Ei au murit pentru steaua roșie, în cinci colțuri, iar nu pentru steaua lui David!**

Îmi permit așadar să-i sugerez domnului președinte Ion Iliescu ca, în discuțiile cu reprezentanții comunității evreiești, să nu pregete **să ceară mai înainte de orice, repunerea în drepturi a adevărului cu privire la soarta ce au avut-o evreii în România anilor 1940-1945.**

-79-

Domnul președinte Ion Iliescu, într-o precedentă vizită în America, a vizitat Muzeul Holocaustului și nu a avut nimic de obiectat față de felul în care este prezentată **„contribuția**** României. Acum, mergând din nou la Washington președintele României are ocazia să-și îndrepte cumplita greșală.

În încheierea acestor sugestii, îi ofer domnului președinte mărturia domnului Oliver Lustig, cunoscutul publicist evreu, care scria următoarele în 1987: *„Profesorul universitar doctor Israel Gutman, din Israel, într-un referat intitulat **Situația evreilor din România pe fondul Europei! cucerite sau dominate de naziști**, arată că planurile naziste de-a-i deporta pe evrei din România în lagărele de exterminare din Polonia au întâmpinat o opoziție energică din partea poporului român și a autorităților românești, inclusiv a guvernului și dictatorului Ion Antonescu... Refuzul lor de a-i preda pe evrei a crescut cu timpul și această rezistență este factorul care a salvat majoritatea **evreilor** români de soluția finală de concepție nazistă. Mi se pare că aceasta nu a fost doar consecința unor poziții oportuniste și a **schimbărilor** de pe front, ci, în mare măsură și, în parte, în mod decisiv, rezultatul deosebirilor de poziții și concepții care existau între Germania nazistă și România de sub dictatura lui Antonescu în privința evreilor" (. . .)*

Declarație rostită în Plenul Senatului României, a fost publicată în ziarul Vremea din ziua de 11 septembrie 1995

CAPITOLUL V

SCRISOARE DOMNULUI AMBASADOR ALFRED MOSES

Excelență,

Ca român și ca senator român, dar mai ales ca om cu preocupări legate de istoria Poporului meu și a Țării mele, apreciez în cel mai înalt grad răspunsul pe care Excelența Voastră l-a dat în ultimul interviu televizat, pe postul național, când ați fost întrebat despre soarta evreilor din România anilor 1940-1944. În extrem de puține cuvinte, ați știut să cuprindeți întreg adevărul despre o situație deosebit de complexă. Vă felicit, ca filolog, pentru performanța conciziunii, iar ca senator vă felicit pentru respectul ce l-ați arătat adevărului.

Profit de această ocazie pentru a vă mărturisi că atunci când a n semnat acea „scrisoare a celor șapte” parlamentari îndreptată întru potrivă prezenței Domniei Voastre ca ambasador al S.U.A. în România, eu am avut cu totul alte motive decât cele exprimate în scrisoare. Anume, știindu-se că sunteți un bun cunoscător al României, al României de azi și de ieri, am considerat că era de datoria Excelenței Voastre ca, prin prestigiul persoanei dumneavoastră, să interveniți pe lângă Muzeul holocaustului de la Washington pentru ca referințele ce se fac în acest muzeu la România și mai ales la români să fie corectate în spiritul adevărului, al acelui adevăr pe care l-ați exprimat într-un chip atât de inspirat în interviul din septembrie.

Atât noi, românii, cât și americanii, precum și evreii oriunde trăitori, cu toții avem nevoie de adevăr pentru a stabili și menține între noi acele relații ce sunt firești între oameni: să ne

cunoaștem și să ne prețuim reciproc, ca expresii valabile ale ideii de om. Să fim mereu dispuși și bucuroși a avea de-a face unii cu alții, fiecare

-81-

făcând din celălalt imaginea unui alter ego oricând posibil și accesibil. Interviuul pe care l-ați acordat Televiziunii Române m-a convins că vă străduiți, ca ambasador al S.U.A. în România, în numele acestei speranțe de care eu însumi mă simt însuflețit.

Am respins întodeauna ideea de holocaust în România, holocaust provocat de români, din două motive: aprioric, cunoscând bine firea omenească a românului și aposterioric, cHn cercetarea faptelor istorice, care m-au dus la concluzia că evreii care au pătit în acei ani au plătit astfel nu apartenența lor la o credință religioasă, la o etnie, ci au plătit exclusiv rătăcirea lor ideologică, cea care i-a făcut să înlocuiască steaua lui David cu steaua roșie în cinci colțuri, a iluziei și a crimei comuniste. Au pătit și unii chiar au murit nu pentru că erau evrei, ci pentru că erau comuniști, luptători cu sau fără uniformă înrolați în Armata Roșie.

Îmi exprim astfel convingerea că veți găsi, Excelență, momentul și mijlocul cel mai potrivit de a interveni pentru ca la Muzeul holocaustului de la Washington să se pună în circulația conștiinței publice adevărul despre răspunsul pe care poporul român s-a învrednicit să îl dea la provocările istoriei acelor ani atât de cumpliți. Aflu, cu multă satisfacție, că sunteți preocupat în mod special de identificarea exactă a acelor gesturi și a acelor persoane care, în acei ani, făcând onoare demnității! ființei umane, au sprijinit comunitatea evreiască din România, i-au ajutat pe românii evrei să se simtă oameni, iar nu fiare hăituite. Excelență, au fost foarte mulți aceștia! După o jumătate de veac de . atunci, cei mai mulți au dispărut dintre noi înainte ca să se fi găsit cineva să le consemneze fapta creștinească și românească prin care au înnobilit numele patriei noastre, au înnobilit numele de om.

Dar inițiativa Excelenței Voastre nu-și pierde cu nimic din meritul ei deosebit, ci dimpotrivă. De aceea mă pun la dispoziția Excelenței Voastre, considerând că vă pot fi de folos în această acțiune de inventariere a faptelor care, prin semnificația lor întăritoare, merită a nu fi niciodată uitate.

• Cu deosebită stimă, al Excelenței Voastre

ION COJA
senator de Constanța

O SCRISOARE PIERDUTA?

Dau acum publicității o scrisoare dc la care aștept răspuns de mai bine de un an. Să se fi pierdut această scrisoare, pe drumul de la expeditor la destinatar, este puțin probabil, deoarece n-am recurs la serviciile poștei obișnuite, ci scrisoarea a fost în-mânată unui distins funcționar de la Ambasada SUA în România.

Principalul scop pentru care m-am adresat Excelenței Sale domnului ambasador ALFRED MOSES a fost să-mi ofer voluntar sprijinul, al meu și al unor cunoscuți, pentru a salva din veșnicia uitării cât se mai poate salva, persoane și întâmplări, capabile să ilustreze adevărata atitudine pe care au avut-o românii față de evrei în anii 1940-1944. Acea atitudine pentru care este citat aproape exclusiv distinsul cărturar RAOUL ȘORBAN, vestit azi în toată lumea pentru noianul (sic!) de bine ce l-a făcut evreilor aflați în cumpănă cu pieirea. I>a dimensiuni mult mai mici sau doar ceva mai mici, aceeași atitudine, materializată în gesturi salvatoare sau de solidaritate conpătimitoare, au avut-o și alți români, zeci, sute, poate mii. Dar, după obiceiul românesc îndătinat, românul nu face prea mare caz de isprăvile sale, nu se grăbește să le consemneze nici pentru istoric, nici pentru a pretinde recunoștința altora. Puțin a lipsit ca nici despre dl. RAOUL ȘORBAN să nu se știe mai nimic și, dacă era numai după domnia sa, așa s-ar fi petrecut lucrurile. De aceea mi s-a părut extrem de inspirată acțiunea Excelenței Sale, care vădea astfel o bună cunoaștere a psihologiei românești, declanșând o campanie (e prea mult spus campanie?) de culegere a informațiilor și datelor ce se mai pot aduna despre cei care, aidoma d-lui RAOUL ȘORBAN (proportion gardees!) au întins o mână de ajutor omenesc unor oameni aflați la greu. Despre această acțiune a d-lui ambasador am aliat de la distinsul profesor DUMITRU TEAC1 care, într-o discuție cu dl. ambasador, a aflat cu interes și cu încântare despre această excelentă inițiativă a Excelenței Sale, dl ambasador ALFRED MOSES.

Cu ani în urmă, pe un bun prieten, plecat din România în Israel pe când încă eram studenți, vizitându-l în Occident l-am

-83- întrebat cum a putut să demonstreze el că este evreu și ce

m-ar împiedica pe mine să pretind că sunt evreu și să cer și cu emigrarea în Israel. În Occident, dat fiind că „bucățica”⁴¹ respectivă, care mic nu-mi lipsește, nu-i lipsește nici lui! Asta se văzuse bine la vizita medicală de încorporare și la nenumăratele băi tăcute în mare, la Digul Mic!... A râs prietenul meu și mi-a explicat că deși nu a lost circumcis la naștere (naștere petrecută în 1942, când părinții au considerat că este mai prudent să procedeze așa), nașterea sa în Ardeal, în ciuda vremurilor grele de atunci, a fost comunicată și înregistrată la ...New York în numai două săptămâni!... Cu alte cuvinte, el este undeva, la New York, înregistrat ca evreu, cu nu!

Evreii sunt un popor bine organizat, care au supraviețuit în istoric în primul rând datorită unui program, unui proiect de supraviețuire și de afirmare în istorie. Sunt de invidiat în acest sens și de imitat! Această organizare se vădește nu numai în înregistrarea tuturor nașterilor de evrei, ci și în inventarea încă și mai scrupuloasă a tuturor activităților și gesturilor antievreiești. lucru pentru care evreii sunt din nou demni de a li imitați! Nu și invidiați!... Acum, iată, dl AEERED MOSES încearcă să facă și inventarul acțiunilor amicale față de evrei, corecte, umanitare. Evident, nu dl AEERED MOSES a declanșat această nobilă acțiune și se știe că există deja o arhivă, desigur incompletă, pe această temă. Mă întreb, de când am aflat de existența acestei arhive, dacă nu cumva este menționat în ■această arhivă și numele tatălui meu. Ceva-cuva motive ar ii fost. Recunosc, mi-am oferit serviciile domnului ambasador și pentru că printre alicazuri de comportament corect, aș zice „românesc”, din acei ani, am cunoștință și de isprăvile tatălui meu! Aș fi fost curios să aflu dacă ele sunt cumva consemnate și ele în „arhiva iudaică” (o pot numi așa?). Bietul tata s-ar li mirat el cel mai mult să afle că binele pe care l-a tăcut el în viața sa pentru alți oameni ar putea să fie înregistrat. Înregistrat funcționărește de scupulos, ca un impozit plătit la timp Eu însă nu m-aș mira ca în arhiva amintită să tic consemnat că printre românii, deloc puțini, care și-au onorat acest statut în anii '40, s-a aflat și unul CO.JA ZAIIRIÎ, fiul dumnealor ION și MARIA, grădinar și negustor la Constanța, membru al BSD până în momentul fuziunii PSD cu PCdR (Partidul Comunist din România) Numele său și al fratelui său ȘTEEAN ar mai trebui să

figureze și în „arhivele Kremlinului”, consemnat printre acei „chiaburi” (numiți azi fermieri) care în anii 1941-44 au primit din partea statului român prizonieri ruși pentru muncă. Au fost

destul de mulți patronii a căror omenie față de bieții prizonieri ruși n-a rămas necunoscută autorităților sovietice... Țăș-a mai păstrat undeva pomenirea celor care, mult mai mulți decât criminalii de război, meritau și ei să fie identificați și consemnați, măcar ca să știm care este scorul, pe lumea asta, între oameni și neoameni?!...

Căci, să nu uităm, în armatele aliaților, împotriva cărora România a tăcut parte din Axă până la 23 August 1944, era extrem de vie printre ofițeri și soldați nădejdea ca, dacă vor cădea totuși prizonieri, să nimerească să fie prizonieri la români, să aibă norocul unui prizonierat la români. Ce însemna să fii prizonier la români, acesta este unul din nenumăratele capitole încă nescrise din Istoria **Omeniei Românești...** M-am oferit să-l ajut pe dl ambasador **ALFRED MOSES** să scrie o Glă din această istorie. Oferta mea n-a trezii interesul scontat de mine... Păcat! Păcat pentru cine?... Pentru toată lumea, din păcate...

ION COJA

(Texte publicate în ianuarie 1997, în „Vremea”)

DREAPTA ROMÂNEASCA INTERRELICA

- NOTE DE LECTURA ■

A flasem de la dl. Z. Ornea că pregătește o carte despre dreapta românească a anilor '30 și am așteptat-o cu cel mai mare interes. Scrisă la cinci ani după expierea comunismului de tip bolșevic, o asemenea carte mă gândeam că va pune dezbateră acestui complicat și glorios deceniu. În termenii normalității de care n-a avut parte niciodată până azi. Din păcate, citind cartea d-lui Z. Ornea găsim mult prea puține dovezi că am avea de-a face cu un text scris în deceniul de grație al anilor '90...

Mai mult ca orice m-a surprins superficialitatea (sic!) cu care dl. Ornea tratează însăși miza cărții: **mișcarea legionară**. Pe care o condamnă cam fără nici o rezervă, concluzionând invariabil asupra vinovăției de neiertat a celor ce au vreo tangentă cu legionarii. Cam aceasta ar fi, foarte pe scurt, materia și stratagema cărții. Numai că, aproape fără excepție, cartea conține cam toate acuzațiile ce li se tot aduc legionarilor, reluate ca adevăruri definitiv însușite de toată lumea, fără să se spună mai nimic despre răspunsul legionarilor, care nu-și recunosc decât mult mai puține greșeli și păcate. Acest răspuns desvinovățitor a fost ascuns publicului românesc până în Decembrie 1989. După aceea, după Revoluția din Decembrie, am avut cu toții ocazia să cunoaștem cu ce argumente încearcă legionarii să se disculpe. Ecouri ale acestei „apologii” au ajuns chiar și pe ecranul televiziunii naționale, astfel că pentru cineva, aflat în anul 1995 în postura de autor al unei cărți despre legionari, mi se părea imposibil și inadmisibil să mai ignore textele, atât de numeroase și atât de accesibile azi cititorilor români, îndeosebi tinerilor cititori, texte prin care legionarii își prezintă propria versiune asupra evenimentelor în care au fost implicați cu sau fără voia lor. Am fost extrem de curios, deschizând cartea d-lui Z. Ornea, să văd

ce ar fi avut de spus un publicist de calibrul d-lui Z.O., în ce fel, cu ce argumente ar fi respins și ar fi dat peste cap pledoaria

legionară, în publicistica românească, nimeni nu mi se părea mai nimerit decât sus amintitul să facă acest lucru! Și nu l-a făcut!

N-am încotro și-mi aduc aminte cum, în urmă cu vreo 10-15 ani, un binevoitor cu grad de colonel m-a chestionat tovarășește pe tema relațiilor mele cu Petre Țuțea și Simion Ghinea, mirându-se că îmi pierd vremea cu niște oameni terminați, l-am răspuns că-mi pierd vremea cu folos, învățând și aflând de la ei multe lucruri neștiute de mine. „Care?” s-a mirat tovarășul, neîncrezător în neștiința mea. **De exemplu**, i-am răspuns eu, **felul cum a fost asasinat I.G.Duca, motivele etc.** Și i-am povestit varianta legionară a celor petrecute în ziua de 29 decembrie 1933. Nu i-a venit organului să creadă că eu am putut lua în serios brașoavele celor doi legionari. **Deocamdată nu iau nimic în serios**, i-am răspuns eu, **dar aștept ocazia să verific.** „Verific eu!” s-a oferit colonelul, „am un coleg tare și-a dat doctoratul cu crimele legionarilor. Am să-l întreb și vă spun eu care este adevărul!”

După câteva săptămâni, omul mi-a dat telefon, aproape amuzat: „**Dom' profesor, știți, chestia ala cu I.G.Duca este așa cum v-a povestit-o Țuțea ăla al dumneavoastră! Ce părere aveți?! Părerea mea este veche și de demult: audlatur et altera pars...** exact ceea ce nu se prea întâmplă în cartea d-lui Z. Ornea unde asasinarea lui I.G.Duca este prezentată mai departe în termenii anilor '50. Or, legionarii au formulat deja o, strategie de apărare, disculpându-se prin răspunsuri la mai toate acuzațiile ce li s-au adus. Răspunsuri coerente, relativ acceptabile, plauzibile. Ele circulă de-acum în public ca veritabile teze legionare, dezvinovățindu-i pe legionari în ochii și în mintea și în sufletul a tot mai mulți tineri. Cartea d-lui Z. Ornea nu suflă un cuvânt despre aceste „teze” ale apărării legionare. In felul acesta, spre nesfârșit regfetul meu de cititor și vecin al autorului, dl. Z. Ornea rămâne corigent la un examen pe care sus-amintitul colonel, în urmă cu 15 ani, l-a trecut cu brio! Păcat, tovarășe colonel, că nu vă știu numele cel adevărat ca să-l pomenesc în acest colț de pagină!

Ca să mai afirmi azi despre legionari că au scris cea mai neagră pagină din istoria neamului e nevoie de argumente serioase. Nu mai „merge” ca înainte de '89, când puteai spune orice despre legionari, nimeni nu îndrăzne să-ți ceară dovezile Din fericire. i.,rr..rii_e s-au schimbat, **s-au normalizat!** Astfel că s-a putut pune în **-87-**

circulație și replica apărătorilor legionarismului! Ce să însemne faptul că dl. Z. Ornea nu o ia în seamă nicicum, când tocmai asta aștepta toată lumea care a cumpărat ultima sa carte: să-l vadă

pe distinsul critic literar și sociolog spulberând pretențiile de nevinovăție ale legionarilor, înecându-le în absurd și ridicul! Din păcate, așteptările cititorilor sunt înșelate, cartea lăsând impresia că a fost scrisă în urmă cu vreo douăzeci de ani! Scrisă pentru publicul cititor și neinformați care eram pe atunci, iar azi, slavă Domnului, nu mai suntem! Evident, pentru o carte nu poate fi defect mai mare decât acela de a nu-și cunoaște cititorii!... Acesta e și păcatul în care cade dl. Z. Ornea: scrie pentru un public care nu mai există!

Procedând astfel, dl. Z.O. își pune în pericol însăși motivația cărții! Cartea este scrisă sub imboldul, relativ bine disimulat, al dorinței irepresibile de a dovedi, definitiv și irevocabil, că Mircea Eliade, Emil Cioran și Constantin Noica au fost legionari. Și, nu-i vorba, dl. Ornea reușește să producă toate dovezile necesare. Numai că, din motivele amintite mai sus, azi, pentru un cititor demn de acest nume, stabilirea aderenței la legionarism nu mai înseamnă, automat, vinovăție. Da, Mircea Eliade a fost legionar! Demonstrația este convingătoare, impecabilă! Dar lipsește din cartea d-lui Ornea demonstrația, la fel de convingătoare, că legionarismul a fost într-adevăr ceea ce s-a tot spus până acum că a fost! Lipsește demonstrația seriozității celor care consideră că apartenența la mișcarea legionară în criminează fără drept de apel! Această demonstrație, susțin legionarii, nu s-a putut face încă de la bun început, când tribunalul internațional de la Nürnberg, instituit în anul 1945, a decis, pe baza tuturor dovezilor necesare, că Mișcarea Legionară nu are nimic de-a face cu hitlerismul, cu violența antisemită, cu crimele împotriva umanității etc., etc. S-a înșelat oare acea instanță judecătorească? Eu nu exclud asemenea eventualitate, dar nici nu accept ca sentința de la Nürnberg să fie trecută sub tăcere de cei care îi mai acuză pe legionari de toate relele!

Să fim bine înțeleși: eu nu iau apărarea legionarilor! Eu iau apărarea unui principiu mai puternic decât toți legionarii și decât toți adversarii legionarilor luați la un loc: principiul dreptului de a fi ascultat și luat în seamă nu numai reclamantul, ci și pârîtul. Diavolului însuși, la judecata de apoi, i se va da cuvântul să se apere de toate acuzațiile ce i s-au adus în veac! Dumnezeu mare!, ce spectacol extraordinar va fi!... în mic, acest spectacol ni-l putea

- 88 -

oferi și dl. Ornea, dacă s-ar fi luat în piept cu argumentele apărării legionare, analizându-le cu atenție și spulberându-le într-un mod irefutabil, nimicindu-le! Pentru dl. Z. Ornea, această carte putea să fie cartea vieții sale! A ratat-o!

Altă intenție nerealizată a fost aceea de a ne convinge

despre rinocerizarea produsă în anii '30 cu scriitorii și simpatizanții extremei drepte românești. Dacă un asemenea proces s-ar fi produs într-adevăr, asta ar fi însemnat să-i vedem pe cei în cauză bătând împreună cadența în pas de front, disciplinați și unanimi, susținând la unison aceleași câteva idei primitive și obsesive, uniformizante și simplificatoare. Or, din numeroasele și amplele citate cu care își argumentează dl. Ornea pledoaria, nu rezultă nici pe departe că s-ar fi produs o astfel de înregimentare a intelectualilor de dreapta. Mai întâi, fără ca acesta să fie scopul selecției efectuate de dl. Ornea, citatele incriminatorii dovedesc, cam fără excepție, calitatea intelectuală excepțională a fiecărui „militant” de dreapta intrat în colimatorul d-lui Z. O. Textele citate sunt, mai toate, impecabile ca ținută intelectuală. Din ele se înțelege bine că deceniul cercetat contează azi valoric aproape exclusiv prin autorii de dreapta. Un deceniu însuflețit de aprige polemici în care, de cele mai multe ori, cei angajați în dispută ca părți adverse erau intelectuali de dreapta, care emiteau deci păreri opuse, divergente deseori în chestiuni ideologic fundamentale pentru extrema dreaptă, cum ar fi chestiunea ortodoxiei. Nici pomeneală să-i vezi pe acești rafinați cărturari întrecându-se între ei în a susține stereotipic aceleași idei și aceleași atitudini, escaladând umăr la umăr aceleași redute, așa cum avea să se întâmple în deceniul '50 și aceea avea să fie adevărata rinocerizare a intelectualilor români, de care, dacă nu sunt prea indiscret, dl. Z. Ornea nu e complet străin... Oricum, e interesant de constatat că tonul la rinocerizare, cea adevărată, a anilor '50, a fost dat de unii dintre cei pe care dl. Z. Ornea încearcă să-i aureoleze cu titlul de intelectuali democrați, ai stângii anilor '30.

În pasionantele dispute teoretice ale anilor '30, purtate cel mai des cu o eleganță ireproșabilă de intelectualii noștri, cei de dreapta se arată a fi personalități bine individualizate, inconfundabile. Cu greu le poți găsi tuturor un numitor comun altul decât simpatia dusă de unii până la adeziunea totală pentru mișcarea legionară și îndeosebi pentru persoana Căpitanului, absolut fascinantă pentru toți aceștia. Sunt de dreapta și Nae Ionescu, și Lucian Blaga, și Sexil Pușcariu, și Tudor Arghezi, și Ion

Barbu, și Nichifor Crainic, și Mihail Manolescu, precum și mai tinerii Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Barbu Șlușanschi, Petre Țuțea, Nicolae Roșu, Neculai Totu și mulți, mulți alții. A vedea în ei o turmă de rinoceri (zați) este absolut inadmisibil. Dl. Z. O. se amăgește crezând că o asemenea stratagemă, grosolană și inadecvată, îl scutește de obligația ce o avea de-a explica propriu-zis cum s-a putut ca atâtea oameni, de

asemenea calitate, să se înșele atât de amarnic, făcând profet dintr-un criminal exaltat și dintr-o ideologie a violenței bestiale făcând temeiul mântuirii unui neam întreg. În măsura în care dl. Ornea nu le oferă cititorilor săi această explicație, acestora nu le rămâne decât să se întrebe dacă nu cumva oamenii aceia nu s-au înșelat în prețuirea lor pentru Căpitan!

Extrem de insistent, suspect de insistent se arată dl. Z.O. în încercarea sa de a fixa definitiv în mintea cititorilor săi ideea crimei de care se face în veci vinovat Corneliu Zelea Codreanu, asasin al polițaiului Manciu. Am crezut și eu povestea asta până când am citit cartea **Pentru legionari**, care conține și o serie de documente cu privire la cele petrecute atunci, în clădirea tribunalului din Iași, documente care clasează cazul în speța omorului în legitimă apărare. Această soluție a fost dată de justiție la vremea aceea, când alături de Căpitan se afla doar o mână de tineri, mai mulți elevi decât studenți. Soluția nu a fost contestată de nimeni cu seriozitate. O contestă azi dl. Z. Ornea cu nimic altceva decât cu îndârjirea sa de a ignora orice dovadă care i-ar contrazice concluziile: „*e de neimaginat și potrivnică învățăturii creștine, de care face atâta caz legionarismul, ridicarea deopotrivă a crucii și a revolverului*” (p.357) sau „*cum se conciliază o mișcare spiritual-politică ce afirmă profunde convingeri creștine cu practicarea - și elogiul - omuciderii și a cultivării urii interetnice*” (p.362). Trec peste sintaxa neglijentă a acestor fraze, trec și peste faptul că în documentele legionare citite și răscitite de dl. Z.O., fragmentar și selectiv puse și la dispoziția cititorilor săi, nu se găsește nimic care să însemne „*practicarea - și elogiul - omuciderii și cultivarea (așa e corect!, n.n.) urii interetnice*”, dar nu pot trece peste complet greșita înțelegere ce o are dl. Ornea față de ceea ce se cheamă și este toleranța creștină. Sigur, creștinismul, îndeosebi cel ortodox, este religia cea mai tolerantă. Toleranța creștină poate fi împinsă până la iubirea de vrăjmași, până la întoarcerea și a celui alt obraz, până la rugăciunea pentru iertarea celor ce te răstignesc! Ea este o virtute și o datorie individuală a

-90- fiecărui creștin în împrejurări care privesc strict propria lui persoană. În astfel de cazuri, toleranța nu este un semn de slăbiciune, cum li se pare unora, ci semn de răbdare și jertfelnică iubire pentru Dumnezeu și pentru oameni. Când însă nu mai sunt în joc interese sau valori individuale, ci interese sau valori comunitare, lucrurile se judecă altfel. Așa se înțelege gestul „violent” al lui Hristos, care, alungându-i pe zarafi din templu cu biciul, apără Templul comunității, sau gestul Sfântului Nicolae care, palmuindu-l pe ereticul Arie în plin sinod ecumenic, apără puritatea și integritatea Bisericii. Așa se înțelege și războiul de

apărare, care se duce cu ridicarea deopotrivă a crucii și a „*revolverului*”. La fel, acceptăm și reacțiile naționalismului defensiv la excesele *străinilor*”, cum tot creștinește acceptăm corecția penală ce merge până la pedeapsa capitală, atunci când germele antisocial, anticomunitar se vădește a fi din cale afară de primejdios, incurabil Când cineva își apără familia, neamul sau credința, fie și cu arma în mână, o face tocmai din iubire și responsabilitate față de ordinea firească a lumii lui Dumnezeu. Din această perspectivă, desigur, intoleranța legionarilor față de cei ce prin acțiunile lor puneau în primejdie atât „*comunitatea*” românească, cât și „*ordinea firească a lumii lui Dumnezeu*”, această intoleranță este legitimă și creștină... Iată, cam așa sună. În termenii apologiei legionare, justificarea violențelor de care aceștia au fost acuzați. Să recunoaștem că ar fi fost extrem de interesant să aflăm de la dl. Z.O. ce este de reproșat acestei atitudini, unde este eroarea legionarilor. Așa însă, mingea rămâne mai departe în terenul adversarilor de care legionarii nu au dus niciodată lipsă.

În fine, există oameni în această țară - mulți, puțini, dar există - concetățeni de-ai noștri, care au trăit în preajma Căpitanului și care știu că deși justiția pământească l-a absolvit pe făptaș de orice vină, pe temeiul legitimei apărări în care s-a aflat, el, făptașul omorîtor, n-a încetat niciodată să regrete ceasul nefericit când, neavând încotro, a trebuit să verse sânge de om!... Acești oameni, cititori direct interesați ai cărții d-lui Ornea, căci au aparținut extremei drepte românești a anilor 30, se simt profund jigniți de superficialitatea argumentelor pe al căror temei dl. Z.O. se încapățânează să facă din idolul lor legionar un infractor exaltat Acești oameni, care nici sub tortură nu s-au lepădat de Căpitan, se întreabă bunăoară unde am ajunge dacă, bunăoară, am interpreta cu aceeași frivolitate, a dlui Z.O. , și alte întâmplări ale istoriei creștine,

-91-

cum ar fi cunoscutul fragment biblic. „*Făcându-se Moise mare, ieșit-a ia frații săi fiii iui Israel și cunoscând necazul lor, văzut-a pre un om egiptean bătând pre un evreu oarecare din frații lui, fiii lui Israel. Și căutând încoace și încolo și nevăzând pre nimenea, Moise a ucis pre egiptean și l-a ascuns în nisip*”.. Păstrând proporțiile și cu toată grija de a nu cădea în păcatul blasfemiei - și nu cădem!, cele două „**asasinate**”, al lui Moise (asupra egipteanului „**torționar**”) și al lui Corneliu Zelea Codreanu (asupra torționarului Manciu), nu sunt oare, totuși, comparabile?...

...Cele de mai sus constituie puncte de sprijin curent invocate în scris sau oral (sic!) de cei care iau apărarea legionarismului. Ele trebuie avute în vedere și de cei care acuză

legionarismul, altminteri acuzațiile aduse rămân în aer, fără nici un punct de sprijin...

Despre legionari și despre deceniul „lor” se va scrie și peste o mie de ani! Ca istoric și analist al acestui capitol de istorie românească, dl. Ornea avea un mare avantaj față de cei care, peste 10-20 de ani sau peste o sută, vor relua subiectul cărții **Anii treizeci. Extrema dreaptă românească**. Dl. Z. Ornea este **contemporan** cu un număr încă apreciabil de legionari. Legionari, nu foști legionari! Este clar, pentru cine citește **Anii treizeci**, că autorul ei nu s-a ostenit să-i cunoască pe legionari decât din presa acelor ani. A avut această șansă excepțională pentru un istoric, de a sta de vorbă cu... subiectul cercetării sale, și nu s-a folosit de această șansă. A putut să-și confrunte ideile și părerile despre legionari cu ideile și părerile legionarilor înșiși, și n-a fost curios să afle în ce fel aceștia l-ar fi contestat sau nu! Pasiunea pentru **adevăr**, care, teoretic vorbind, însuflețește pe orice istoric, îl obliga pe dl. Z. Ornea să-i cerceteze și pe legionarii care mai trăiesc, în primul rând ca sursă de informații, dar și pentru a încerca să-i înțeleagă în resorturile lor sufletești, intime. Homo sum et nihil humani etc., etc.

Când oameni serioși și normali declară în presă, după 89, că legionarii nu au omorât nici un evreu, de asemenea afirmații nu ai voie să nu ții seama când vorbești despre **„antisemitismul funciar”** al legionarilor. Nu ai voie să ignori argumentele și dovezile pe care legionarii le aduc (sau își închipuie că le aduc) în sprijinul unor astfel de afirmații! Ai datoria să înregistrezi aceste afirmații și, dacă ai cu ce, să le dovedești netemeinical. Dar în nici un caz nu ai voie să le ignori, căci procedând astfel îți dezinformezi cititorii!

-92-

Îi ofer dlui Ornea și un nume, dl. Simion Ghinea, publicist, erou pe frontul de Est, șaptesprezece ani de temniță, unul dintre fruntașii operativi ai mișcării legionare. A scris câteva articole publicate în „Expres” și „Totuși iubirea”, nu atât pentru a se justifica pe sine și pe camarazii săi, cât pentru a lămuri lucrurile, pentru a ne lămuri asupra complexității lor. Nu este singurul legionar cu care se poate sta de vorbă, dar eu pe domnia sa îl cunosc mai bine.

Au apărut reviste programatic prolegionare în acești ultimi cinci ani, cu numeroase materiale pe tema complotului de calomnii și mistificări a căror victimă, susțin aceste reviste, au fost legionarii. A nu răspunde nicicum acestor autori și acestor reviste, a nu-i pune **„la punct”**, este de neînțeles între oameni de bună credință.

Personal, am citit puțin din noianul de cărți, broșuri și articole care au apărut în librăriile noastre după 22 Decembrie 1989, scrise despre legionari și în apărarea acestora. M-au impresionat, în mod deosebit, **Pentru legionari și Cărticica șefului de cuib**, texte scrise și publicate în deceniul '30. Din când în când, la aceste texte face referință și dl.Z.Ornea. Am fi dorit mai mult: o analiză senină și serioasă, care să distingă în mod convingător între informația corectă și mistificarea cuprinsă în cele două texte. Ca unul care am citit cu nesfârșită uimire **Pentru legionari**, uimirea că tot ce se scrie acolo s-ar putea să fie adevăr curat, mă mir și mai tare că nu se încumetă nimeni dintre profesioniștii antilegionarismului să inventarieze câte și care sunt minciunile cuprinse în această carte, care dintre documentele și informațiile prezentate în această „biblie” legionară sunt false! La atâtea cohorte de critici și demascatori ai legionarilor, mă întreb cum de nu s-a găsit nimeni să facă analiza „la sânge” a acestei cărți!

Departe de noi gândul de a face inventarul complet al lacunelor din textul dlui Ornea, dar nu putem încheia aceste însemnări fără să semnalăm cât de bine ar fi fost pentru cititor dacă i se făcea cunoștință și cu adversarii legionari. Din lectura celor două cărți de căpătâi ale legionarilor rezultă clar, pentru mine cel puțin, că adversarii numărul unu ai legionarilor n-au fost nici comuniștii, cum au crezut legionarii inițiatori ai mișcării, și nici evreii (sau iudeo- masonii) cum au înțeles unii comentatori mai pripiți. **Răul social, economic, politic și moral împotriva căruia s-a manifestat mișcarea legionară a fost politicianismul!** Lăsându-se prea ușor înșelat de unele aparențe, dl. Z.O. propune mereu antagonismul dintre legionari și democrație. Nimic mai fals! Chiar și atunci când în

-93-

unele texte legionare este incriminată democrația, sub acest nume se înțelegea politicianismul!

Adică forma în care decade cel mai ușor democrația. Atinsă de boala formelor fără fond care bântuia în România de aproape un veac, democrația interbelică eșuează tragic în politicianism. Când legionarii condamnau și repudiau democrația, ei aveau în vedere democrația cea reală, din România acelor ani, care decăzuse în cel mai murdar politicianism cliențenar, sursă a unui iminent dezastru național, cel care s-a și produs în vara anului 1940!

În această chestiune însă s-ar putea ca subsemnatul și dl. Z. Ornea să vorbim limbi diferite, iar eu să înțeleg cu totul altceva prin democrație, de vreme ce pentru dl. Z.O. un politician și un om ca Armând Călinescu poate fi declarat „un

democrat sincer" (p.317), pentru ca după câteva rânduri să ni se spună că Armand Călinescu a încercat să desființeze mișcarea legionară într-un mod **„dictatorial"**, încălcând **„normele statului de drept"** (p.318). Ce să mai înțelegi despre democrații cei sinceri?!... îmi îngădui să citez și din **„Memoriile"** lui A.C., însemnarea despre Gavrilă Marinescu, șeful poliției: **„Vb de gând să suprima ps Codreanu și vreo 30 de gardiști principali. Și-a format echipe din 200 de pușcăriași, cu care va da lovitura într-o noapte"...** Ca prim ministru să știi despre asemenea intenții criminale ale șefului poliției, adică ale unui subordonat, și să nu faci nimic, să nu te opui, ci doar să consemnezi în jurnalul personal, asta, după mine, echivalează cu complicitatea la asasinat. După dl. Z.Ornea asta înseamnă să fii un democrat sincer... Nu ne mai mirăm, în aceste condiții, dacă sinistrul criminal Gavrilă Marinescu este, pentru același domn Z.O., **„vestitul general cariiist"**. Nimic despre asasinatele care l-au făcut **„vestitul"**

Nu e singura oară când dl. Z.Ornea se contrazice prin citatele reproduse din publicistica de extremă dreaptă. De cele mai multe ori aceste texte nu-i încredințează nimeni pe autori, ci dimpotrivă, sunt absolut glorioase! Comentariile d-lui Ornea, deseori împiedicate ca stil și ca sintaxă, pălesc cu totul în vecinătatea acestor texte. Leit motivul d-lui Ornea că intelectualii noștri de dreapta una spuneau și alta făceau, oricum se potrivește tuturor mișcărilor politice și de resurrecție morală din lume și din toată istoria lumii. În plus, povestea cu **„alta făceau"** rămâne, deocamdată, nedovedită!

-ft4-

Cititorul măcar cu atâta se alege din cartea d-lui Z.Ornea: veritabila antologie a publicisticii de dreapta din anii 30 pe care ne-o oferă cu oarecare larghețe autorul, ceea ce nu-i deloc puțin!

Să mai semnalăm că, din când în când, iarăși contrazicându-se singur, dar nu și cu adevărul, dl. Z.O. mai spune și câte ceva **„de bine"** despre cei pe care, altminteri, părea programat să-i incrimineze. Astfel că, la nevoie, prin detașare din context, dl. Z.O. ar putea dovedi că a fost obiectiv și corect în aprecieri, iată care: **„Înrolarea în mișcarea legionară presupunea sacrificiu și suferință pentru un erei"** (p.323), **„Pomina, printre tinerii devotați ai iegionarismuiui, buna credință, inocența și puritatea într-un ideal** (sic!) **care li se părea atoatesalvator. Sufereau pentru ei prigoane, osânda publică,**

închisoarea. Dar nu dezarmau." (p.302), „Jse organizează, în țară, alte acțiuni constructive (sic!), cele mai importante fiind tabăra de muncă de la Carmen Sylva, cea care a construit drumul spre Mănăstirea Amota, construcții de biserici sătești, diguri, poduri. Acțiuni, toate, de mare efect propagandistic și școală de educație pentru legionari", (p.303). Dacă până în 6 septembrie condiția de legionar presupunea sacrificiu și suferință (sic!), acum începe să renteze. Criteriile de selecție ale (sic!) aderenților nu mai funcționează ca înainte, mișcarea sporindu-și numărul amețitor, printre noii membri fiind multă pегă din lumea mahalalelor." (p.331)

Dl. Z.Ornea dă și cuprinsul punctului 84 din Cărticica **șefului de cuib**. Cum **este** singurul citat substanțial din amintitul text, bănuiesc că acest citat servește cel mai bine teza cărții d-lui Ornea. Iată-l:

.A doua zi după victoria legionară se va constitui Tribunalul **excepțional, care va chema în fața lui și va judeca pentru trădare de patrie** a) pe toți jefuitorii banului public;

b) pe toți cei ce au primit mită înlesnind afaceri;

c) pe top' cei ce, încălcând legile fundamentale ale țării, au persecutat, au închis, au lovit pe legionari sau familiile lor. Orice funcțiune ar deține, de la jandarm până la ministru, nimeni nu va scăpa acestei judecăți... Națiunea română, conștientă de drepturile ei, va începe viața cea nouă prin pedepsirea legală, (sublinierea numi aparține! - I.C.) Acest ceas **il așteptăm** și răbdăm. Fără acest **ceas al pedepsirii** nu este posibilă nici o refacere în această țară. " (p.334)

■95-

Întreb, unui asemenea program ce i se poate reproșa?! În ce fel acest program este împotriva ideii statului de drept?... Hai să fim sinceri și, citindu-l cu gândul la necazurile noastre, cele de azi, să recunoaștem că un asemenea program este exact ce ne lipsește! Un program serios care să pedepsească pe jefuitorii banului public, pe toți cei care au primit mită în acești ultimi cinci ani, înlesnind afaceri necinstite!... Are domnul Z.O. altă părere? M-aș mira, știindu-l om cinstit și fără patima banului nemuncit!

Defectul d-lui Ornea este altul! La începutul acestor rânduri am vorbit de „**superficialitatea**" autorului, termen nu chiar exact, dar amabil, eufemistic chiar, prin care aveam în vedere felul cum a înțeles dl. Z.Ornea textele citate, inclusiv, desigur, cele citite, și de pe urma căruia s-a ales cu poziția pe care o are față de legionari. În constituirea acestei atitudini, în

„decantarea” ei, un loc important îi va fi revenind, pe bună dreptate, neputinței d-lui Z.Ornea de a accepta violența. Am simțit acest **„fir roșu”** prin toată cartea. Nimic de obiectat, ba dimpotrivă. Suntem alături de d-l Ornea! Numai că faptele puse în discuție nu confirmă incriminarea legionarilor, în mod specific, pentru violență! Aceste fapte dl. Ornea le pune în discuție cu grija de a le denatura forța probatorie. Astfel, un exemplu, când abia la pagina 322 dl. Z.O. ne dă și informația că în momentul când vor ajunge la putere, în septembrie 1940, legionarii vor număra 252 (douăsutecinzecișidoi) de camarazi, **„mai toți frunțași ai mișcării”**, asasinați până la acea dată de Carol și fideli săi acoliți, dl.Ornea nu face nici un comentariu, nici măcar nu-i amintește cititorului că tot până la acea dată, victimele legionarilor puteau fi numărate pe degetele de la o singură mână! În aceste condiții, dacă legionarii sunt considerați violenți, pentru adversarii lor ce cuvânt s-ar fi potrivit?

Se pare că vina legionarilor este că nu s-au mulțumit să fie violenți, ci ei au mai și teoretizat violența, practicând și provăduind un adevărat cult al violenței. Dovadă, textele legionare, dintre care, desigur, dl. Z.O. îl va cita pe cel mai doveditor:

*„Față de plămada simțirii și sufletului românesc, scria Al.Catacuzino, provăduim violența. **Nu aprobăm ura** (s.n.) **Admitem violența. Nu sub forma de mijloc bruta! și material** (s.n.) **de transformare a stărilor de fapt în statul român, dar ca metodă de educație națională (s.n.) și ca remediu pentru a stârni virtuțile inimei române și a stârpi cusururile atavice ale firii noastre naționale.**”* Opresc aici citatul (p.355-356), altminteri la fel de interesant în

-96-

continuare. La fel de interesant și de clar: violența extremei drepte, violența legionară era îndreptată spre propria persoană, era față de șinele însuși al fiecăruia, era o **„metodă de educație națională”**, lucru pe care, rămânem extrem de surprinși, dl. Z. Ornea nu-l înțelege. Pur și simplu nu pricepe înțelesul textului citat, pe care-l comentează, stereotipic și inadecvat, astfel: *„Cum se poate concilia violența cu spiritul milei creștine pe care îi predica, deopotrivă, mișcarea legionară?!”* Uite că se potrivește - măcar în versiunea pusă de dl.Z.O. în discuție, fiind vorba de o violență nu față de adversari, ci față de tine însuși, într-un efort de automodelare pe care nu-l putem comenta decât cu bunăvoință! Cu admirație chiar!

Evident, când nici măcar textele citate nu sunt înțelese, prea multe nu mai sunt de spus... Dar, înainte de a încheia, câteva considerații care nu pot lipsi din **„dosarul”** legionar.

Expuse telegrafic:

a. Pentru cine cercetează antisemitismul legionar, este obligatorie raportarea fenomenului legionar la mișcarea sionistă. Asemănări, deosebiri etc. Inclusiv relațiile, câte au fost, între sioniști și legionari. Fac publică informația pe care o dețin de la Petre Țuțea, potrivit căruia Căpitanul a avut la un moment dat o întâlnire cu un important rabin sionist (care?), căruia i-a declarat că legionarii sunt dispuși să-i ajute material și militar pe evreii din România pentru a-și redobândi patria. De asemenea, este de neiertat, în tratarea acestui subiect, să fie ignorată mărturia „evreului” N. Steinhardt despre legionari.

b. Adevărul despre legionari nu are nici o legătură cu încercarea unora de a revigora fenomenul legionar. Indiferent cine și câți sunt aceștia din urmă, dreptul la adevăr, la adevărul despre legionari, aparține întregului neam românesc. *Poporul român ne-a făcut cinstea să îmbrace, pentru o zi, cămașa verde*”, spusese Petre Țuțea la Aiud când i s-a cerut să se „autodemaște”. A făcut-o demonstrând că legionarii nu ppt fi scoși din istorie. De aici și dreptul lor, dar și al nostru, de a ști tot adevărul despre ei. Acel adevăr pe care, din păcate, dl. Z. Ornea încearcă să-l țină mai departe ascuns. Că așa ceva nu se mai poate azi, aceasta trebuie să ne bucure pe toți. Deci și pe dl. Z. Ornea.

ION COJA

-97

NOTfi

Acest text, predat revistei „**Dilema**”, a fost publicat în nr.135, din 11-17 august 1995, într-o versiune înjumătățită, stârnind, cum era de așteptat, replica d-lui Zigu Ornea și a altor autori, care s-au îndoit de temeinicia opiniilor mele, cerându-mi dovezi suplimentare. M-am conformat invitației, am acceptat provocarea, dar redacția revistei „Dilema” nu mi-a mai îngăduit accesul la public prin paginile sale Textul **Prob și documentat** vede abia acum lumina tiparului, iar **Dincolo de Nurnberg**, de asemenea refuzat de „**Dilema**”, a găsit găzduire, generoasă

-98-

PROB ȘI DOCUMENTAT?

Ale mele **note de lectură** prilejuite de apariția cărții **Anii treizeci. Extrema dreaptă românească** și publicate în „**Dilema**” nr 135 din 11-17 august 1995, au produs, precum era de așteptat, o replică a autorului cărții, cunoscutul critic literar și sociolog Z. Ornea. O replică care, din păcate, m-a dezamăgit - vorba d-lui Ornea, m-a dezamăgit încă și mai mult decât cartea domniei sale. Mi-am zis să pun punct acestei polemici înainte de a se încinge propriu-zis, dat fiind că dl. Z.O.. prin răspunsul său. se făcea și mai vulnerabil. „**Lupta**” devenind inegală, am decis să-i pun capăt. S-a ivit însă un element nou și cu totul neașteptat, care anulează dreptul și puterea mea de a decide în această chestiune, obligându-mă să aduc la cunoștința publicului următoarele:

Așa cum știe toată lumea, dl. Z.Ornea a publicat întinse fragmente din cartea **Anii treizeci** în revista „**Dilema**”, fragmente care se regăsesc în volumul publicat în 1994. în

numărul 24/1993 al revistei, dl. Z Ornea a publicat însă și o scrisoare-circulară a lui Corneliu Zelea Codreanu. datată 28 martie 1938, prin care Căpitanul dă directive camarazilor săi în privința atitudinii pe care aceștia s-o ia față de Nicolae Iorga. Sunt sesizat de către dl. Dan Dungaci, student la sociologie și unul dintre cei mai serioși publiciști ai tinerei generații, precum că respectiva circulară nu există. Corneliu Zelea Codreanu nu a dat niciodată o asemenea circulară. Așadar, d-lui Z. Ornea i se aduce acuzația că a inventat acel text, cu intenția de a falsifica imaginea lui Corneliu Zelea Codreanu și, implicit, a Mișcării Legionare, lată textul pus pe seama lui Corneliu Z Codreanu:

„Mă mărginesc a vă da în puține cuvinte mîrșăvia celui ce se pretinde Apostolul Neamului, ba mai mult e și ministru de stat. Vă întreb: mai puteți tolera strigoii ăștia?, bătrânii ăștia cu creierul uscat de vremuri? Mai vine și sinistra comedie jucată de acești manechini (trebuie să știți că alții îi manevrează), comedia asta e aranjarea Insulei Șerpilor. Trebuie să știe ei că o întreagă generație nu poate fi îndepărtată și mai degrabă o vom uita noi ca ospiciu de nebuni bătrâni. Am scris acestui bătrân o scrisoare, această scrisoare era în numele , (Generației de elită a acestei țări". Răspunsul cred că îl

-99- *știți cu toții. Se respinge cu cea mai mare indignare. Prin urmare, dacă pe noi ne doare ceva, nu ie vom mai cere, ne vom lua ce-i ai nostru. V-am mai spus-o, repet. Suntem la mijlocul „Mlaștinei deznădejdei", riscul e același. Ori înainte, hotărîți spre victorie, ori îndărăt în suferința fără sfârșit. "*

Așadar, acest text a fost publicat de dl. Z.Ornea atribuindu-l lui Zelea Codreanu și considerându-l exemplar pentru comportamentul violent al legionarilor, pentru cultul violenței practicat de aceștia. Despre același text dl. Dan Dungaci susține că este un fals. Tânărul publicist a respectat regulile jocului și i s-a adresat public d-lui Z. Ornea, adică printr-o scrisoare în revista **„Mișcarea****, nr.8 (13)/1993, dar și printr-o scrisoare cu titlu personal, cerându-i d-lui Z.O. să indice sursa din care a preluat textul incriminat, somându-l deci pe autor să dea o explicație cu care să facă față teribilei acuzații ce începea astfel să planeze asupra sa. Dl. Z.Ornea nu a răspuns acestei somații, dar, publicându-și în volum suita de texte apărute în **„Dilema****, a avut grijă ca textul imaginarei (?) circulare să nu mai apară... Ceea ce, evident, ar confirma, fie și parțial, acuzațiile formulate de dl. Dan Dungaci. Eu nu pot să trec peste aceste acuzații. Nici dl. Z.Ornea însuși nu și-a permis să le ignore și, precum s-a văzut, în carte a renunțat la textul cu pricina. Numai că doar atîta este mult prea puțin. Dl. Ornea era și este obligat să dea lămuririle pretinse de dl. Dungaci, alături de care mă simt

obligat să subscriu: **de unde a luat dl. Z. Ornea textul circularei legionare din 28 martie 1938 și publicat în „Dilema”, nr.135?** Sper ca dl. Z. Ornea să aducă acele precizări care să-l scoată de sub acuzația pe care dl. Dan Dungaciuc n-a pregetat s-o lanseze la adresa unuia dintre cei mai activi publiciști români: farseur, mincinos fără rușine etc., etc. La aceste acuzații eu nu subscriu. Deocamdată!

ION COJA

POST SCRIPTUM

În titlul acestor rânduri îl citez pe dl.Z.Ornea însuși, care, comentându-și propria carte, afirma în „Dilema” nr. 137/95: „nu mi- am propus decât să reconstitui, prob și documentat, fizionomia etc., etc.” Să sperăm că lucrurile stau chiar așa. Confirmarea însă nu ne- o poate oferi decât dl. Z.Ornea, printr-un răspuns limpede la gravele acuzații ce i s-au adus.

-100

NOTĂ

Textul de mai sus, trimis spre publicare la „Dilema” și rămas nepublicat, a primit totuși din partea d-lui Z.Ornea un fel de răspuns, în numărul 196, din 27 octombrie - 2 noiembrie 1995 al „Dilemei”, din care citez: „Dl. Ion Coja mă întreabă într-o scrisoare oțărîită și ultimativă unde a apărut textul scrisorii lui Corneliu Zelea Codreanu către legionari, privitoare la scrisoarea sa adresată lui N. Iorga din 26 martie 1938. Textul acestei scrisori către legionari, purtând data de 28 martie 1938, a apărut în ziarul „Lumea românească,” an I, nr. 319 din 18 aprilie 1938.” Răspunsul d-lui Z. Ornea este, din păcate, tipic pentru tehnica dezinformării: sursa indicată nu putea fi luată în serios de un cercetător „prob și document”. Ziarul „**Lumea românească**” a fost o publicație de diversiune, scos pe banii autorităților polițienești, care numai simpatii legionare nu a avut. Mă îndoiesc că dl. Z.Ornea nu cunoaște că acel ziar nu poate fi luat ca sursă de informații corecte, mai ales că textul respectiv este de o josnicie fără pereche în toată literatura legionară, sare în ochi oricărui cunoscător că nu poate fi atribuit lui Codreanu. Astfel că dl. Z.Ornea rămâne în continuare dator cu o clarificare: a colportat cu sau fără voia sa acest fals grosolan care este

„*scrisoarea către legionari*” publicată în Lumea Românească? Cu alte cuvinte, dl. Z. Ornea ori a fost documentat, dar nu și prob, ascunzând sursa compromițătoare a informațiilor pe care le-a repus în circulație știind bine că nu au nici o valoare probatorie, că sunt falsuri, ori a fost prob, dar nu și documentat asupra adevăratului statut, cunoscut în epocă de toată lumea, al ziarului „**Lumea românească**”.

101-

CAHICLLI MI

DINCOLO DE NLRNBERG

N-am încotro și mă grăbesc să răspund invitației insistente pe care mi-o face revista „**Dilema**”, de a prezenta „**vreun document**” care să probeze afirmațiile mele despre „**achitarea mișcării legionare de către Tribunalul Internațional de la Nurnberg**”*

Mai întâi, termenul „**achitare**” nu este cel mai potrivit și eu nu l-am folosit în textul notelor de lectură ocazionate de cartea domnului Z. Ornea despre *Dreapta românească interbelică* (vezi „**Dilema**” din 11-17 august 1995). Citez: „*Lipsește (din cartea domnului Ornea - n.n.) demonstrația seriozității celor care consideră că apartenența la mișcarea legionară incriminează fără drept de apel Această demonstrație, susțin legionarii (s.n). nu s-a putut face încă de la început, când tribunalul Internațional de la Nurnberg, instituit în anul 1945, a decis, pe baza tuturor dovezilor necesare, că mișcarea legionară nu are nimic de-a face cu hitlerismul, cu violența antisemită, cu crimele împotriva umanității etc*” Așadar, ei, legionarii, ei susțin că așa și pe dincolo! Nu eu! Iar eu îi reproșam domnului Ornea nu faptul că nu a reabilitat mișcarea legionară (vezi „**Dilema**”, din 25- 31 august 1995), ci faptul că a acuzat această mișcare de o sumedenie de crime și de oăcate fără a se osteni să

prezinte și să desființeze - dacă este în sUre, argumentele invocate de legionari în favoarea lor, legionarii nerecunoscându-se vinovați de toate cele de care sunt acuzați!

Recenzia făcută de -ine cărții domnului Z.Ornea a stârnit și reacția doamnei Lya Benjamin, „*cercetător în istorie*”(sic!), mai exact spus „*cercetător al istoriei evreilor din România în epoca Holocaustului*”, care semnalează „*noutatea senzațională (...)* referitoare la sentința de la Nurnberg cu privire la mișcarea legionară”, despre care domnia sa nu știe nimic. Drept care, dornică să se informeze, doamna Lya Benjamin îl roagă **pe „domnul Coja să binevolască să facă publice izvoarele consultate în această problemă...”**

102

Mă oblig să mai subliniez o dată: **legionarii susțin!** Nu eu, Ion Coja! Deci, legionarilor să li se ceară probele, nu mie! Eu doar am aflat de la legionari ce susțin aceștia și m-am mirat că domnul Ornea, scriind o carte despre legionari, nu s-a arătat deloc interesat de ceea ce „**susțin legionarii****” în apărarea lor! Reproșul meu mi s- a părut îndreptățit îndeosebi în măsura în care în ultimii ani au apărut în țară o serie întreagă de cărți și publicații prin care legionarii au putut, în sfârșit, să-și facă cunoscut și punctul lor de vedere. După toate regulile publicisticii, domnul Z.Ornea avea obligația să-și raporteze discursul la aceste teze legionare. O astfel de teză fiind și aceea că Tribunalul de la Nurnberg nu i-a inculpat pe legionari, nu i- a găsit vinovați. Despre această teză eu am aflat încă de la primele discuții pe care le-am avut, la începutul anilor ' 70, cu Petre Țuțea și cu domnul Simion Ghinea, când eu, utecist conștiincios, i-am chestionat ultimativ despre antisemitismul legionar, despre crimele legionare împotriva evreilor ș.a.m.d. „*Noi, legionarii, n-am omorât nici un evreu!*” mi-au răspuns cei doi legionari și mi-au prezentat argumentele lor. Nu m-au convins cu una cu două! Și propriu-zis nu m-au convins nici până azi! Dar, recunosc, mi-ar conveni, ca om și ca român, să le pot da crezare! Să pot spune și eu, pe deplin întemeiat și convins, **legionarii n-au omorât nici un evreu!** De aceea insist ca la aceste argumente și teze legionare să li se dea un răspuns Intr-adevăr prob și competent! Cine să le dea acest răspuns dacă nu evreii înșiși, mai ales când aceștia s-au și specializat în istoria evreilor din România legionară? Iar evreii noștri ce fac? Recte, doamna cercetător în istorie Lya Benjamin? Domnia sa se cutremură, ca de-o noutate senzațională, aflând abia de la mine de pretenția legionarilor că Tribunalul de la Nurnberg i-a „**achitat****” (termenul îi aparține doamnei Lya Benjamin)! Or, această pretenție este de multă vreme exprimată public și

circulă în mediile legionare. Iar cercetarea tezelor legionare cred că interesează și trebuie să intereseze în modul cel mai specific pe orice veritabil **„cercetător al istoriei evreilor din România**!**

Eu, care nici pe departe nu sunt cercetător în așa ceva, recunosc, a trebuit zilele trecute să merg la domnul Simion Ghinea și să-i cer **„vreun document**** legat de povestea cu Nurnberg-ul și cu legionarii. Norocul meu că domnul Simion Ghinea, în ciuda celor șaptesprezece ani de temniță, mai trăiește și mi-a putut oferi datele necesare, necesare și suficiente, sper. Luând cunoștință de ele, mai întâi de toate mă voi mira de doamna Lya Benjamin că măcar de

-103- unele date nu știe nimic. Am astfel în vedere cartea *La Riposte* apărută la Paris, 1976, sub semnătura lui Jean Miloe, unde este relatat procesul de calomniere pe care preotul legionar Vasile Boldea nu l-a câștigat împotriva revistei „*Le drolt de vivre*”. La vremea respectivă, procesul a făcut mare vâlvă în lumea legionară, dar și la București în anturajul rabinului Mozes Rozen care, ca martor principal, a depus împotriva preotului Boldeanu, într-un mod și cu dovezi care nu i-au convins pe judecătorii franțuși. Aceștia, în final, l-au condamnat pe Pierre-Bloch Pierre pentru calomnie, iar pe preotul Vasile Boldeanu l-au achitat *„de toate acuzațiile, printre care și aceea de a fi fost criminal de război”*.

Dacă-mi dau eu bine seama, procesul părintelui Vasile Boldeanu a fost, într-o măsură destul de însemnată, procesul mișcării legionare, acuzată ea însăși de a fi fost o organizație criminală. În sentința dată de justiția franceză se pare că a contat și depoziția făcută la proces de legionarul Vasile Iașinschi, farmacist de profesie și fost ministru al Sănătății Publice în guvernul legionar (15 septembrie 1940-23 ianuarie 1941). Iată, din această declarație, fragmentul care ne interesează: *În 1946, la Badgastein - în zona de ocupație americană - am fost arestat de americani și transferat în campusul Marcus KVBrr din Giasenbach, aproape de Strasburg, în calitate de șef al Mișcării Legionaref...).* Am dat toate declarațiile și am completat toate formularele pe care mi le-au cerut, în timpul procesului de la Nurnberg, mi s-a cerut de urgență, într-o noapte, să prezint poziția Mișcării Legionare și acțiunea sa politică în timpul războiului, depoziția mea fiind necesară lucrărilor tribunalului de la Nurnberg.

Ca urmare, în sentințele care au fost pronunțate contra persoanelor și a organizațiilor politice implicate în acest proces, a apărut că Mișcarea Legionară și reprezentanții ei, deținuți în

timpul acestui război în lagărele germane de prizonieri politici, nu au participat la acest al doilea război mondial.

Învinuirea de crimă sau crimă de război nu a fost reținută în privința Mișcării Legionare și nici individual. Această decizie se găsește în arhivele Procesului de la Nurnberg. Am fost pus imediat în libertate. (...) Aduug că nici unul dintre românii aflați în exil, indiferent în ce țară s-ar afla, nu a fost acuzat pentru crime de război". Declarația a fost dată la 29 ianuarie 1973, la Madrid și a servit ca probă în favoarea părintelui Vasile Boldeanu. Iar în cartea mai sus amintită declarația lui Vasile Iașinschi apare la pagina 309.

După douăzeci de ani. În martie 1993. aceeași declarație este republicată în România, în numărul de debut al revistei **„învieră"** (pag. 72-74) editată sub patronajul și cu îndrumarea **„a două organizații patriotice": „Liga pentru apărarea Adevărului Istoric" și „Asociația foștilor președinți și fruntași ai organizațiilor studențești libere, independente și unitare din epoca autonomiei universitare 1919-1948 și 1990"**. Prescurtat, cele două organizații se numesc dr Șerban Milcoveanu, unul dintre cei mai harnici publiciști legionari de după Revoluție.

Domnia sa. În același număr al revistei **învieră**, la pagina 210 face o declarație în acest sens, din care citez: *„Timp de șase luni Vasile Iașinschi a fost anchetat în stare de arest, și în baza celor explicate și celor dovedite de dânsul, cei patru procurori (U.S.A., U R.S S., Anglia și Franța) au scos Mișcarea Legionară din Procesul de la Nurnberg și au pus în libertate pe Vasile Iașinschi și pe ceilalți legionari"*. Din alte surse, orale, alături de Vasile Iașinschi mai sunt amintiți și Ilie Gârneață și Corneliu Georgescu, ca autori ai unui memoriu redactat la cererea celor patru procurori Sursa - Simion Ghinea

Precum se vede, ocaziile nu au lipsit cercetătorului în istorie de a-și satisface **„curiozitatea strict științifică"**. Mă rog. atâta câtă este, că mai mult nici Dumnezeu nu cere. Dar din acest puțin se cuvenea ca dna Lyra Benjamin să dedice un minimum de atenție și de interes textelor de **„apologie"** legionară. Pentru că azi numai după ce dovedești netemeinicia acestor texte legionare mai poți să-i acuzi pe legionari de crimele cele mai oribile, de atitudinile cele mai retrograde. Astfel că, nu atât de dragul simetriei, ci numai din **„curiozitate strict științifică"** (am și eu așa ceva), am s-o rog eu acum pe dna Lyra Benjamin să-și argumenteze științific afirmația că legionarii *„nu numai că nu și-au mascat concepțiile și pornirile antisemite, ci dimpotrivă, le-au afișat ca un punct central și de onoare al ideologiei și practicii lor politice"*. Și, tot așa, sper că **„Dilema"** va pune la dispoziția doamnei Benjamin spațiul tipografic

necesar

Altmieri eu, din câte am discutat cu Petre Țuțea și Simion Ghinea și din câtă literatură legionară am citit - e drept, cam puțină și într-o lectură aleatorie, nu prea am găsit temeieri pentru afirmațiile atât de categorice ale doamnei Lya Benjamin Deci distinsă doamnă, pe ce documente, pe ce surse legionare autentice vă bazați?

Ce mai „**susțin legionarii**”, adică dl. Simion Ghinea?

-105-

Mai întâi respinge acel loc comun în literatura și mentalitatea antilegionară care aşază mişcarea legionară în solda și în descendența istorică a nazismului german. Din miile de tone de documente germane cercetate de aliați după război nu s-a găsit nici măcar un petic de hârtie care să sprijine cât de cât această teză, veritabil cal de bătaie al tuturor celor ce au scris la noi despre legionari. În schimb, așa cum se înțelege bine și din declarația lui Vasile Iașinschi, legionarii care după „**rebeliune**” au ajuns în Germania au fost cazați în lagărele de la Dachau și Buchenwald,

alături de alți prizonieri politici de diferite naționalități, inclusiv evrei. Acest detaliu este puțin cunoscut: legionarii, foarte mulți dintre ei au stat în lagărele de concentrare din Germania, unde mulți au și murit. Alături de legionari s-au aflat și prizonieri politici germani, oponenți ai regimului nazist. Printre aceștia, îmi povestește domnul Ghinea cu aerul de-a vorbi Într-o doară, s-a aflat și vestitul în epocă, fost președinte al Academiei Germane, întemeietorul geopoliticii germane, Karl Haushofer (1869-1946), care, după ce a suferit împreună cu legionarii, le-a rămas profund îndatorat pentru ținuta morală a acestora, de care a fost impresionat până la ... poezie, scriindu-le adică un text, o poezie dedicată de bătrânul savant legionarilor. După câțiva ani, legionarii rămași în România vor înfunda și ei temnițele comuniste, alături de ei la un moment dat ajungând să pătimească și un deținut politic evreu, total apolitic, unul Nicu Steinhardt, care va consemna și el, pentru eternitate, impresia șocant de pozitivă pe care i-o vor face în închisoare legionarii Iată textul poeziei lui Karl Haushofer, a cărui valoare de document mă obligă să-l dau mai întâi în limba germană, în original:

Wir mochten, wenn wir Schicksal uberdachten, nicht gross' res Leid betrachten.

Da sah ernsten Biicks ihr CAPITAN mit Augen voller Edeitruer an. uns mahnend: Waseuch immer mag

geschehn, kann es vor meinem Opfergang bestehn?

*Aus soichem Geist hab ihr mir, greisem Mann viei Gutes
und viei Liebes angetan Seid sicher: kehrt er freihinaus
ins Leben, vergisst er nie, was hier ihm ward gegeben.*

-106-

Traducerea aproximativă a acestui text ar suna cam așa:

*La soartă dacă ne gândim,
Nu o mai mare fericire,
Ci o mai mare suferință întâlnim*

*Cu priviri grave,
Cu ochi plini de nobilă durere,
Căpitanul Vostru din ceruri ne spune:
„Ce vi se poate întâmpla vouă, mai rău decât ce mi s-a
întâmpnat mie?”*

*fn duhul lui
Mi-ați adus mie - bătrân însingurat-
Atâta mângâiere
Și cu atâta dragoste m-ați înconjurat*

*Din tot ce voi, aici, mi-ați dat cu atâta dărnicie.
Nimic, niciodată, fiți siguri, nu voi uita,
Din nou în libertate.
De mă voi întoarce cândva.*

Cel mai interesant lucru mi se pare a fi însă discreția totală pe care legionarii au păstrat-o în jurul acestui text a cărui valoare de mărturie este atât de mare! Mi se pare atât de românească această reținere a legionarilor de a face caz de o întâmplare atât de favorabilă „imaginii lor publice**! Cu o asemenea mentalitate, legionarii se aliniază perfect la marile momente de trăire românească ce punctează traseul nostru în istorie. Cine în locul legionarilor ar mai fi procedat la fel și nu ar fi slobozit, din surle și trâmbițe, textul savantului neamț, spre toate zărilor conștiinței publice!?

- De unde aveți, domnule Ghinea, acest text?
- S-a păstrat în arhiva personală a lui Constantin

Papanace.

- Și până acum nu a fost publicat?
- Mi se pare că nu. Dar poate că mă înșel!...
- Ați știut de el?
- Desigur!

- De la cine?
- De la alți camarazi!... Folclor legionar!..

-107-

Folclor, folclor!, dar câteodată folclorul mai devine și document istoric... (Rămân astfel mai departe cu impresia că legionarii nu prea s-au priceput să-și organizeze apărarea, să-și prezinte toate dovezile care ar face din ei un capitol de istorie de care ceilalți români să nu se rușineze!... Ba dimpotrivă!).

În esență, când legionarii se raportează la hotărârile Tribunalului Internațional de la Nurnberg, ei urmăresc propriu-zis altceva. Și, anume, să demonstreze astfel că Occidentul democratic nu le-a găsit nici o culpă în planul comportamentului umanitar Occidentul care a dus greul războiului antinazist și ale cărui valori au fost în cel mai înalt grad violentate de ideologia fascistă, acest Occident i-a primit cu brațele deschise pe legionarii români. (Extrem de semnificativă. În acest sens, prețuirea arătată legionarilor de celebrul general american George Patton, episod care face și el parte din folclorul legionar). În aceste condiții, persecutarea legionarilor în România, de către comuniști, face din condamnarea legionarismului una din tezele specifice ale bolșevismului comunist! Un semn distinctiv al acestei politici atât de rău intenționate față de România! Astfel că încremenirea în acest proiect antilegionar după Decembrie 1989 nu poate însemna decât una din două: sau **anacronismul** (involuntar, deci) al unor oameni de bună credință, dar incapabil să se mai primenească ideologic, sau **supraviețuirea**, în ciuda aparențelor, a însuși cominternismului bolșevic! Deci și a cominterniștilor!

Pentru atitudinea Occidentului democratic față de legionari mi se pare extrem de lămuritoare opinia lui Nicolae Penescu, lider țăranist, fost ministru de interne în primul guvern Sănătescu și activ animator politic al diasporei românești. În 1980 N. Penescu a organizat un nou Comitet național la care au fost invitate partidele care participaseră la ultimele alegeri libere din România, cele din 1937 Partidul Național Țărănesc, Partidul Social Democrat, Partidul Național Liberal și Partidul Totul pentru Țară. Susținând participarea legionarilor la acest Comitet Național, Nicolae Penescu scria:

„Nimeni nu a fost scutit de greșeli în trecut, partide sau persoane. A începe azi să facem procesul trecutului, când avem în fața noastră un prezent dramatic pentru neamul nostru și un viitor nesigur, însemnează a ne lăsa înșelați de dușman, lăsând nefolosite energii și valori utile cauzei românești. *Salus ReinubHcae suprema tex*

Mișcarea legionară a adoptat totalitarismul ca principiu esențial al organizării Statului și naționalismul ca ideal politic. La începuturile ei, mișcarea legionară a făcut un primat din afirmarea etnicității românești, un crez al luptei ei. Pentru supraviețuirea ființei românești luptăm toți în aceste zile. Obiecția totalitarismului din trecut nu mai este valabilă azi față de acceptarea fără rezerve de către Consiliul Legiunii a principiilor fundamentale ale democrației de tip occidental. (...) Guvernele occidentale s-au pronunțat de mult asupra caracterului mișcării legionare. Aliații n-au considerat-o drept „organizație fascistă”, fiindcă ea nu figurează pe lista întocmită de guvernul Statelor Unite în scopul de a se interzice fasciștilor intrarea în America. Nici o țară democrată nu a refuzat legionarilor azilul politic. În multe din aceste țări, ei au dobândit cetățenia. Unii sunt profesori universitari sau au situații importante, care fac cinste Românilor. (...)

Eu nu apăr mișcarea legionară. (Nici subsemnatul! - n.n.) Aceasta este treaba ei. Apăr cauza unității românești, care nu poate fi realizată fără mișcarea legionară și contra ei. Această mișcare a reprezentat un curent politic și naționalist, a fost prezentă în Parlament, la două guverne și a aderat la principiile fundamentale ale democrației".

Textul lui Nicolae Penescu nici el nu a fost încă invocat de legionari în apărarea poziției lor adevărate, adăugându-se astfel la mulțimea de probe care ar putea să completeze „**apologia**” legionară. Să fie oare vorba de lehamitea, de sfânta lehamite românească față de incorectitudinea adversarului?... E deprimant, oricum, și te poate apuca și lehamitea, pe lângă multe altele, când constăți că degeaba s-au găsit unii să proclame **audiatur et altera pars** sau, mai modern, principiul Voltairian „**je ne partage pas votre opinion, mais je donnerais ma vie pour defendre votre droit de l'exprimer**”. Vor unii cu tot dinadinsul ca nici după mai bine de o jumătate de secol de persecuții și interdicții, legionarilor să nu li se recunoască dreptul de a-și exprima opiniile. Eu nu împărtășesc decât parțial opiniile legionarilor, așa cum. tot parțial împărtășesc și opiniile altor ideologii. Integral nu mă atașez de nici o ideologie! Nici de mine însumi nu mă simt integral atașat! Și, atunci, cum să fiu de acord cu reducerea la tăcere a acelor opinii pe care nu le împărtășesc?! Așa ceva nici măcar nu pot să înțeleg că e posibil!

P.S.

Textul de mai sus a fost oferit spre publicare revistei **„Dilema”**, pe la sfârșitul anului trecut. Oferta mea răspundea unei somatii repetate, a revistei amintite, a cărei redacție și câțiva colaboratori s-au arătat cu totul neîncrezători în pretenția **„mea”** că legionarii au fost găsiți nevinovați cu ocazia procesului de la Nurnberg. În realitate, ideea nu este a mea, ci a legionarilor de teapa lui Petre Țuțea și Simion Ghinea, cu care am petrecut, cândva, câteva din ceasurile cele mai faste ale juneții mele. Din păcate, în loc să mi se publice textul solicitat de redacție, m-am pomenit în **„Dilema”** cu un lung comentariu pe marginea textului nepublicat așadar! Un comentariu necinstit ca însuși procedeul publicistic. Surpriza mea a fost și mai mare să constat că multă **„lume bună”** a Bucureștilor, în loc să sesizeze și să taxeze ca atare abjecția stratagei, a luat în serios concluzia publicistului infractor, pe nimic întemeiată, că aș fi făcut afirmații insuficient argumentate și documentate. Acum, grație ziarului „Vremea”, cititorul are la dispoziție textul pe care „Dilema” nu l-a publicat și poate cititorul să aprecieze singur valoarea argumentelor cu care m-am prezentat. Dar repet, încă o dată: atât argumentele, cât și teza astfel susținută, fac parte din **„apologia”** legionară. Eu n-am nici un merit (și nici o vină!). Am doar boala să nu accept să l se refuze cuiva dreptul de a se apăra, de a se dezvinovăți! Acest drept li s-a refuzat legionarilor în România (și numai în România!) vreme de aproape 50 de ani și mai continuă și azi să li se refuze în paginile revistei **„Dilema”**. Există pentru orice subiect o abordare dilematică, numai pentru legionari, nu! Aici lucrurile stau în mod sigur și indubitabil așa cum le-a stabilit în urmă cu câteva decenii propaganda comintemistă!

Reacția **„lumii bune”** m-a mâhnit până la lehamite și am abandonat ideea de a lămuri totuși lucrurile, publicând textul în altă revistă. Dacă mi-a trecut această lehamite este numai datorită d-lui Vlad Protopopescu, din Sidney - Australia, a cărui scrisoare, recent publicată în **„Puncte cardinale”**, mă reconfortează și mă împacă iar cu lumea! Nu cu lumea bună, firește, ci cu lumea lume! Acea lume din care nu face parte autorul infamiei dela **„Dilema”**, așa-zisul Andrei Pleșu.

Articolul meu despre poziția procurorilor de la Nürnberg față de Mișcarea Legionară, refuzat de **„Dilema”**, și-a aflat găzduire în **„Vremea”** lui Adrian Păunescu (numărul din 25/26 mai 1996). Același ziar, cu deplină obiectivitate și corectitudine gazetărească, a publicat în 1-2 iunie articolul **Faptele rămân fapte**, al d-lui Nicolae Corbu, care s-a străduit astfel să-mi dea dânsul replica cuvenită, în locul celor ce erau mai în drept s-o facă (Ornea, Pleșu, Benjamin). Cum articolul d-lui Corbu era plin de inadvertențe și absurdități, am revenit, tot în **„Vremea”**, din 12 iunie 1996, cu articolul **Antisemitul de mine!**, la care am adăugat câteva documente din broșura **Tribunalul de la Nürnberg absolvă Garda de Fier**, scoasă de dl. Simion Ghinea. De asemenea, textul meu a fost însoțit de intervenția d-lui Neculai Vasile Lungu, pe care o reproduc și aici, mai întâi ca document uman fiind atât de impresionantă, mai apoi, în al doilea rând, găsindu-i meritul de a ne propune extrem de inspirat sub ce tutelă să înregistrăm prestația publicisticii de la **„Dilema”**: **îngerul negru al antiromânismului**.

-111

r „ITOLLI VIII

ANTISEMITUL DE MINE!

0 atenția celor ce l-au citit pe Nicolae Corbu și l-au luat în I |
 ^serious (vezi **„Vremea”** din 1-2 iunie 1996, articolul **Faptele III
 rămân fapte**), fac următoarele precizări pe marginea câtorva

dintre inadvertențele pomenitului text:

1. Să rămână cum zice dl. Corbu în privința lașității mele dezgustătoare. Insist totuși să se înțeleagă că există o literatură legionară sau pro-legionară, ce ne-a fost interzisă și inaccesibilă până în Decembrie 1989. De aici eu deduc obligația că oricine se mai pronunță azi asupra vinovăției legionarilor să facă referință și la această literatură legionară, inclusiv cea scrisă în România după Decembrie 1989. Oricât de mare ar fi repulsia cuiva față de pretențiile de nevinovăție ale legionarilor, dacă persoana în cauză este istoric sau publicist, are obligația să-și depășească reacția de silă, pur umană, și să demonstreze, cu argumente, neteme lica apologetilor legionari. Eu, văzând că nici dl. Z. Ornea și nici alți conmilioni nu iau în seamă această literatură, mi-am permis, am considerat chiar că este de datoria mea, să atrag atenția că este vorba de ceea ce **„legionarii susțin”!** Ei, legionarii, implicați în acuzațiile ce li s-au adus de 50 de ani, implicați deci în acest proces ca **altera pars**, ca parte pârâtă, căroră nu e cu putință să le refuzăm dreptul de a se apăra, de a-și spune părerea! Dacă, în ce am scris, ar fi fost vorba despre părerile mele cu privire la nevinovăția legionarilor, accept că aceste păreri puteau fi ignorate sau nesocotite de unul ca dl. Ornea și n-ar fi fost nici o pagubă! Dar nu e vorba de mine, ci de cei care au fost acuzați de crime și de o mulțime de alte fărădelegi, iar de pe urma acestor acuzații legionarii s-au ales cu condamnări la ani grei de temniță! Acestor oameni, care au stat în temniță, unii zece ani, alții 15, alții 20 de ani, iar în temniță le-au murit sute de camarazi, acum, când este liber să scrie fiecare ce vrea, noi nu le putem recunoaște oare acestor oameni dreptul de a-și depune mărturia lor și replica lor față de acuzațiile care le-au diștrus viața și tinerețile? Când acuzi pe cineva, în mod implicit îi acorzi și dreptul de a spune ce are el de spus în legătură cu acele acuzații. După care, luând aminte la aceste dezvinovățiri,

>112-

trebuie să explici de ce, pe ce temei te bazezi ca să-ți susții în continuare acuzațiile inițiale. Așa se procedează în toată lumea civilizată și normală!

Consecvent în lașitatea mea, repet: **eu nu afirm nevinovăția legionarilor.** Eu afirm că este o greșeală, o greșeală care începe să devină culpă, din partea celor care formulează acuzații la adresa legionarilor, dacă nu iau în discuție argumentele cu care legionarii încearcă să se dezvinovățească. Deci, argumentele nu sunt ale mele, ci ale legionarilor! Dacă ar fi fost ale mele, nu ar fi valorat nici măcar cât o ceapă degerată! Dar când argumentele vin din partea unor oameni care au suferit

zeci de ani prin lagăre și temnițe, mulți dintre ei murind în consecința directă a incriminărilor respective, a nu le recunoaște dreptul la apărare, adică a nu le recunoaște dreptul la replică, mi se pare de neînțeles între oameni normali. Din partea d-lui Z.Ornea continui să nu înțeleg cum a fost cu puțință să scrie în 1994 o carte despre legionari fără să facă nici o referință la ceea ce spun legionarii în apărarea lor! Din partea lui Nicolae Corbu, Dumnezeu cu mila! Nu mă miră nimic!

2. Dacă nu mizez prea mult pe ce poate Nicolae Corbu să înțeleagă din această lume minunată, totuși pretind oricărui publicist capacitatea de a furniza informații exacte! Analiza și interpretarea acestor informații se poate face în mai multe feluri, inclusiv prosteste sau mișelește, dar faptele, relatate ca fapte, trebuie prezentate ca atare: **cine și ce a făcut!** Precizez, deci: nu m-am implicat nicidecum în controversa legată de editarea în România a cărții **Mein Kampf**, așa cum N.Corbu își informează cititorii. Nu m-am implicat nici măcar s-o citesc, după câteva pagini abandonând-o. Citatele prezentate de dl. Corbu și care lasă impresia că reproduc fragmente din intervenția mea sunt pure invenții. Nu există nici măcar intervenția mea în disputa respectivă! Nici n-am habar că a existat o asemenea dispută! Dezinformarea este totală! Adică minciuna!

3. Cu totul neîntemeiată este și afirmația că **Jon Coja, ca publicist asiduu, a scris nu puțina articole politico-istorice împotriva bolșevismului, a comunismului**". Nu, n-am scris asemenea articole. Eu, în 1969, n-am intrat în P.C.R. ca să mă pricopsesc cu ceva și nici pentru că m-ar fi obligat cineva. E drept, înainte de 1989 am scris texte în care am criticat sau chiar demascat unele aspecte (fapte și persoane) din realitatea ce se revendica de la ideea comunistă. Aceste texte, parte le-am publicat, parte le-am trimis, sub formă de memorii, la „conducerea superioară de partid”, pe

-113 altele, din lașitate, le-am trimis pe la „Europa liberă”, iar cu altele m-a găsit Decembrie 1989 în sertar.

După 1989, când toate secăturile se întreceau în a-și declara anticomunismul, eu, tot din lașitate, am publicat orice, numai nu și articole **împotriva bolșevismului, a comunismului**". Printre articolele mele de după 1989 se numără și articolul intitulat Eu, **domnilor, nu sunt anticomunist**, apărut în „**Totuși iubirea**”, pe prima pagină! Iar mai recent, în „**Vremea**” am publicat un text - e drept, scris în noiembrie 1989, despre perenitatea ideii comuniste. Cu cine mă confundă Nicolae Corbu? Aș fi foarte dezamăgit să aflu că m-a înjurat pentru fapte și vorbe care nu-mi aparțin!

4. Afirmația că în aceste articole anticomuniste (repet,

inexistente!) aş fi făcut o serie de exemplificări de „**răufăcători comunişti**” aleşi toţi de o „**anumită naţionalitate**”, adică evrei,-este şi ea total neadevărată. E drept că asemenea articole au tot apărut după 1989, inclusiv în „**Totuşi iubirea**” şi „**Vremea**”. Dar nu de mine semnate. Eu, dimpotrivă, într-un număr din „**Totuşi iubirea**” în care acelaşi domn Nicolae Corbu mă onora cu un text foarte asemănător celui pe care îl comentez acum, am publicat articolul **Evreii noştri**, în care făceam afirmaţia că evreii comunişti, adică membri ai P.C.R. la 23 August 1944 erau în jur de vreo 500, în vreme ce numărul total al evreilor din România de atunci se apropia de un milion, asta însemnând că un evreu dintr-o mie era comunist, ceea ce e prea puţin pentru a-i acuza pe evrei că ei ne-au pricopsit cu comunismul!

Unii m-au acuzat că un asemenea fel de a privi rolul evreilor, ca minor sau chiar inexistent, în „**implementarea**” comunismului din România ar fi un sofism ieftin, care nu mă onorează. Eu nu mai ştiu să fi făcut atunci sofistică, ci eram de bună credinţă, adică traduceam impresia celui care până pe la vreo 20 de ani a cunoscut numai evrei care nu avuseseră decât de pierdut de pe urma instaurării noii orânduiri, comunista. Abia mult mai târziu am cunoscut şi câteva din secăturile de care, slavă Domnului, nu duce lipsă nici neamul evreiesc.

Inadvertenţele semnalate mai sus sunt descalificante pentru publicistul Nicolae Corbu. Fireşte, cu condiţia să înţeleagă şi dânsul, să „realizeze” situaţia în care s-a pus injuriindu-mă pentru fapte inexistente! Desigur, faptele rămân fapte, cum îşi intitulează Nicolae Corbu jenanta sa replică, cu condiţia ca faptele să fi fost săvârşite!

5. „*Problema masacrelor anti-evreieşti din Moldova (Iaşi, Dorohoi), din Basarabia şi Transnistria*” nu are nici o legătură cu mişcarea

114 legionară. E curată bazaconie „explicaţia” prin care Nicolae Corbu încearcă să mute în contul legionarilor sutele de mii de victime, evrei, pe care alţi „istorici**”, fireşte, mai puţin informaţi decât Nicolae Corbu, le pun pe seama românilor, în general, sau, cu adresă mai exactă unii, pe seama Armatei Române.

Până în Decembrie 1989 în România nu s-a suflat o vorbă despre aceste sute de mii de evrei, de a căror moarte ar fi vinovaţi românii. La începutul lui 1990, defunctul Moses Rozen lansează ideea că „*holocaustul evreilor a început în România*” şi că a făcut victime vreo 400.000 de evrei. Ideea ne-a surprins pe toţi. Pe mine în mod deosebit, deoarece consemnasem cu satisfacţie opinia acelor autori, inclusiv evrei, care elogiau omenia românească, datorită căreia teritoriul românesc a

reprezentat pentru evrei, în acei ani, „o oază de liniște și salvare”. Înainte de 1989, s-a făcut caz de această situație excepțională, mai ales în comparație cu ceea ce au pățit evreii sub jurisdicția maghiară, horthystă. Am simțit întotdeauna că propaganda antiromânească, dusă de unele cercuri maghiare, se împiedica mereu în acest detaliu; românii s-au purtat omenește cu evreii, în vreme ce ungurii...

Cunoscând, din surse evreiești, moralitatea precară a răposatului Rozen, am avut încă de la bun început, de când și-a lansat sloganul „holocaustul evreilor a început în România”, am avut impresia că face astfel jocul anumitor interese maghiare, pentru a anula astfel „**diferența specifică**” dintre români și maghiari. Firește, este o impresie, determinată de răspunsul la întrebarea **cui prodest?** Evreilor nu prea avea la ce să le folosească această minciună, ci numai maghiarilor!

E drept, teza respectivă apare afișată, cu litere de-o șchioapă, și în incinte publice consacrate suferințelor evreilor. Bunăoară în Muzeul Holocaustului din Washington. Dl. Ion Iliescu, vizitând acel muzeu, nu a găsit de cuviință să facă nici o obiecție față de atari afirmații. Este unul dintre motivele pentru care eu, unul, îl consider pe dl. Ion Iliescu că și-a pierdut demnitatea de a mai fi președinte, conducător de țară! Nicolae Ceaușescu, de exemplu, n- ar fi suportat acest afront! Această minciună! N-o suport nici eu!

6. De ce este minciună să afirmi că Armata Română a omorât nu mai știu câte sute de mii de evrei? Pentru că acei evrei, oricum ceva mai puțini la număr, au fost omorâți sau ultragiați ori persecutați nu pentru că erau evrei, ci pentru că săvârșiseră, în spatele frontului, acte de sabotaj militar, de trădare, de diversiune, de spionaj etc, [†] care au pricinuit mari pagube armatei române, inclusiv pierderi masive de vieți omenești. Pentru asemenea fapte la vreme de război nu există altă pedeapsă decât moartea! Și asta în conformitate cu toate legile de pretutindeni! În plus, se contabilizează pe seama românilor și victimele pe care, în fapt, le-a făcut Armata Roșie printre evrei. Victime a căror vină a fost una singură: **erau evrei**, într-un mod greu de înțeles pentru mine, comunitatea evreiască se ferește să evedențieze contribuția, extrem de reală și de importantă, pe care U.R.S.S.-ul a avut-o la holocaustul anti-evreiesc! Este oare acesta prețul pentru sprijinul acordat de U.R.S.S. constituirii Israelului ca stat? Naiba știe! Dar nu-mi place ca din întortochiatele meandre ale diplomației să ne alegem noi, românii, cu acuzațiile cele mai neîntemeiate!

Dacă ar fi existat o politică românească de exterminare a

evreilor atunci soarta evreilor din România ar fi fost pretutindeni aceeași! Or, de suferit au avut de suferit numai evreii din zona de operațiuni militare! Că mulți au fost și nevinovați, asta e foarte posibil. Așa-i la război! Deci, îl întreb pe Nicolae Corbu de ce n-au pățit și evreii din Constanța sau din Brașov, din Ploiești sau din Bacău, ce au pățit coreligionarii lor din Dorohoi sau Iași?

7. Nicolae Corbu îl pomeneste, în sprijinul său, pe dl. Mihai Pelin. Și eu pun mare preț pe câte știe dl. Mihai Pelin. De la domnia sa știu, bunăoară, că cele petrecute la Iași au făcut obiectul a trei procese: la Tel Aviv, la Cernăuți și la București. La Tel Aviv și la Cernăuți autoritățile judiciare au stabilit vinovăția germanilor, a comendurii germane din Iași. Procesul de la București, ținut imediat după război, a stabilit vinovăția unor agenți ai Siguranței dintre care câțiva nu călcaseră niciodată în viața lor prin Iași. Ce era cu acești agenți? În realitate, aceștia erau agenții prin care Siguranța ținuse legătura cu comuniștii români, deci membri ai P.C.R., care făcuseră și muncă de informatori ai Siguranței. Acești agenți ai Siguranței știau deci prea multe și trebuiau anihilați. Aici precizarea lui Nicolae Corbu s-ar putea să fie valabilă: acei comuniști informatori ai Siguranței erau cam toți de o „**anumită naționalitate***”. Dar câți erau? Câteva zeci de bravi ilegaliști!

8. Cu totul inexact relatează Nicolae Corbu și „**momentul foarte semnificativ**” la care susține că a asistat în toamna anului trecut. Las deoparte căznita și triviala ironie a relatării, și precizez:

- nu eu eram organizatorul aceluia simpozion, ci Uniunea Vatra Românească, al cărei comitet director a hotărât să pună în

116 discuție publică acuzațiile formulate de Moses Rozen pentru a le verifica temeinicia.

- tema aceluia simpozion nu era „*problema trupelor române împușcate de evrei*”, ci întrebarea **existat în România un holocaust al evreilor?**

- am încercat să obțin ca loc de desfășurare a acestui simpozion „**sala verde**” din Senat de dragul instalației de înregistrare, care ne-ar fi permis consemnarea exactă a tuturor intervențiilor.

- faptul că s-a găsit cine să-l facă atent pe dl. Gherman că Senatul este un loc potrivit în care să se discute numai vinovăția României, nu și teza nevinovăției, nu m-a mirat. Dar n-am prevăzut că distinsul nostru președinte poate fi atât de ... Dar las pe alții să decidă calitatea prestației de președinte al Senatului României a d- lui Oliviu Gherman care n-a acceptat ca, sub bolta Senatului, să se emită afirmația, teza că românii nu sunt implicați în holocaustul antievreiesc!

- afirmația că n-a existat un holocaust antievreiesc în România au făcut-o la acel simpozion câțiva istorici de profesie (în frunte cu dl. Gheorghe Buzatu) și câțiva oameni în vârstă, martori sau participanți la evenimentele evocate, oameni cu o anumită credibilitate publică (profesori universitari, scriitori etc.)

- la simpozion au fost invitați și reprezentanți ai Comunității Evreiești din România, unul dintre ei fiind prezent la lucrări ca specialist în istoria evenimentelor din România.

- alungați din clădirea Senatului prin ordinul d-lui Oliviu Gherman (lată, sunt nevoit să-i mai trec în palmares o ispravă demnă de toată recunoștința obștei românești), Simpozionul și-a mutat locul de desfășurare nu la sediul P.D.A.R. (cum, mereu inexact, afirmă Nicolae Corbu), ci la sediul organizator: Uniunea Vatra Românească.

- Reprezentantul Comunității Evreiești ne-a declarat încă de la începutul lucrărilor că evreii din -tomânia, deci și de pretutindeni, au renunțat la termenul **holocaust** cu privire la soarta evreilor din România anilor 1940-1944. L-am rugat ca această denunțare a termenului să se facă în public, spre știința tuturor celor care au fost șocați de acest termen atunci când acesta a fost lansat de Moses Rozen. Eu însumi când s-a ivit un prilej potrivit, de la Tribuna Senatului le-am făcut cunoscut colegilor din Senat că membrii

-117-

Comunității Evreiești din România renunță la ideea că în România s- a produs un holocaust al evreilor.

- încă mai aștept denunțarea în public, din partea concetățenilor noștri evrei, a termenului și a ideii de holocaust al evreilor în România, declarația făcută de reprezentantul lor în cadrul amintitului simpozion considerând-o insuficientă.

Îmi pun totuși o întrebare: nu cumva Nicolae Corbu are vreo legătură cu hotărârea d-lui Gherman de a nu amesteca Senatul într- o poveste atât de „**compromițătoare**”?... Și încă o întrebare: la acel simpozion fiind invitată și presa, iar Nicolae Corbu știind de desfășurarea lui, de ce nu a participat și dânsul la lucrări? Cumva ca să poată scrie bazaconiile și inadvertențele cu care pretinde a fi luat în serios ca martor al acestui eveniment?

La sfârșitul aberantei relatări, Nicolae Corbu se întreabă: „*dacă- i reușea (lui Coja) manevra, făcea bine obrazului României găzduirea unei asemenea întâlniri în incinta Senatului?*” li răspund: **manevra a reușit, căci simpozionul nostru a dat răspuns întrebării ,A existat în România un**

holocaust al evreilor? Răspunsul este nu! Și-l întreb eu pe numitul Nicolae Corbu și Insist să nu ocolească răspunsul: „face bine obrazului României afirmația lui Moses Rozen precum că holocaustul evreilor a început în România?” Așadar, eu consider că este falsă teza rabinului Moses Rozen cum că holocaustul evreilor a început în România, teza că, deci, în România anilor 40-44 s-a petrecut un genocid, un holocaust antievreiesc, soldat cu sute de mii de victime, și mai consider că această teză constituie o rușine pentru neamul evreiesc în măsura în care evreii cinstiți întârzie să-și spună părerea ori să demaște această minciună. Aceasta este opinia mea.

9 E greu de discutat cu cineva care te scoate mereu în afara problemei puse în discuție. **Eu nu susțin că legionarii sunt nevinovați.** Eu îi fac doar atenți pe publiciștii antilegionari asupra faptului că legionarii pretind azi că la Nurnberg a fost cercetată activitatea lor și că instanța respectivă s-a pronunțat asupra nevinovăției lor. Desigur, nici o instanță omenească nu este scutită de greșală. Iar dacă instanța internațională de la Nurnberg i-a găsit pe legionarii nevinovați, asta nu exclude definitiv posibilitatea ca legionarii să fi fost totuși vinovați. Eu nu exclud posibilitatea de a ne demonstra cineva că procurorii, cei patru, de la Nurnberg s-au înșelat, că nu este corectă hotărârea lor, că nu corespunde adevărului. Dar este indubitabil adevărat că Tribunalul de la

• 118

Nurnberg, în mod eronat sau nu, s-a pronunțat și a decis că legionarii nu sunt niște criminali! Existența acestei decizii o invocă legionarii!

Deci miza intervenției mele era nu dacă sunt sau nu vinovați, ci dacă este sau nu adevărat că Tribunalul de la Nurnberg s-a pronunțat într-un anumit fel asupra legionarilor, iar o dată dovedit că există o asemenea decizie din partea Tribunalului de la Nurnberg, se impune obligația tuturor celor care se mai pronunță în chestiunea legionarilor să țină seama de această decizie. N-au decît s-o conteste Nicolae Corbu & Lyra Benjamin, dar n-au dreptul să n-o cunoască ori s-o treacă sub tăcere! Iar de contestat s-o conteste cu argumente, nu cu invective care nici măcar nu se adresează celor vinovați de existența acestei decizii, adică anchetatorilor și procurorilor de la Nurnberg! Injurați-i pe ei, nu pe mine!

Ideea lui Nicolae Corbu că occidentalii ar fi avut nu știu ce interese în a-i achita și a-i primi pe legionarii cu brațele deschise, mergea în „**Scânteia**” de odinioară, unde Nicolae Corbu a deprins ce va să zică să fii un gazetar serios, cinstit, prob și

documentat și nici până azi, iată, nu i-a trecut năravul ăsta. Prezentată azi, în **„Vremea”**, o asemenea bazaconie compromite chiar și pe cel care o citește!

Pentru știința așa-zișilor mei preopinenți, cu care nu reușesc, iată, să leg un dialog civilizat, citându-l mereu pe domnul Simion Ghinea, mai precizez că Tribunalul de la Numberg i-a găsit vinovați de crime împotriva umanității, de **„fascism”** și **„nazism”** și **„colaboraționism”** pe membrii a mai toate mișcărilor naționaliste din Europa: **„Rex”** a lui Leon Degrelle, **„Ustașa”** croată, **„Crucile cu săgeți”**, maghiară, **„Hlinka Garda”** slovacă și altele. Numai **„Mișcarea Legionară”** și mișcarea bulgară **„Strașnicii”** (organizată după model legionar), a profesorului Cantargief, au fost considerate ca neavând tangență cu obiectul procesului de la Numberg.

Repet: or fi greșit procurorii care i-au achitat pe legionari, dar nu despre asta e vorba!

10. Legionarii susțin că nu au nici o legătură cu evreii morți în timpul rebeliunii, în ianuarie 1941. Ei susțin mai înainte de orice că atunci nu a fost o rebeliune legionară, ci o diversiune, pusă la cale pentru a-i elimina pe legionari din viața politică a României. Un fel de lovitură de stat! În această diversiune intră și asasinarea celor o sută și ceva de evrei, în cartierele Dudești și Văcărești, ocazie cu care au fost devastate și zeci de magazine evreiești. Legionarii se întreabă

11»- ce interes ar fi avut ei în aceste acte banditești primitive când miza celor trei zile era lupta între ei și Antonescu: mai rămân sau nu la putere?...Inclusiv povestea cu evreii agățați în cârlige la abator este contestată de legionari cu argumente deja prezentate în mai multe rânduri, după 1989. Îl voi ruga pe dl. Simion Ghinea să le reia în **„Vremea”** cât de curând și sper că d-lui Simion Ghinea (17 ani de temniță pentru apartenență la un partid politic!) se va găsi cine să-i răspundă cât de cât cuviincios și civilizat, de va fi cazul!

Pretenția legionarilor că ei nu au omorât nici un evreu nu ar fi atât de șocantă dacă am raporta-o la datele sigure ale problemei: legionarii i-au omorât, într-adevăr, pe Manciu, pe Duca, pe Stelescu, pe Armand Călinescu, pe Iorga și pe ceHalți, din „lotul** Jilava, pe Madgearu și alții, toți români, pe care i-au acuzat că **și-au trădat neamul**. În concepția legionară, pedeapsa capitală era potrivită pentru trădători, nu pentru adversari. De aceea, legionarii, deși erau cei mai teribili adversari ai comunismului, când au făcut masacrul de la Jilava nu s-au atins de nici un **„adversar****, de nici un comunist aflat în acel penitenciar, ținta lor fiind cei pe care îi considerau trădători, părtași la crima căreia îi căzuse victimă Corneliu

Codreanu și alți legionari, înainte de venirea la putere a legionarilor, în septembrie 1940. Dar imensa majoritate a românilor nu știu că în acel septembrie 1940, când legionarii ajung să guverneze țara, „bilanțul” sinistru al morților era următorul: legionarii omorâseră până atunci cinci sau șase persoane, pe care le consideraseră că au trădat, iar legionarii omorâți, fără nici o judecată, se numărau cu sutele: vreo trei sute. Aceste cifre nu le dau pentru a justifica faptele de mai târziu ale legionarilor, ci pentru a se ști că ele au fost tănuite de majoritatea analiștilor care s-au pronunțat asupra legionarilor. S-au pronunțat în primul rând ca să mintă! Această minciună, probabil **cea mai mare din istoria românească**, ar merita să fie cercetată științific, demontată în toate articulațiile ei și studiată academic. Căci, după semnele existente, în lumea în care trăim, ravagiile minciunii, ale dezinformării și ale diversunii sunt mult mai mari decât ale bombei atomice. Și spunând asta îmi vine în minte iarăși dl. Simion Ghinea, cu care comentând cele ce se petreceau în Decembrie 1989, mi-a spus: **„e ciudat, mă simt ca-n ianuarie 1941, în timpul rebeliunii!”.**** **„Adică?”.**** am întrebat eu nedumerit. **„Adică tot ce se întâmplă, la vedere pentru noi, cei de pe uliță, simt că ascunde ceva, ascunde ceea ce se petrece propriu-zis și noi habar nu avem!”**.

>120-

11.0 ultimă precizare: i-am tot cerut și doamnei Lya Benjamin se ne facă cunoscute textele legionare în care, cum susține dânsa, aceștia *„nu numai că nu și-au mascat concepțiile și pornirile antisemite, ci dimpotrivă, le-au afișat ca un punct central și de onoare al ideologiei și practicii lor politice”*. Informat cum este, Nicolae Corbu consideră că îmi bat joc de cititori formulând asemenea pretenții de vreme ce toată lumea știe ce cuprindeau **„faimoasele publicații, sinistrele publicații”**** legionare **„Sfarmă Piatră”**, „Porunca vremii”**, „Apărarea Națională”**. Ca unul care nu știu căci n-am ținut niciodată în mână vreo publicație legionară din acei ani, am să-l rog pe Nicolae Corbu, din respect pentru cititorii care se află și ei în situația mea, să ne prezinte câteva mostre dovedind antisemitismul ideologic al legionarilor, al publicațiilor legionare. Am convingerea că N. Corbu se va osteni degeaba să procure asemenea dovezi. De unde această convingere? Din constatarea că dl. Z. Ornea, persoană mult mai bine informată și decât Nicolae Corbu, și decât subsemnatul, în cartea sa, dedicată extremei drepte dă o mulțime de citate din publicistica legionară, citate dintre care **absolut nici unul** nu-i incriminează pe legionari, ci dimpotrivă, le face cinste! Dar, mă rog, eu nu-i**

contest lui N. Corbu șansa de a fi mai documentat decât dl. Ornea, așa că îl aștept, în continuare, să publice în **„Vremea**** dovezile că presa legionară a incitat la **„concepții și porniri antisemite****. Până atunci rămâne valabil ceea ce se poate deduce din textul pus în chenar, reproducând într- adevăr **„un punct central și de onoare al Ideologiei și practicii politice legionare****.

ION COJA

P.S. Cât privește antisemitismul meu, țin să-l scutesc pe Nicolae Corbu de alte eforturi pentru a dovedi dânsul cât sunt eu de **„neprieten, ca să nu spun mai mult, al jidanilor****. Și recunosc: sigur că sunt antisemit, dar nu tot timpul, ci numai atunci când mi se ivește prilejul. Adică atunci când am de-a face cu evrei nerușinați și proști! Dacă nefericiții pedepsiți de Dumnezeu să n-aibă nici minte și nici obraz se întâmplă să fie români, atunci mă fac antiromân, n-am încotro! Sau antimaghiar, antiamerican, antisuedez ș.a.m.d., după cum e cazul. De aceea voi pune aici punct dialogului meu cu Nicolae Corbu, dialog la care eu invitasesm cu totul alte persoane (d-na Lya Benjamin, dl. Z.Ornea). Răspunsul dumnealor îl aștept în continuare.

-121-

. CORNELIU CODREANU CĂTRE RABINUL DAVID ȘAFRAN LA 11 FEBRUARIE 1937

*„roporul român n-a cunoscut de-alungul istoriei sale, nici ura de rasă, nici de clasă, nici vrajba religioasă. La noi n-au avut loc pogromuri, nici procese împotriva evreilor pentru omor ritual, ca în țările civilizate din Occident, nici vânătoare de vrăjitoare, nici arderi pe rug, nici o Noapte a Sfântului Bartolomei. Religia noastră a fost o religie a țăranilor, cum a numit-o filozoful român Nae Ionescu, profesor de logică, metafizică și mistică creștină. Înconjurat de neamuri ostile cu tendințe imperialiste poporul nostru n-a practicat, totuși, șovinismul, călăuzit de zicala: **„Fiecare cu legea lui**". A trăit o mie de ani fără o ierarhie ecleziastică. Poporul nostru, născut creștin, a întreținut legătura cu Dumnezeu direct, fără mijlocitori, prin rugăciuni: acasă, pe ogoare sau în bisericuțele umile de lemn. L-am păstrat pe Dumnezeu în sufletul nostru Neam închinat lui cu umilință și*

smerenie și când credința ne-a fost amenințată ne-am ridicat la luptă pentru apărarea ei. Asta nu se numește șovinism. Eu însumi mă inspir din Apostolul Pavel care zice: „La Judecata de Apoi toate Neamurile se vor înfățișa, în frunte cu regii și împărații lor, pentru a da socoteală de faptele lor săvârșite pe pământ”. Un om care crede, cum cred eu, nu numai în judecata istoriei, ci și a lui Dumnezeu, nu poate uri alte neamuri, egale în fața Lui. Și poporul meu și poporul dumneavoastră a avut aceeași soartă tragică. După ce poporul evreu își va regăsi Patria pierdută, va trebui să facem împreună pasul decisiv: „pentru o reconciliere istorică între cele două popoare ale noastre. “

-122-

• RABINUL DAVID ȘAFRAN DESPRE CORNELIU CÔDREANU

Intrasem la Casa Verde la ora 1 și 20. Vorbeam de acum de două ceasuri. Eram decis să mai rămân, pentru a pleca neînchipuit. Nu era o discuție de cabinet, ci s-au amestecat aici durei ne lumii. Știu că l-am pus într-o situație delicată. De afară răzbăteau voci, care ne împiedicau să ne concentrăm. Adevărurile lui și ale mele ardeau, chinuiau gând și suflet, cerșindu-și răspunsuri, argumente pentru a ne despărți ca prieteni. Venisem la el cu sinceritate. Îl văd cum se ridică, îmi întinde mâna și îmi spune:

„Am avut mare plăcere de întâlnirea noastră. Nu știu dacă am rezolvat probleme, dar am învățat fărăme din taina infinită a credinței.

Eu n-am venit să provoc ură sau răzbunare. Mi-e sufletul curat. Nu știu dacă toți legionarii gândesc ca mine. Dacă un evreu a fost lovit sau rănit ori jignit pe plan moral, iartă-i pe rău făcători. Ei nu-s decât oameni, poate chiar buni creștini. Nu pe omul superior încercăm noi să-l șlefui, ci pe omul-om'

Am plecat Am cântărit mult ultimul său răspuns Am văzut

in trăirea lu> un început de logică. Apoi a venit tăvălugul Codreanu a fost ucis din ordinul lui Cam! ai II-lea, în 1938.

-123-

. UN ISTORIC STRAW CARE SCRIE FARA URA ȘIPARTIWRE

„ KJarda de Fier” este adesea clasată pe aceeași linie cu fascismul și național-socialismul, dar ea nu a fost nicidecum o copie a acestor două **Mișcări politice**, ci a crescut din propriile ei rădăcini. Ea nu avea câtuși de puțin de-a face cu numeroasele copii ale fascismului și național-socialismului ivite în alte țări și nu poate fi pur și simplu comparată cu ceea ce s-a produs, în vremea ei, în Germania și Italia. **Categoriile politice din Europa Centrală și de Vest nu i se potrivesc.**

Ea nu era totalitară, ci autoritară ceea ce este cu totul altceva, nu era agresiv-națio nai istă, ci conservativ-națională. chiar și pe tărâmul cultural; nu era de extremă dreaptă în sensul unei politici reacționare sau chiar de susținere a capitalismului, ci era social- reformatoare; ea nu se întemeia, ca fascismul și național- socialismul. pe mica burghezie, pe funcționărimă și pe moșierii de după primul război mondial, ci înainte de toate pe țărănimea română și pe tineretul intelectual, pe studențime.

Mai mult decât orice, ea se deosebea de **Mișcările** care guvernau Italia și Germania, printr-o religiozitate creștină, aproape de misticism. **Codreanu** avea mai mult profilul unui profet religios decât acela al unui șef de partid. Cei care-l urmau îl venerau ca pe un sfânt.

De asemenea, principiul conducătorului nu era în **Garda**

do Fior o dogmă imuabilă, hotărârile nu emanau de la Codreanu singur, ci de la un colegiu („**For**”) compus din comandanți legionari încercați.

Walter Hagen:
Diegeheime Front. Nibeungen
Verlag, Linz und Wien.

• 124

O SCRISOARE

Stimate Domnule Adrian Păunescu

A|m citit, recitit și răscitit, textul semnat de dl. Ioan Coja despre „Mișcarea Legionară”, „Dincolo de Nurnberg” - text pe care revista „Dilema” a refuzat să-l publice. Această lucrare a apărut în ziarul „Vremea” nr. 816/25-26 V1996.

Cunoșteam de mai înainte rezoluția Tribunalului de la Nurnberg de a scoate din culpă Mișcarea legionară, stablind că aceasta n-a fost o organizație criminală săvârșitoare de crime de război, drept care legionarii întemnițați în lagărele naziste au fost eliberați.

Textul scris de dl. I. Coja și publicat de dvs. în „Vremea” m-a mângâiat sufletește și mi-a pansat rănite provocate mie și la mulți alții, de semenii răuvoitori (iapidatori), care acuză pe legionari de crimele cele mai oribile, de terorism fascist și de acțiuni mai mult decât condamnabile.

Stau și mă întreb: de ce Legiunea Arhanghelul Mihael trebuie să fie înverșunat condamnată și chiar făcută celebră prin „răutul ei”? De ce oare au existat și mai există concetățeni, care vor să asocieze Garda de Fier la toate epitetele „răului”?

Mă introspectez astăzi, să descopăr cât rău am săvârșit eu în trecut ca legionar, cât rău mi-a mai rămas în prezent și cât rău să mai fi rămas a săvârși în viitor?

Dedar sub stare de jurământ, că nu-mi găsesc să fi provocat neamului meu și aproapelui meu nici un rău, am săvârșit numai binele așa cum m-a învățat și mă învață Evangheliile. Dacă a rămas ceva din procesul introspectiv, au rămas urmele neșterse ale unei suferințe îngrozitor de nedrepte, ca urmare a aplicării unei prigoane infame, nemeritată, criminală

asupra noastră.

Există însă o explicațiune, de ce noi trebuie să suferim acțiunea răului exterior? însemnătatea și temporalitatea legionarismului constă în existența și coexistența lui „cu” și „în” suferința națională, de a fi obiect de'atac dușmănos și crud pe linia sa creștină.

-125-

Fimtitudinea noastră în suferință ne oferă exemplu, cei md> cutremurător în martiriul lui C.Z.Codreanu - Arheul României ș< Căpitanul nostru Nu pot să mă transform într-un membru fondator al uitării, căci mă copleșește aducerea aminte și anume data de 30 nov. 1938 (noaptea Sf. Andrei), când nelegiuții au stins o lumină din firmamentul românesc (asasinarea Căpitanului) și apoi în continuare au început stingerea multor alte stele luminoase, adică au asasinat pe cei mai buni din căpeteniile legionare

Se naște întrebarea: de ce nu se satură îngerul negru și exterminator al românismului cu numărul victimelor nevinovate ucise, ci și astăzi continuă prigoana prin mijloace mai ocolite, mai perfide

Ultima din probele peremtorii că așa stau lucrurile este și atitudinea revistei „Dilema” recte Andrei Pleșu. de a refuza publicarea materialului lui /. Coja, text care a găsit ospitalitate în „ Vreamea ’, recte A. Păunescu. Se constată că „Minima Moralia” afișată cu ostentație de A. Pleșu în lucrarea sa. același autor a transformat-o în „Nulla Moralia” Ce păcat că pomul numit Andrei Pleșu. ce se pretinde a avea roade zemoase, nu se găsește în el decât roade găunoase!

Mulțumim din inimă A. Păunescu! Mulțumim din inimă I.Coja! (..)

Neculai Vasile Lungu
But Bucureștii Noi nr 76
Bl.A12, sc B. et 4. ap 63
București, sectorul 1

Notă -Textele de mai sus au fost publicate în ziarul „Vreamea”

CAIIICLIL IX

DECLARAȚIE

în legătură cu preocuparea onor Ministerului nostru de externe de a încheia un tratat de bună vecinătate cu Ungaria, precum și în legătură cu afirmarea de către unii colegi din UDMR a dreptului minoritarilor maghiari de a avea o autoconducere locală, vecină bună cu autonomia, țin să declar următoarele:

1. Mai importantă decât încheierea acestui tratat până la 20 martie a c este temeinicia și justetea prevederilor acestui tratat, de care depinde în mare măsură însăși buna noastră vecinătate cu Ungaria. Premise false vor crea o falsă înțelegere între noi. Am motive să mă tem că de dragul de a ne încadra într-un termen stabilit de alții, suntem pe cale să sacrificăm corectitudinea principiilor de bază ale acestui tratat.

2. Principiul de bază al acestui tratat nu poate fi decât acela că maghiarii din România nu alcătuiesc o minoritate etnică omogenă, ei nu pot fi luați în calcul cu toții la un loc, ca o entitate istoricește constituită. Există mai multe categorii de maghiari în România, față de care atitudinea noastră, pentru a fi corectă, trebuie să difere de la caz la caz. Conform uzanțelor din lumea întreagă, față de minoritari sunt posibile trei atitudini: de discriminare pozitivă, de discriminare negativă și de nediscriminare, adică de recunoaștere neutră a egalității în drepturi cu populația majoritară și cu celelalte minorități.

De *discriminare* pozitivă au a se bucura membrii acelei comunități etnice care se află în primejdie de a dispărea. În această situație se află secuii din România, care, la recensământul din 1910 se arătau a fi în Transilvania aproape o jumătate de milion și care azi, cu conștiință de secuie, nu mai sunt decât câteva vie. Restul s-au desnaționalizat. Îndeosebi prin maghiarizare. Chiar dacă Ungaria nu se interesează de soarta secuilor, România, prin tratatul amintit sau în alt fel. se cuvine să intervină pentru a curma procesul de dispariție a secuilor! Să nu uităm, secuii au existat practic numai în Transilvania. în România. Această, floare rară, purtătoare a unei etnicități distincte și glorioase, a înflorit cu precădere pe pământ românesc Asemenea situație ne impune nouă, românilor, anumite obligații pe care putem și trebuie să ni le asumăm cât mai repede. Trebuie precizat că tratatul de pace de la Trianon, din 1920,

127 cuprinde asemenea prevederi de discriminare pozitivă, în favoarea secuilor din România, prevederi pe care Budapesta, repet, *Budapesta*, nu a vrut niciodată să le recunoască și să le susțină!

Românii din Ungaria sunt și ei o comunitate etnică pe cale de dispariție. În 1918 erau câteva sute de mii, astăzi mai sunt vreo 20- 30.000. Tratatul nostru cu Ungaria trebuie să cuprindă măsuri de discriminare pozitivă față de românii din Ungaria, inclusiv angajamentul Ungariei de a crea condiții ca un număr cât mai mare dintre românii maghiarizați să-și recapete conștiința adevăratei lor identități etnice. Budapesta trebuie să se angajeze ferm și sincer că va elimina toate acele forme de constrângere care, în trecutul apropiat, dar chiar și azi, descurajează sau sancționează afirmarea identității etnice a minoritarilor din Ungaria, inclusiv a românilor.

De o *discriminare negativă* merită să aibă parte acei minoritari (și urmașii lor) a căror prezență într-un teritoriu oarecare este efectul unei politici prin care, în trecut, s-a încercat schimbarea raportului demografic din acel teritoriu. Caz tipic: rușii din țările baltice, colonizați de bolșevici pentru a submina statutul de 'populație majoritară' al balticilor. Acum rușii au parte de o discriminare negativă în măsura în care nu au dreptul de vot atunci când electoratul baltic este consultat în anumite probleme extrem de importante.

Ceva asemănător s-a întâmplat și în Transilvania care, în ultima sută de ani, a fost în mai multe rânduri ținta unor masive dislocări de populații, care au implantat importante contingente ungurești aduse din afara teritoriului de limbă românească. Mai întâi este vorba de colonizarea a zeci de mii de unguri după 1867 și până în 1914, colonizări în urma cărora mii de români au fost deposedați de pământurile lor. Aceste colonizări sunt atestate în felurite chipuri. Voi cita o singură dovadă, scoasă din anuarul societății așa zis culturale EMKE, a cărei preocupare specifică a fost să organizeze și să susțină acest proces de colonizare a Transilvaniei: „*Odată cu înființarea societății EMKE s-a pornit un curent pentru colonizări, sub președinția contelui Banffy Bela și a deputatului Horvath (iyula. Statul, în această privință, a stabilit și principiu! colonizării, desemnând ca teren al activității mijlocul Ardealului, Câmpia, părțile marginase Secuimii și împrejurimile de-a lungul râurilor, spre țara mamă. Statul a realizat deja colonizări în 21 de locuri, ceea ce consemnăm cu satisfacție*”.

Un alt val de colonizare maghiară a Transilvaniei s-a produs în perioada de ocupație hortystă. Concomitent cu venirea în Ardeal a

mii de maghiari s-a produs și alungarea a mii de români din Ardealul ocupat de Unguri, cei mai mulți dintre românii astfel plecați nemairevenind la casele lor după 1947.

În fine, imediat după război, spre a scăpa de furia răzbunătoare a sârbilor, peste 200.000 de unguri din Vojvodina, unii dintre ei criminali de război, au fost acceptați de guvernul Petru Groza să se aciuieze în Transilvania.

Evident, față de acești maghiari, a căror vechime în Transilvania nu este de o mie de ani și a căror prezență în Transilvania se datorează unei încercări de a se falsifica istoria, se cuvine să practicăm, cât de cât, o discriminare negativă.

Aceasta nu înseamnă să facem liste cu ei spre a-i pofti să se întoarcă de unde au venit - așa cum s-a procedat cam peste tot în lume, în cazuri similare - ci ne interesează, în mare, cifra, numărul maghiarilor care se află în această situație, de autentici și indubitabili venetici!

Acestora, li se adaugă câteva sute de mii de țigani unguri, parte din ei veniți în România tot așa, în anii '40. Ei trebuie scoși din calcul atunci când UDMR, în numele maghiarilor din România, cere autoguvernare locală.

În fine, deși nu sunt mulți, sunt importanți prin poziția lor în structurile UDMR evreii de limbă maghiară. Nici lor nu le recunoaștem dreptul de a cere autonomie locală. Ajungem astfel, în final, la maghiarii care, în virtutea vechimii lor pe acest pământ românesc și al viețuirii lor în grupări compacte, precum și în virtutea dreptului universal de a petiționa, pot să ceară, ceea ce nu înseamnă că au și îndreptățire să primească, mult discutata autonomie! Mi-e teamă însă că, după ce-i vom trata separat pe secuii maghiarizați, separat pe maghiarii relativ de curând stabiliți în România și separat pe țiganii și evreii de limbă maghiară, vom rămâne cu un număr foarte mic de maghiari cărora să le poți recunoaște cât de cât vreun drept specific în comparație cu celelalte minorități din România. Consider că numai aceștia pot forma obiectul unor discuții serioase cu ocazia semnării tratatului de bună înțelegere și bună vecinătate dintre România și Ungaria. Numărul lor este sub 500.000.

ION CQJA

Declarație făcută în Senatul României, în martie 1996 și publicată în ziarul „Vremea”.

(AHTCIII x

EROI, NV CRIMINALI!

I ziarul „**Vreamea**”, sub semnătura lui Nicolae Gheorghiu **11 I** (cumva un pseudonim?), sînt dezvăluite „crimele săvîrșite în numele PNȚCD* în anii de după 1944. Este unul din lucrurile cele mai ciudate să constati că unii pot fi mai deșlii chiar și decât Dan Deșliu însuși! Și asta nu în 1950 cînd ne procopseam cu **Lazăr de la Rusca**, ci în anul de grație 1992, la câțiva ani buni după ce însuși Dan Deșliu ar fi dat orice ca să uite și să i se ierte păcatul de a fi încercat să facă din eroi criminali și invers, adică mereu mințind! Eram copil cînd la școală am fost obligați să învățăm pe dinafară acel „poem*, dar tot am simțit că nu se poate să fie adevărată povestea înșăilată în stil popular, chipurile, adică oglindind și în acest fel punctul de vedere al „poporului*! Rezistența armată, pe cere au început s-o organizeze după 1944 românii, ca răspuns la ocuparea țării de către ruși și, mai ales, ca răspuns la politica antiromânească din acei ani pe care a dus-o în mod fățiș partidul instaurat la putere prin fraudă și prin forța militară a ocupantului străin, constituie un capitol dintre cele mai glorioase ale istoriei noastre din acest secol bezmetic și ticălos! De aceea, cu ani în urmă, vreo zece-cincisprezece, m-am bucurat grozav cînd au apărut în proza românească, sub diverse semnături, aluzii mai clare sau mai voalate la acest fenomen istoric, aluzii făcute de pe poziția recunoașterii faptului că partizanii din munții României nu au fost niște criminali, niște teroriști, ci niște justițieri, niște persoane înzestrate cu psihologie complexă, oameni preocupați de un gînd, un ideal, a cărui trăire autentică le dădea tăria de a se livra total sacrificiului de sine!

Evident, acum, după decembrie 1989, nimic nu ne împiedică să recuperăm integral adevărul despre acești martiri ai neamului nostru, care au scris un capitol fără pereche în istoria anticomunismului. E de așteptat ca acest proces recuperator de adevăr să nu fie exceptat de la regula excesului, a greșelii omenești. Și cea mai mare

greșeală ar fi să egalizăm, să nivelăm destinele și personalitatea celor angajați de o parte sau alta a baricadei. Nu exclud eventualitatea unui comportament criminal al unuia sau altuia dintre partizani, manifestarea sa mai curînd în limitele patologicului sau ale dreptului comun. Dar nici pe departe n-a fost aceasta regula. La fel cum printre adversarii partizanilor din munți și, deci printre victime, se vor fi aflat și idealisti, oameni cinstiți, îmbătați cu vorbe și intențiile cele mai bune, a căror afirmare zgomotoasă făcea parte din propaganda cea mai curentă doar! Dar regula a fost ca acești ultimi haiduci din istoria noastră să lovească pedepsitor în cei care își vînduseră sufletul. Adică nu au fost niște criminali, ci niște eroi!

Până cînd istoricii noștri se vor învrednici, cât mai iute, să ia în cercetare rezistența armată manifestată în România, după 23 August 1944, eu mă simt dator cu următoarele:

Prin anii • 50 se mai auzea din cînd în cînd, la Constanța, adică în punctul cel mai depărtat de munții țării, despre câte o ispravă a partizanilor. Așa li se spunea: partizani! Deci nu erau numiți teroriști sau bandiți atunci cînd oameni de rînd, adunați întîmplător la un pahar de vorbă sau la o coadă, ajungeau și la acest subiect. Nu foarte des, e drept. Mi-aduc aminte de un băiat din vecini, ceva mai în vîrstă, care făcea armata la securitate, la Sibiu, și care, venit în permisie, ne-a povestit la toți, la toată puștimea din mahalaua Cuza Vodă, întîmplări cu partizanii din munți. Doamne, nici acum și, desigur, niciodată n-am să uit, căci mi-a rămas în suflet ca un reper al conștiinței, desfătarea cu care am ascultat acele frumoase povești despre acei veritabili Robin Hood din munții României, probabil ultimii haiduci pe care îi va mai înregistra istoria noastră și a Europei! Mai apoi, cînd fratele meu a ajuns student la Cluj, în prima sa vacanță m-a învățat lucrul cel mai interesant pe care îl învățase după primul semestru de studenție: cum să prinzi la radio pe unde scurte, postul „România viitoare” al partizanilor din munți. Așa am auzit eu prima oară, cîntîndu-se „Deșteaptă-te, Române”, cîntat ca lumea, cu cuvinte, nu ca azi, cînd sîntem, se zice, liberi. Cu acest cîntec începea transmisia, după care se dădeau știri de interes românesc despre acțiunile partizanilor, despre românii din exil etc. Urmau apoi știri codificate, către grupurile de partizani, după care, adică după 15-20 de minute, transmisia se întrerupea pentru a schimba lungimea de undă, și începeam iar să învîrt butoanele hodorogitului Philips de care, iată, mă pomenesc acum amintindu-mi emoționat. A fost obiectul cel mai bine personificat din toată casa,

131 pe rînd înjurat și îndrăgit. De mine îndrăgit mai ales pentru aceste emisiuni ale postului de radio „România viitoare” De tata înjurat pentru căte ne mai mințeau celelalte posturi... Nu mai zic care! Fie iertate!

În 1956. mergînd ca pionier într-o tabără la Sibiu, am făcut și câteva excursii în munți, la cabanele Suru și Bllea. Am dat acolo de soldați care plecau dimineața și se întorceau seara. Ziceau că păzesc cabana. Am priceput mai bine decât colegii mei despre ce era vorba și le-am explicat și lor. La un moment dat am luat-o singur pe o cărare și m-am depărtat cât am putut eu de cabană, fluierînd melodia care ne este azi imn național. Trăgeam nădejde ca de undeva să răsară un partizan, să am cu ce mă lăuda la copiii din mahala, acasă, la Constanța. Tot atunci am mers și la Rășinari, de unul singur, să cercetez ce rude de-ale lui bunicu-meu au mai rămas. Oprea Licoi o fi acum om la vreo 60 de ani. L-am întrebat despre partizani și, din ce mi-a povestit, rezulta clar că lumea în Rășinari și în toate satele de la poalele Făgărașilor ținea cu ei, cu partizanii. Cam fiecare gospodar, mi-a explicat vărul Oprea, avea un loc, în fundul curții, unde puneă seară de seară, merinde pentru trecătorul hăituit de puterea comunistă. Dimineața se duceau și dacă găseau desaga neatinsă mînceau ei, în casă, pita și slana, urmînd ca seara să pună alta, proaspătă!

De la o vreme, n-am mai prins postul de radio clandestin. Iar în 1960 venînd la București, student, la căminul Drumul Taberei, unde am stat primele luni, n-a întîrziat să apară și acest subiect de discuție într-o noapte de nesomn colectiv. Aveam cîțiva colegi mai de pe la munte, ardeleni îndeosebi, și ce de povești cu partizanii ne-au mai spus nouă, ăstora de la cîmpie! Am priceput atunci prima oară ce va să zică muntele în istoria noastră. Am priceput, adică am perceput, ca și cînd aș fi pipăit acest gînd! Brutală, ca o ghilotină, a căzut într-un tîrziu „informația” oftată de un coleg brașovean, precum că nu mai există partizani. Au fost prinși toți sau lichidați! Și un detaliu, care ar merita atenția istoricilor: după spusele acelui coleg, autoritățile de la București, văzînd că n-o scot la capăt cu trupele noastre de securitate, deloc entuziasmate de această vînătoare din Carpați, deseori producîndu-se și dezertări la inamic, au recurs la ajutor străin, la trupe de securitate ale unei țări prietene, deși aflată la mare distanță, adică în Asia. Abia așa, cu ajutorul asiatic, au fost biruiți partizanii din munți! O fi chiar așa, nu știu. îmi

fac datoria să transmit mai departe depoziția acelui coleg, oricum foarte verosimilă și în spiritul datelor sigure, verificate.

Altmiteri, nu vreau feă pledez prin aceste rînduri pentru oameni, ci numai pentru adevăr, oricare ar fi acesta. În ceea ce privește pe oameni, acei oameni care s-au înfruntat de o parte și de alta a baricadei, în imensa lor majoritate trecuți deja în lumea celor drepți, cu atît mai greu îmi este să-i judec. Îmi vine să fac și eu ca Franco și să-i adun pe toți în același cimitir, sub aceeași cruce albă de mesteacăn. Și asta cu atît mai mult cu cît, raportîndu-i la ce se întîmplă acum în țară, mă apucă un fel de jale că nici unii, nici ceilalți, adică români și unii și alții, buni români, nu au ieșit învingători, ci deopotrivă de învinși. Înțelegînd prin învingători cei ce au tras foloasele, beneficiile, dividendele sau cum le mai spune. Profitori Alții au fost. Alții sunt! Nu noi!

Text publicat în „Totuși iubirea”

CENZURA DE LA „EUROPA LIBERĂ”*

La cererea publicului, adică a unor cunoscuți care nu au citit în paginile acestei reviste articolul meu despre dl. Nica Leon și încercările sale zadarnice de a demasca abuzurile comuniste prin mijlocirea „Europei libere”, public astăzi textul pe care eu, cu mâna mea, i l-am dat spre publicare lui Vlad Georgescu, director al „Europei libere”. Asta se întâmpla în 1986. Vlad Gergescu a luat textul, l-a citit și mi-a spus că cunoaște textul, îi parvenise cu câțiva ani în urmă. **Și de ce nu l-ați dat pe post?** am întrebat eu. Mi-a spus că s-a temut să nu pătesc eu ceva, l-am explicat că fiind un text citit într-o adunare publică, adică la Conferința scriitorilor din București din 1981 (?), nu puteam păți nimic, căci textul a circulat în manuscris și prin mediile scriitoricești și universitate. Totul era să nu se afle prin cine textul a ajuns la „Europa liberă”. Ne-am înțeles ca textul să fie difuzat în cel mai scurt timp. Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată. Am priceput destul de ușor din ce pricină: „Europa liberă” avea propria listă de disidenți, care intrau în anumite calcule strategice, ea nu accepta ca în plănuitul Decembrie 1989 să „beneficieze” de statutul de disident decât anumite persoane, de care a făcut mereu caz, vârandu-i pe gât conștiinței publice românești. Astfel păcălit, publicul românesc a acceptat cu entuziasm și cu cele mai curate nădejdi propulsarea în fruntea societății românești post-revoluționare a unor fripturiști, din care „Europa liberă” s-a priceput să facă eroi, lată dar textul cenzurat de Vlad Georgescu, text pentru care nu cer acum altă răsplată decât încredințarea cititorilor că spunerea adevărului este o mai veche meteahnă a mea, de care nu mă pot dezbara nici acum, când am

134 devenit, drag, Doamne, om politic și s-ar cădea să aleg între a spune adevărul și interesul politic. Uite că nu aleg, domnule!

Stimați colegi,

Pornesc așa cum bunii mei prieteni se așteaptă, de la un dat statistic, o informație, care dacă nu e corectă - și nespun de mult aș vrea să nu fie corectă - tot ce urmează nu mai face două parale și mi-aș găsi și eu liniștea, pierdută o dată cu raționamentele ce le-am făcut, aș zice

obligatoriu, după ce am aflat că mărimea venitului național pe cap de locuitor în țara noastră ar fi aproape cea mai mică din Europa, iar în lume se zice că ne aflăm undeva pe locul 50-60.... Venit național înseamnă producție materială, ceea ce se realizează în industrie, agricultură, comerț, tehnică, știință aplicată. Noi, scriitorii, așa cum deseori ni se amintește ca un reproș, nu aparținem celor „direct productivi”. Cu alte cuvinte, la succesul de a fi cam ultimii din Europa în ce privește venitul național, noi, scriitorii nu ne aducem o contribuție prea însemnată. Culmea e că unii scriitori, mai din conducerea Uniunii, sunt gata să-și facă pentru asta autocritica. N-au decât, dar nu în numele nostru! Căci scrisul nostru, literatura, aparțin altei sfere de activitate: arte, cultură, spiritualitate. Evaluarea rezultatelor din acest domeniu se face mai greu în cifre, dar și fără ele mă încumet să cred și să afirm că în literatură nu suntem printre ultimii din Europa, ci dimpotrivă. Printre primii 15 din lume, aş zice dând o cifră precaută, valabilă și pentru celelalte arte.

Acestea fiind faptele, premisele, eu ce raționament sunt obligat să fac? Următorul: nu scriitorii au mai multe de învățat de la tovarășii ingineri - căci inginerii răspund în țara noastră de producție materială - ci inginerii mai curând ar avea de învățat de la scriitori. Altfel spus, din raportarea rezultatelor muncii la nivelul internațional, mai buni, în meseria lor, sunt scriitorii români, și nu inginerii!

Această concluzie vine în contradicție cu practica, binecunoscută și îndelungată la noi, de a se pune cultura noastră, literatura și artele, sub controlul și îndrumarea unor ingineri. Efectul acestei practici nu poate fi cel scontat dacă, așa cum bănuiesc, chiar urmărim propășirea neîncetată a artelor și literelor românești. A avea ingineri la conducerea culturii noastre este un non-sens.

De aceea, rău este și nefiresc să încapă literatura, artele, cultura română pe mâinile inginerilor, să fie administrată și îndrumată de ingineri, dar și mai mare pagubă pentru noi toți este că în țara noastră, în edificarea societății românești de azi, cuvântul scriitorilor, al oamenilor de cultură, contează mult mai puțin decât ar trebui, iar adeseori deloc. Și nu e greu să

ne închipuim ce bine ne-ar fi prins, de pildă, ca la succesele revoluției ce au zdruncinat agricultura noastră să fi participat, cu un sfat, cu o idee, și scriitorii. Scriitorii autentici, firește. Nu cei care umblă prin sate cu șușaneaua, trag câte un chiolhan la sediul GAS și apoi scriu reportaje entuziasmate despre satul nou, socialist, și nu le pasă nici de țăranii care mai trăiesc în bordeie, nici de lampa lui Ilici care nu se aprinde chiar așa de ușor în casele țăranilor noștri, așa cum nu le pasă nici de pământul rămas nelucrat ori de recoltele nestrânse care putrezesc în câmp. Cum ar arăta satul românesc de azi dacă tovarășii ingineri care l-au revoluționat ar fi găsit de cuviință să-l consulte și pe Marin Preda, în definitiv specialistul nostru nr.1 în problema țăărănească?) Au nu este aceasta una din cauzele împrejurării incredibile că, încăpută pe mâna inginerilor, agricultura noastră a ajuns să nu mai poată asigura copiilor țării cana de lapte și felia de brânză ce nu le-au lipsit până-n zilele noastre niciodată?

Scriitorul, ca și țăranul, este cel mai mult legat de pământul țării sale. Cum, în anii noștri, țăranii s-au împuținat, iar scriitorii s-au înmulțit, avem obligații sporite noi, scriitorii, întru apărarea acestui pământ nu de dușmanii dinafară, ce jinduiesc la el, ci de cei, de-ai noștri, care îl au în folosință și îl batjocoresc din nepăsare și nepricepere. Urcați-vă în tren, stimați colegi, și traversați Bărăganul să vedeți ce fac inginerii noștri cu pământul țării: îl irigă, cică, adică brăzdează Bărăganul cu mii de hectare de baltă și stuf. „Scânteia” consemna mai anțărț, ca pe o izbândă a agriculturii socialiste, prăsirea unei colonii de pelicani într-una din acele bălți. „Pelicani în Bărăgan!” se extazia tembel corespondentul „Scânteii”. Pelicanii care nu mai au loc în deltă, pentru că acolo alți ingineri au intrat cu tractoarele și mașinile lor spre a spori suprafețele agricole din deltă, căci există o instituție inginerască, Centrala Deltei, al cărei principal scop este să transforme delta în zonă agricolă, producătoare de porumb.

Precum se vede, inginerii noștri mută Bărăganul în Deltă, și Delta în Bărăgan, rezultatul final fiind compromiterea deopotrivă și pentru totdeauna a unor întinse zone ale țării, slujirea chipului ei care nouă, scriitorilor, ne este așa de drag, și care pentru unii ingineri înseamnă numai un poligon de experimente elaborate în pripă, fără simț

de răspundere, fără drag și durere pentru acest pământ. Ingineri care iubesc mai mult cifrele și proiectele lor nesăbuite, decât pe oamenii care ar urma să se bucure de pe urma acestor proiecte. De aceea, transpuse în realitate, aceste proiecte și ajung să împovăreze, nu să ușureze viața noastră.

Ni se reproșează tă scriem prea mult, consumând prea multă hîrtie. Ni se dau și cifre, dar nu toate. Lipsește o cifră: aceea a pagubelor de pe urma greșelilor pe care le fac inginerii noștri tăind fără socoteală pădurile și împădurind anapoda munții și dealurile țării. Cifra acestor pagube depășește cu mult cifra consumului de hîrtie necesar tipăriturilor literare. Ca să nu mai vorbesc de hîrtia exportată, în schimbul căreia primim mașini pe care tovarășii ingineri să le folosească prost, când, cel mai adesea, nu le lasă de tot nefolosite, în ploaie și praf.

Am fost zilele trecute la Mamaia, ca să văd cu ochii mei ceea ce auzisem și nu-mi venea să cred: plaja de la Mamaia s-a îngustat în ultimul an aproape la jumătate, și asta în urma unul calcul ingineresc greșit leșind prea în larg cu digul de la Capul Midia, s-au produs cureriți care au ros, rod și vor roade plaja de la Mamaia, distrugându-o... Cu ani în urmă am zâmbit, îngăduitor și distant, neimplicat, ascultând un banc care suna așa: ce se va întâmpla în Sahara când va trece la socialism? Răspunsul: va ajunge să importe nisip... Tovarăși, eu nu mai știu ce fel de socialism construim noi dacă pentru el va trebui să plătim cu plaja de la Mamaia. Eu unul nu pot accepta asemenea preț! Pentru mine, născut și crescut în Constanța, România, într-una din definițiile ei, este tocmai plaja de la Mamaia pe care să adorm încins de căldură și visând la măreția României socialiste. Nu pot concepe România fără plaja de la Mamaia, fără Mamaia! Cu atât mai mult cu cât nu este în natura socialismului să plătim pentru dânsul și cu Delta Dunării, și cu lacul Bicăz și cu multe alte isprăvi ingineresti asemănătoare, actualizând dramatic vechiul adevăr că decât cu prostul la câștig, mai bine cu omul deștept la pagubă...

Eu sau cei care, în locul meu ar face raționamentele de mai sus, ajungând să se îngrijoreze de prezența a prea mulți tovarășii ingineri la conducerea culturii noastre socialiste, greșim, s-ar părea, uitând că educația, cultura și, implicit, literatura sunt diriguite și administrate de

persoane din afara culturii întrucât aceste persoane răspunzând în societatea noastră de propagandă, răspund, trebuie să răspundă și de cultură, care este în subordinea propagandei de partid.

Ajunși aici lucrurile se complică, răsărind înaintea noastră întrebări de felul: e normală, adică slujește interesele noii noastre orânduiri, subordonarea literaturii față de propagandă? Răspunsul meu este da. negreșit da! Deși mulți vor fi având alt răspuns, dar cu siguranță greșit. Probabil confundă principiul în sine cu starea de fapt, drept care se mai ivește și întrebarea: este oare la noi orientată propaganda așa cum se cuvine, adică, repet, slujind cât se poate de bine interesele orânduirii socialiste? Acestei întrebări mă grăbesc eu să-i răspund: nu! Hotărât nu! La noi propaganda nu este orientată cum trebuie, ea nu slujește cât se poate de bine interesele socialismului românesc. Și anume, această propagandă se face vinovată de escamotarea frecventă a realității, a adevărului. Stimați colegi, se minte cam mult în (ara asta! Propaganda noastră minte mai ales prin omisiune, făcându-se că plouă, atunci când arde focul! Alții mint pur și simplu, și nu fitecine, ci persoane importante, cu mare răspundere în această țară, precum...

Așadar, mă aflu la tribuna Conferinței scriitorilor din București și președintele Uniunii Scriitorilor, în momentul când eu am spus că **„se minte cam mult în țara asta, că se minte chiar la nivel foarte înalt, precum...”** domnia sa. dl. George Macovescu, m-a oprit și mi-a interzis să continui, spunînd că s-au epuizat cele cinci minute la care aveam dreptul. Despre acea ultimă conferință a scriitorilor din București ar fi mai multe de povestit și n-ar strica să publicăm acum măcar o parte din cuvântările rostite atunci. Multă lume s-ar mira astfel să afle că s-a discutat atunci noul statut al scriitorilor români, cu care ocazie unul singur dintre ei a cerut ca noul statut să precizeze limpede desființarea cenzurii în România. Cel care a avut acest curaj este Ion Gheorghe, poetul comunist atât de cenzurat pe vremea când se zice că la noi comuniștii tăiau și spînzurau!... Nu știu dacă a fost consemnat în vreo arhivă rîsul cu care bravii noștri scriitori au întîmpinat cererea colegului lor. Un rîs cu mai multe

-13>- înțeleșuri, intervenția lui Ion Gheorghe - precum și a mea. În minutele ce au urmat, potrivit-se ca nuca în perete cu atmosfera și mobilurile acelei conferințe: toată lumea - vreau să zic lumea bună - era preocupată numai de alegerea noului consiliu. Unii, precum Mircea Iorgulescu. se transformaseră ad-

hoc în agenți electorali și bătuseră în ajun pe la multe uși. spre a-i hotărî pe cei încă ezitanți să treacă de partea „lor” și să voteze o anumită listă, clocită de Nina Cassian și Dan Hăulică. Numele acestuia din urmă este, în ceea ce mă privește, foarte legat de acea conferință. A luat imediat cuvîntul după mine și s-a arătat foarte cavalier cu doamna ingineră Suzana Gîdea. aflată în prezidiul acelei adunări, precum și în funcția de președintă a Consiliului culturii și educației socialiste. Evident, protestul meu la adresa inginerilor o privea și pe ea și pe mulți ingineri oploșiți prin consiliile județene de cultură și educație, dar mai ales trimetea la Elena Ceaușescu, responsabilă cu toată partea ideologică a respirației noastre, ea, chimista! Dan Hăulică s-a prefăcut a nu înțelege subînțelesul atît de evident al cuvîntării mele - aplauzele din sală dovedindu-mi că toată lumea pricepuse. Și s-a apucat, secătura, să explice cum e cu prezența Lenuței și a Suzănicăi în fruntea scriitorilor și a artiștilor români, ca fiind acesta lucrul cel mai firesc din lume, de vreme ce trăim într-o epocă a interdependențelor în sus, interdependențe în jos, numai așa a ținut- o toată cuvîntarea sa, susținut și de Alexandru Papnăian, pe atunci secretar al scriitorilor uteciști, dar nu pentru încă multă vreme, prin toamna aceluiași an alegînd libertatea. .. Hăulică acesta nu s-a oprit la atît, și ulterior cînd s-a comentat îndelung cele spuse de mine la acea conferință, s-a comentat îndelung și cu satisfacție de multă lume, acest Hăulică, prevalîndu-se de intimitatea relațiilor sale cu Pacepa, bine cunoscute în mediile pictoricești, s-a dat cunoscător al tuturor dedesubturilor, începînd să lanseze ideea că toată cuvîntarea mea fusese o „provocare”. S-a (xitolit destul de repede atunci cînd, aflînd eu de atîta ticăloșie, i-am transmis că, cu proxima ocazie, îl voi trage de urechi în public și îl voi căpuși și cu un șut în partea sa trupească la care ține cel mai mult! S-a potolit, dar alții au continuat să-l susțină. Cînd. în 1984, l-am întîlnit la Paris pe dl Virgil Ierunca, l-am întrebat: „De ce îl susțineți pe Dan Hăulică? Doar știți foarte bine ce rol a avut la institutul lui Călinescu, cum l-a terorizat pe acesta, cît de implicat a fost în orientarea antiromânească a culturii socialiste! ** l-am povestit d-lui Ierunca și desfășurarea conferinței la care eu mi-am spus tot olul fără să

-13H- aștept mare susținere din partea colegilor, dar fără să-mi închipui o clipă măcar că se vor găsi ticăloși care să sară la mine, în apărarea Elenei Ceaușescu, tonul la acest rușinos cîntec dîndu-l nerușinatul de Hăulică! „Nu are nici o operă, nici caracter, de ce îl susțineți la «Europa liberă?»”.

Aceeași întrebare i-am pus-o și în legătură cu dl. George Macovescu, un om de o statură diferită de a lui Hăulică, dar. care, totuși, era încă din 1980 omul care îl contrase pe Dumitru Pîrvulescu atunci cînd acesta a încercat să creeze un moment

de luciditate la Congresul P.C.R. „**De ce îl susțineți atn de mult, domnule Ierunca?**”. Răspunsul evaziv dat de domnul Ierunca nici nu m-am ostenit să-l țin minte, tot fără răspuns rămânând și întrebarea mea în legătură cu Pompiliu Mareea. Regretatul meu coleg fusese singurul care reacționase, demn și avizat, la aiurelile istorico-literare ale d-lui Moses Rozen despre Eminescu antisemitul și fascistul. „Europa liberă* în loc să-l susțină pe Pompiliu Mareea cu argumente pe care noi. cei din țară, din pricina cenzurii, nu le puteam invoca, s-a apucat, drăguța de ea, să-l facă praf pe Pompiliu Mareea, acuzându-l de toate mizeriile ce puteau fi inventate sau exagerate, fără să sufle o vorbă însă despre polemica în care acesta intrase cu Moses Rozen. I-am dat atunci d-lui Virgil Ierunca toată documentația asupra disputei Marcea-Rozen, cerându-i să se pronunțe limpede asupra acestei chestiuni care frământa lumea ideilor din România. N- am uitat să povestesc și despre Mareea protestatarul, autorul unor reclamații și memorii către conducerea superioară de partid, extrem de incomode pentru aceasta. În zadar! „Europa liberă” a continuat să omită sau să denatureze faptele și atitudinile lui Pompiliu Mareea, omițând să precizeze chiar și motivul pentru care erau atât de nedrepti cu un om înainte de orice altceva foarte cinstit: îndrăzneala sa de a-l înfrunta pe omul cel mai puternic din România acelor ani...

În 1989, întâlnindu-mă la Paris cu Damian Necula, am aflat de la acesta că și el insistase de mai multe ori pe lângă colaboratorii „Europei libere* să prezinte cele întâmplate la ultima conferință a scriitorilor din București și nu putea înțelege de ce nimeni nu dorea să se cunoască textul sau rezumatul cuvântărilor rostite atunci. Evident, se mai remarcaseră și alții, cum ar fi Ioan Alexandru, cu o caldă pledoarie pentru veșnicia învățăturii evanghelice, sau însuși Damian Necula al meu. Ticăloși ca Dan Hăulică nu fuseseră prea mulți. E drept însă că printre cei ce avuseseră de reproșat ceva autorităților sau sistemului nu se număra nici unul dintre cei pe care

-140-

„Europa liberă’ îi promova cu asiduitate. Grupați toți în jurul lui George Macovescu. aceștia au fost foarte cuminți, chiar vigilenți - precum Hăulică, dornici ca lucrurile să se desfășoare cât mai liniștit, iar George Macovescu să fie din nou ales președinte. Ar fi fost asta o răsplată minimă din partea lui Ceaușescu pentru cel care îl salvase în clipa cea grea când Dumitru Pîrvulescu l-a atacat în plin congres național. Se pare însă că Nicolae Ceaușescu nu a agreat slugărnicia acestui gest, ba poate că „mirosise* că în spatele acelei reacții de fidelitate se va fi ascunzând altceva, un joc mai subtil și mai periculos. Cert este

că, spre surprinderea tuturor, Ceaușescu nu l-a răsplătit în nici un fel pe George Macovescu, ba dimpotrivă. Și nu din ingratitudine, ci știind bine că Macovescu adunase în jurul său cam tot ce avea mai compromis și mai „fripturist” viața noastră literară. Abia când a venit de sus ordinul ca George Macovescu să nu fie reales președinte al Uniunii Scriitorilor din România, abia atunci marii favoriți ai „Europei libere” și-au adus aminte că mai există și demnitatea profesiei de scriitor. Prezența lui George Macoveanu în fruntea scriitorimii era oricum un abuz, căci nu prea era scriitor, nu scrisese mai nimic, în afara unui curs universitar de care îi era mai curînd rușine. Mai mult, cât a fost în această funcție, George Macovescu s-ar fi făcut uțH dacă ar fi reușit să armonizeze viața noastră literară, s-o normalizeze. S-a lăsat prins însă în disputa dintre cominterniști și naționaliști, luînd partea celor dintîi, la fel cum a procedat și „Europa liberă”, cu care ne-am trezit făcându-le propagandă celor ce introduseseră realismul socialist în literatura română!!

Nu insist, alții cunosc mai bine dedesubturile acestui paradox care se cheamă politica culturală a „Europei libere”: pe banii americanilor „E.L.” susținea acele persoane care introduseseră în România postbelică realismul socialist și antiimperialismul, adică antiamericanismul!... Este foarte adevărat însă că, între timp, își schimbaseră orientarea și nu mai practicau decât antiromânismul. Pe banii românilor, adică ai fondului Literar, unde toți ce sufereau în România rigorile unui regim despotice se înglodaseră în datorii pe care știau bine că nu le vor plăti niciodată. Mai ales dacă erau majoritari în Consiliul Uniunii. De aici și lupta pentru dominarea acestui consiliu. Nu tu ideologie sau program literar, nu tu dor de libertate! Cam asta a fost, pe scurt, aspirația majorității celor pe care „Europa liberă” a încercat să-i impună, artificial, în conștiința publicului românesc. Niște oportuniști, dispuși să primească mai

-141- departe ajutorul „roșu” chiar și de la americani, ceea ce s-a întîmplat ani de zile. Mă întreb dacă asta s-a petrecut cu știința Departamentului de Stat..

ION COJA

(Text publicat în „Totuși iubirea”)

Notă: Se pare că ultimele „descoperiri” făcute de spionajul și contraspionajul american duc la concluzia că „Europa liberă” a fost controlată mult mai mult de la Moscova decât de la

Washington Am avut această bănuială întotdeauna. În textul de mai sus răzbate ceva din această impresie... Nu mă miră deloc dacă se va confirma această informație. Firește, în felul acesta nu vom ajunge să-i incriminăm **in corpora** pe toți cei ce au ținut în mână microfonul „Europei libere”. Dar dacă e să știm cine au fost colaboratorii securității, de ce să nu aflăm și cine au colaborat cu KGB-ul? Sau cu Mossad-ul etc., etc.?’ Dacă e vreo deosebire între unii și alții, mă tem că diferența este în favoarea totuși a celor implicați în turnătoria noastră cea de toate zilele. Vorbesc, în textul de mai sus. și despre curajul lui Pompiliu Mareea de a-l fi înfruntat „pe omul cel mai puternic din România”. Se pare că unii nu au înțeles la cine mă refeream. Nu la Nicolae Ceaușescu, ci la Moses Rozen, considerat ca atare de cei din anturajul său Nebunie curată? Nu cred!

142-

CAIUOI UI XII

(ÎNE RIDICĂ SĂBIA

Cine ridică sabia pentru Elena nu merită să ridice sabia pentru Ifigenia“... Așa sună, ca un dicton, o replică din piesa **Ifigenia** a lui Mircea Eliade. „**Cine ridică sabia pentru Elena**“... Elena... adică pentru o tîrfă, cum i-au zis atîția, deci nu chiar pentru ea, ci pentru prada de război la care trăgeau nădejde războinicii din toată Elada... Dar ți-ar fi

spus că pentru Elena.... Și-ar fi trecut sub tăcere ce soi de femeie, de muiere, mai era și Elena asta¹ Pe scurt, aveau un ideal: Elena! Și porneau peste mări și țări să lupte pentru ea, să moară pentru ea!.. Aceasta fiind versiunea oficială, cu care să-și poată și bieții războinici liniști firava scânteie de conștiință, de-o vor fi avut.

Pe neașteptate însă Ahile, cel iute de picior și aprig la mînie, se pomenește în față cu Ifigenia, cutremurîndu-se de puritatea ei. Și dinaintea Ifigeniei, Ahile descoperă că el Ahile, nu e, funciarmente, un mercenar, un războinic. De aceea e și gata să pună capăt războiului înainte de a-l începe, spre a o salva astfel pe Ifigenia. Dar cine ridică sabia pentru Ifigenia!... Și Ifigenia va muri, căci nu se află în toată armata elenă cine să merite să ridice sabia pentru Ifigenia...

Ahile, în această nouă lectură a mitului pe care ne-o propune și-o provoacă Mircea Eliade, e neputincios dinaintea propriei greșeli: a ridicat, cândva, sabia pentru Elena. . Așa recitim, văzînd piesa lui Mircea Eliade, destinul lui Ahile!... Neîmplinit, păci nu a fost demn de Ifigenia, n-a meritat s-o salveze! S-o fi salvat, da, aceea ar fi fost o ispravă de erou sublim! Pe măsura lui Ahile! Dar. vai, n-a fost Ahile pe măsura faptei și-a încercării la care îl pune scriitorul român, și asta pentru că a ridicat sabia pentru Elena!... Gest care te compromite și te marchează ireparabil, iimitînd orizontul faptelor tale, scăzîndu-te definitiv deopotrivă în aspirații și împliniri. Ca un stigmat de neșters.

- 143

Replica pe care Mircea Eliade o pune pe buzele Ifigeniei, exprimînd nu un punct de vedere, ci o regulă inexorabilă, aflată deasupra oricăruia dintre noi, mi-a adus aminte de un personaj al lui Jean Paul Sartre, pictor, participant la războiul civil din Spania, plecat apoi în America, să mănînce plinea amară a exilului. Contase că va putea picta mai departe și-și va câștiga astfel ușor existența, echilibrul sufletesc etc. încearcă să picteze și nu reușește, ceva nu merge, **nu mai merge**. Nici peninsula n-o mai ține bine în mină, iar plinza de pe șevalet parcă-i întoarce spatele, nu se mai poate privi cu ea în ochi, fără să și-i ferească. De ce oare? Într-un tîrziu înțelege de ce: mlinile cu care încearcă iar să picteze, între timp au ucis... Au ucis oameni, au ținut mitraliera cu care au secerat vieți de om!... Faptă care i se poate ierta oricui, **la guerre comma à la guerre**, dar nu și-o poate ierta cel care, cu aceleași mlini încearcă să picteze. Pictura, ca și Ifigenia, arta deci, iar și mai pe larg spus, a pretinde ceva de la ceilalți în mod public, contînd pe inteligența, sensibilitatea, cîntea, pe tot ce e bun și frumos în om, a te adresa astfel

umanității, spre a o stîrni, ține de o zonă a trăirii de care nu te poți apropia decât cu mîinile desăvîrșit curate.

Am cunoscut demult, la Salvamar, un țigan bătrîn care muncea mai mult prin port, hamal. Omorîse cîndva un om, și nimeni n-a mai vrut să cînte cu el împreună. Nici el n-a mai putut cînta. A lăsat vioara. Își ispășise pedeapsa și hamalea prin port. Era tot ce mai putea să facă pentru sine și pentru **ceilalți**.

Scrisul, e și asta o meserie, o îndeletnicire ciudată. Nu i-am căutat niciodată justificarea, înțelesul. Am așteptat să-l aflu, norocul să-mi scoată-n cale răspunsul la o întrebare pe care, recunosc, nu mi-am pus-o prea insistent. Dar am simțit întotdeauna că dacă o iei pe drumul ăsta, dacă iei în mînă creionul și, la fel, dacă ai curajul să te înfățișezi de la o catedră cîtorva zeci de perechi de ochi gata să-ți soarbă din gură cuvintele cele așteptate pline de miez și de lumină, radiind în jur lumina preaplinului de înțelesuri și învățăminte, oficiind astfel deopotrivă ca scriitor și ca dascăl, dacă o apuci pe acest drum din care altora le e dat să se împărtășească, tu fiind numai mijlocitorul străluminat și translucid, dacă te încumeți singur și nesilit de nimeni să ieși dinaintea alor tăi cu o vorbă și cu-o învățătură de care să-ți închipui că ei duc lipsă și-i duc și dorul, atunci o mulțime de lucruri care nici nu le cad bine, dar asta nu-i împiedică să fie mai departe buni ingineri, doctori, strungari, contabili ș.a.m.d., ție, artist sau profesor, nu-ți slînt îngăduite nicicum. Și așa

<144 se face că pînă azi n-am ridicat niciodată sabia pentru Elena, bucurîndu-mă să-mi dau seama de asta acum cînd înțeleg ce este arta, literatura: a ridica sabia pentru Ifigenia. Și ca s-o poți ridica, una din reguli, probabil prima, dacă nu cumva și singura, îți cere să nu fi ridicat vreodată sabia și pentru Elena. Căci nimeni nu ne obligă pe nici unul să ridicăm sabia pentru Ifigenia. Dacă o faci este o chestiune strict personală, pentru care singur te alegi, știindu-te dintotdeauna pregătit, știindu-te în primul rînd și-n orice moment că n-ai ridicat vreodată sabia pentru Elena & comp. Literatura fiind o sabie pe care n-o poți ridica și pentru Elena, și pentru Ifigenia. Ci numai pentru Ifigenia.

ION COJA

(Text publicat în revista ARGES NR. 3/1983-
pag.5)

EV, DOMNILOR, NU SUNT ANTICOMUNIST!

Dacă mă gîndesc bine, nu le datorez comuniștilor decît o butelie de aragaz, pe care mi-au dat-o prin sindicat, acum vreo cinsprezece ani. Am plătit-o cu cinci sute de lei, și după cîteva zile am vîndut-o cu șase mii de lei! Bani frumoși pe vremea aceea! Recunosc, n-a fost prea „echitabil” din partea mea, dar și „ei” și-au recuperat paguba cu vîrf și îndesat atunci când, mai apoi, mi-au trîntit trei amenzi a trei mii de lei bucata pentru că mi-am închis balconul! Trei, doamne, și pe toate trei le-am plătit! Dar nici balconul nu l-am dat jos!

La' un inventar global, ar fi să trec și pămîntul, vreo șaptezeci de hectare, pămînt de grădinărie, de-a cărui grijă tata a fost eliberat, odată cu toată țara! Bașca un camion, două camionete și ce mai agonisise tata și cu frate-său mai mare, Ștefan, tăindu-și bătăturile din palmă cu cuțitul! Că a fost așa de mult pămînt am aflat abia acum, după Revoluție. Mama ne-a ascuns cât de mare a fost paguba noastră de pe urma comuniștilor „ca să nu ne înrăiască și mai mult împotriva lor”. Așa că, în acte, când m-am înscris la facultate, am trecut și eu zece hectare, fără să știu că mint. Dar tot n-a contat! Când a fost să-mi susțin teza de doctorat, m-au a ml nat vreo trei ani, până când s-a îndurat d-l Ciurel și mi-a făcut cunoscut motivul: cele zece hectare de pămînt, care, la mijlocul anilor '70, încă mai contau la dosar. A trebuit să dau o „notă explicativă”, despre felul generos în care Statul român, după 1877, i-a împrumutat pe ardelenii care au trecut Dunărea stabilindu-se în Dobrogea, veritabilă California a României încă de pe atunci! Abia așa mi-a venit, de la cabinetul 2, aprobarea să-mi susțin doctoratul, între timp mă însurasem, așa că n-a mai avut nici un farmec. Cu doctoratul în buzunar, cine știe, poate că făceam altă partidă, altă impresie...

Partea ciudată e că între timp eu devenisem. încă din 1969, partizan, membru de partid, de partid comunist! Iar partidul ăsta, din

116 care făceam și eu parte, aflându-mă și cu cotizația plătită la zi, mă bloca la mantinelă, de parcă aș fi fost din opoziție! E drept că, atât cât s-a putut, m-am opus și eu! Dar nu la „Europa liberă”, ci în ședințele de partid sau scriitoricești! Adică în mod statutar. Una peste alta, adunând toate câte le-am spus în aceste adunări, s-ar putea astfel demonstra că noi am fost liberi să spunem cam tot ce ne-a trecut prin cap și prin inimă! Despre aberanta idee de demolare a satelor, despre firescul unei vacante de iarnă care să fie și de Crăciun, despre ciudățenia faptului că acele persoane care mă urmăresc ce vorbesc la telefon au salarii mai mari decât al meu. cel urmărit, despre oribila idee de a vinde copiii orfani în străinătate, despre cât se minte în țara aceasta chiar și la un nivel foarte înalt, despre ravagiile cenzurii și ale unei politici culturale antinaționale, despre imperialismul sovietic, despre corupția înalților funcționari de partid, despre anchetele abuzive ale securității! Mărturisesc că despre toate astea am vorbit răspicat în adunările de partid - e vorba de Partidul Comunist Român. Fac azi această mărturisire, când nu mă mai paște pericolul de a fi considerat dizident și făcut ministru ori ambasador! Gata, a trecut vijelia, s-a spart tîrgul și putem fi obiectivi, cum se spunea mereu în acele adunări generale! Obiectivi și autocritici! Încercând să fiu din nou, cum am fost, adică obiectiv și autocritic, mai mărturisesc și faptul că după aceea mare lucru n-am pățit: am fost chemat de câteva ori „la birou”, la B.O.B. și muștruluit oareșicât de persoane care, mai apoi, adică după decembrie 1989, nici usturoi n-au mâncat, nici... mă înțelegeți, povestea e atât de cunoscută! De două ori s-a mers cevașilea mai departe, când două colege, mai generălese, una MAI, alta MFA, au cerut să fiu dat afară din Universitate pentru ceea ce spuseseam în adunarea generală. S-au găsit însă, atunci, un tovarăș, d-l Ghiță Florea, și o tovarășă, doamna Clătici - eu așa le vorbeam la toți tovarășii, numai cu domnule și cu doamnă - care n-au împărtășit ideea exmatriculării unui cadru didactic. Le mai mulțumesc acum, încă o dată! Așa că Revoluția m-a prins pe postul de angajat mai departe al Universității, cu un grad didactic pe care îl păstrez și azi, ceea ce devine un motiv de mare satisfacție pentru subsemnatul, isprava mea cea mai frumoasă de după revoluție! Mai frumoasă chiar și decât cele scrise în „România Mare” despre mine de cîțiva aprigi admiratori!

Vreme de aproape douăzeci de ani am locuit în camere mobilate, cu geamantanul după mine prăpădind astfel o mulțime de manuscrise, căci n-am publicat nici pe dparte tot ce am scris. Am

-147- publicat totuși vreo două mii de pagini - cărți și articole, și, deși membru de partid cum mă aflu, n-am scris nimic despre partidul din care făceam parte, nici despre conducătorii săi, cei

doi! Ceea ce ar dovedi că nimeni nu a fost obligat s-o facă! Nu aveai nimic de pierdut dacă te țineai de-o parte. Firește, de câștigat o fi fost, dar nu știu dacă au avut de câștigat toți cei care au făcut-o! Se pare că a existat o ofertă mai mare decât cererea plătită! Mulți și-au răcit gura de pomană! Cîteva cărți, însumînd peste o mie de pagini, mi-au fost respinse de cenzură, pe motive ideologice, nu eram pe linie. Iar în 1980, când m-am mutat și eu într-o casă mai ca lumea, a trebuit să plătesc, s-o cumpăr!

Astfel că, într-o socoteală totală, aş putea spune că nu le datorez nimic comuniștilor! Ba dimpotrivă, aş avea o mulțime de motive să mă plîng de ei și m-am tot plîns, nu i-am menajat, căci nici ei pe mine!

Dar,

Cu toate astea, Acum, Când văd ce vede toată lumea, dar asta nu mai contează, **Când** sîntem liberi să spunem tot ce gîndim și dorim, sîntem liberi să scriem și să vorbim, dar nu mai contează deloc ce gîndești și ce vorbești, poți să spui orice și este ca și când nu ai spus nimic,

Când văd cine s-au grăbit să fie cei mai anticomuniști comuniști, scuipînd acolo unde până în decembrie 1989 au sărutat și lins de bună voie și nesiliți de nimeni,

Când văd că de această prăbușire a comunismului vor să profite cei care au avut cel mai mult de câștigat de pe urma instaurării și funcționării comunismului,

Când văd starea în care a fost adusă țara de elita anticomunistă din cadrul organizației de bază UTC și PCR a cartierului Primăverii,

Când îi văd pe cei ce au supt din pensia de ilegalist a mă-sii ori a tătîne-su încercînd să ne convingă, cu ajutorul „Europei libere”, cât au fost ei de victime ale dictaturii totalitare,

Când văd ce ușor le vine atîtor nuli să dea vina pe regimul comunist, din a cărei pricină s-au născut ei fără nici un har, fără nici un talent, dar cu o imensă putere de a-1 uri pe cel ce poate și știe să facă mai bine, pe cel lăsat cu har de la Dumnezeu,

Când pricep că mizeria din noi, cea de odinioară, nu se datora sistemului, așa cum ne-am amăgit noi vreme de patruzeci de ani, ci era mizerie înăscută și veche de când lumea, drept care o vedem

-148- azi înflorind și lăfăindu-se ca niciodată îri istoria morală a acestui neam,

Când sînt încurajate pe toate căile emigrarea tineretului și avorturile, adică îmbătrînirea galopantă a acestui popor,

Când toate aceste năprazne cumplete sînt azi cu puțință de pe urma eroilor anticomuniști care ne guvernează țara,

Mă cuprinde un fel de panică! Nu cumva pentru tot „trecutul” meu, adică pentru tot ce am făcut eu până în

decembrie 1989, se vor găsi unii să mă considere anticomunist și să mă vîre în aceeași oală cu anticomuniștii ăștia mai noi? Drept care mă simt dator să declar în modul cel mai solemn și mai răspicat cu putință: nu știu, **poate că am fost anticomunist, dar asta numai până în decembrie 1989! De atunci încolo, mai ales de când anticomuniștii s-au făcut tot mai activi și mai auziți, pe la Cotroceni, în Piața Victoriei sau sus, în Dealul Mitropoliei, ducând țara de rîpă, mă simt nevoit să bat în retragere și să-mi revizui opțiunile politice - sau măcar terminologia!** Cred, așadar, că eu **nu (mai) sunt anticomunist!** M-au lecut alde Severin Adrian și alți revoluționari. Nu știu exact ce sînt, dar anticomunist nu sînt! Nu **mai** sînt! Nu mai pot să fiu atîta timp cât, de doi ani de zile, ceea ce se întîmplă în România își zice reformă anticomunistă! Eu i-aș spune, în termenii cei mai potriviți, **REFORMĂ ANTIROMÂNEASCĂ!** Comunismul și anticomunismul dovedindu-se astfel a fi cele două umbrele, una de soare, alta de vreme mai cețoasă, sub care se adăpostește și prosperă aceeași afacere murdară: **antiromânismul.**

Nota bene: Prin **comunism**, în **fraza de** mai sus, voi a înțelege îndeosebi perioada scursă de la 9 mai 1921 până pe la începutul anilor *60. După aprilie 1964 s-a făcut evident **efortul PCR de a se curăța și lepăda de antiromânism!** Cum s-a ajuns la acest moment de cotitură, în ce măsură s-a realizat această cotitură, cine a susținut-o, cine a blocat-o, cine a profitat de pe urma acestei încercări, cât a fost ea de sinceră?, iată câteva din întrebările fără de care discuția noastră nu poate continua. Vom. reveni, așadar, deși nu ne considerăm a fi dintre cei mai informați asupra subiectului.

ION COJA

(Text publicat în „Totuși iubirea”)

14»

CAPITOLUL XIV

A MURIT IDEEA COMUNISTA?

La două zile după ce în URSS și în lume a fost sărbătorită ziua de 7 noiembrie 1989 așa cum a fost sărbătorită - ca vai de lume, adică! - printre altele aflu de la un coleg că la Moscova mulțimile ar fi defilat sub lozinca **Proletari din toate țările, iertați- ne!** . . Rare să fie o anecdotă! Cel care mi-a spus este însă convins că așa s-a și întâmplat! De ce nu?!... Oricum, am impresia că aflu în această simplă schimbare de predicat expresia - cea mai succintă și în același timp cea mai potrivită a evenimentelor ce se succed de câțiva ani în lumea „**comunistă**”. Tâlcul acestora mi se pare a fi cel mai bine prins în ideea că URSS (sau proletariatul rus ori Armata Roșie), care ani de zile s-a amăgit și ne-a amăgit că se află în avangarda omenirii, are acum motive, pentru cât s-a înșelat și ne-a înșelat, pentru cât ne-a mințit și s-a mințit pe sine, să-și ceară iertare, să-și facă mea culpa, deci. Să-și facă harakiri?... Rămâne de văzut. Vinovăția sovietică este greu de evaluat acum când ne aflăm în toiul evenimentelor declanșate de conștiința acestei vinovății. Punând răul înainte, imaginându-ne consecințele cele mai regretabile, vom spune că vinovăția sovieticilor este în primul rând față de însăși lozinca parafrazată: **Proletari din toate țările, uniți- vă!**... Adică față de **ideea** comunistă. Asume, dincolo de orice dispută teoretică, ideea comunistă iese **definitiv** compromisă de „**experimentul**” sovietic, implicit cel european. Această eventualitate mi se pare a fi consecința cea mai gravă din mulțimea de consecințe dureroase a celor 72 de ani de construcție a socialismului sovietic, bolșevic

De ce mi se pare atât de gravă această consecință? De ce considerăm ca pe o mare și ireparabilă pagubă pentru omenire faptul că prin cele petrecute de la 7 noiembrie 1917 încoace, s-a compromis **ideea** comunistă? De ce considerăm inadmisibil ca omenirea să abandoneze **ideea** comunistă?

-150-

Căci - se pare - aici am ajuns: omenirea e pe punctul de a abandona **ideea** comunistă!

... Nutrim aceste gânduri întrucât, spre deosebire de **toți** cu care am avut ocazia să comentez evenimentele și stările „din lumea comunistă”, colegi sau prieteni, membri sau nu ai

partidului comunist, noi nu confundăm trei lucruri ce ni se par extrem de deosebite:

1. realitatea bolșevică, stalinistă. sovietică.
2. teoria marxist (-leninistă)
3. ideea comunistă.

Cruda și desperanta realitate bolșevică, resimțită de aproape jumătate din omenire, reprezintă o cale înfundată a istoriei. Pe drumul deschis la 7 noiembrie 1917, omenirea nu mai are nimic de câștigat. Poate doar **experiența**. Și când zic astfel s-ar părea că glumesc, dar am și multă dreptate, căci într-adevăr s-a adunat astfel o experiență uriașă, omul și-a vădit în acești ani chipuri și înfățișări pe care nu le-am fi crezut a fi ale sale. Oare enorma suferință cu care s-a adunat această experiență, și însăși această experiență, să nu fie ele bune decât pentru gestul **renunțării** la idealul comunist? Nu este cumva un preț prea mare?

Considerăm că realitatea bolșevică, stalinistă, sovietică, nu este decât unul din chipurile posibile ale teoriei marxiste, leniniste, înfățișarea acestei variante a fost determinată de o serie de accidente, de întâmplări, câteva din ele de-a dreptul nefirești, care au făcut-o să înscrie în istoria lumii capitolul probabil cel mai sângeros. Starea de înapoiere economică, socială și spirituală a Rusiei, imensitatea acesteia, caracterul „terorist” al revoluției, caracterul nefiresc al statului sovietic - întemeiat pe principiul suveranității ruse asupra celorlalte națiuni, și nu în ultimul rând personalitatea diabolică a lui Stalin (dar și a altor tovarăși ai acestuia, în frunte cu Lenin însuși), toate acestea și încă multe altele făceau din Rusia anilor 1917 statul european cel mai puțin potrivit pentru a experimenta teoria marxistă a unui stat al proletariatului

Se pare chiar că Marx și-a construit ipoteza unei asemenea societăți având în vedere una din țările âpusene. o Anglia sau o Germania, bunăoară, iar nicidecum Rusia unde proletariatul abia începea să capete conștiința experienței sale.

Nu este un efort de imaginație prea mare ca să ne dăm seama că altfel, cu totul altfel, ar fi arătat un comunism vest-european!... Sau care, înainte de a fi rusesc, ar fi fost est-european.

■ 151

Oricum, 1917 ca dată de debut a unui stat socialist pare să fie un început prematur, chiar și pentru Europa de vest.

De asemenea, teoria marxistă pare indubitabil că a avut o imensă neșansă: aceea de a i se încerca aplicarea în condițiile cele mai improprii, mai neprielnice.

Eșecul bolșevic, de aceea, nu poate fi considerat neapărat

ca eșecul marxismului. Este doar o **încercare** nereușită. Iar acest insucces decurge mai curând dintr-o serie de condiționări istorice, și mult mai puțin din slăbiciunile teoriei, slăbiciuni care, firește, există, ele s-au făcut vădite pe parcursul experimentării și sunt, credem, remediabile.

Cu atât mai puțin întemeiate sunt motivele de a pune în discuție **ideea** comunistă, sau de a renunța la ea chiar fără a o mai pune în discuție. Marxismul este numai **una** din teoriile care urmăresc ideea comunistă. Alte teorii deja există și mai ales ele sunt așteptate să apară, prin valorificarea experienței căpătate în anii de așa-zisă „construcție comunistă” în URSS.

Puțin, foarte puțin din **realitatea** sovietică reprezintă o concretizare a teoriei marxiste, la fel cum și această teorie, la rândul ei, nu slujește decât parțial ideea comunistă...

Cum însă intenția noastră nu este să facem o analiză critică a marxismului, ci doar să dovedim greșeala celor ce odată cu bolșevismul sunt gata să condamne și ideea comunistă, ne vom referi cu precădere la acestea două: **realitatea** sovietică și **ideea** comunistă, aflate într-o contradicție aproape totală. Foarte puține lucruri din realitatea sovietică decurg cu necesitate din ideea comunistă.

Mă voi mărgini la câteva exemple: atitudinea bolșevicilor față de religie, îndeosebi față de creștinism. Mi-a fost întotdeauna de neînțeles adversitatea bolșevicilor față de religie. Ateismul lor, deseori extrem de primitiv, nu are nici o legătură cu **ideea** comunistă, idee care se înfrățește în multe cu religia creștină. În mod esențial, amândouă au resimțit aceeași nevoie, a unui om nou, a edificării interioare a ființei umane.

Pare deci de la sine înțeles ca pe viitor, într-o societate ce va încerca să se organizeze după ideea comunistă, religia să nu mai fie prigonită, ci cointereseată să participe la edificarea unei lumi mai bune.

Cel mult se va pune problema ca, distingând între religie și biserică, comuniștii să ajute - iar nu să oblige - biserica a se

-152

„reforma”. În concordanță cât mai mare cu propria religie, cu menirea acesteia, cu scopul acesteia, salvarea sufletelor noastre și a omenirii înseși prin întruchiparea **omului nou**.

La fel. teza dictaturii, fie ea și a proletariatului, reprezintă o evidentă greșeală de strategie politică în general, despre proletariat s-au acreditat câteva idei- false și s-a ignorat adevărul esențial **nimeni nu e proletar de voie, ci de nevoie**, neavând încotro. În mod obișnuit, proletarul jinduiește să devină el însuși patron, mai devreme sau mai târziu Rapiditatea cu care din rândurile proletariatului s-a ridicat „noua burghezie

proletară" din țările așa-zis „comuniste” are tocmai această explicație. Ideea comunistă e trădată prin „dictatura proletariatului”!

Stricto sensu ideea de **dictatură a proletariatului** este un non sens în condițiile în care proletariatul este clasa socială cea mai numeroasă, devine absurd să numești dictatură conducerea societății de către gruparea umană majoritară! Desigur, în realitate este vorba de o **dictatură**, dar nicidecum a proletariatului. Ci a unui grup uzurpator și demagogic.

Nu mult mai întemeiată este și teza „luptei de clasă” în omenire, în societate, funcționează o sumedenie de temeuri pe care oamenii se solidarizează între ei: rasă, grai, loc de obârșie, meserie, echipa de fotbal favorită etc., etc. Un astfel de temei este și apartenența la aceeași clasă. De regulă, oamenii se solidarizează între ei, unii împotriva altora, istoria consemnând conflicte de tot felul: rasiale, naționale, religioase, inclusiv cele stârnite de rezultatul unui meci, de fotbal. Vor exista în lume și conflicte de clasă, dar și de data aceasta vom face aceeași obiecție: poziția claselor angajate în conflict este net diferită, față de celelalte conflicte: în conflictul dintre rase sau dintre două cete de „microbiști” fiecare ține să rămână el însuși în conflictul de clasă sunt angajate două părți: una privilegiată și alta geloasă pe privilegiile celeilalte, râvnindu-le. Contestatarii, luați fiecare în parte, mai curând s-ar mulțumi cu posibilitatea de a accede în clasa contestată. O societate bine organizată pe principiul inegalității sociale, va fi o societate care va oferi (1) motive de satisfacție pentru cei ce nu-și pot părăsi clasa socială și (2) posibilitatea unei circulații, îndeosebi de jos în sus, între clase.

Se poate spune că societatea vest-europeană și nord-americană au reușit să creeze această „armonie” socială, întemeiată în principal pe nădejdea că nimănui nu-i este interzisă ascensiunea

153-

la un statut social superior. Fiecare trăiește cu nădejdea că până la urmă „va da lovitura”!...

Ascensiunea socială ți-o poate asigura și îndemânarea la tenis, talentul de fotbalist ori de cântăreț, boxul, precum și o mulțime de îndeletniciri ilegale, de pe urma cărora îmbogățindu-te, parvii în partea de sus a topului social. Această circulație pe verticala socială dă societății occidentale acel aer simpatic și atrăgător îndeosebi pentru tineretul domic a se afirma (a se afirma = a parveni pe plan social) cât mai repede.

Conflictele între clase se ivesc în măsura în care aceste clase devin impenetrabile, atât din afară, cât și dinăuntru. Adică atunci când nu există posibilitatea nici pentru a urca într-o clasă superioară, nici pentru a-ți părăsi propria-ți clasă pentru alta, mai convenabilă. Democrația și liberalismul occidental au tocmai această menire: de a nu răpi nimănui nădejdea unui succes social strălucitor. Deîndată ce această nădejde dispare, atmosfera devine tot mai încărcată, mai tensionată, favorabilă izbucnirii unei „revoluții*.

Lupta de clasă nu este nici motorul dezvoltării sociale, nici inevitabil legată de ideea comunistă. Dimpotrivă, o trădează și ea.

Ce rămâne atunci din ideea comunistă? În ce mai constă ea dacă o înstrăinăm cu totul de ateism, de dictatura proletară ori de lupta dintre clase?

ION COJA

Post Scriptui

Cele de mai sus au fost scrise în toamna anului 1989, *Ja două zHe după ce în URSS și în lume ziua de 7 noiembrie 1989 a fost sărbătorită așa cum a fost sărbătorită*". Recitind aceste însemnări făcute înainte de 22 Decembrie 1989 îmi dau seama că ele nu alcătuiesc în text încheiat, că aveam de gând să dau și un răspuns întrebării cu care acele însemnări mă cercetau în primul rând pe mine, autorul lor. Ce răspuns aş fi dat? Cred că asta nu mai contează așa de mult decât pentru mine, din curiozitatea de a

154- recompune traiectul unei evoluții. Pentru alții ar avea importanță ce răspuns pot să dau azi aceleiași întrebări: ce rămâne din Ideea comunistă? Ce mai rămâne din ea dacă o înstrăinăm cu totul de ateism, de dictatura proletariatului ori de lupta de clasă?

Las pentru altă dată răspunsul, al cărui sens, cu plus sau minus se deduce din însuși faptul că am considerat **oportună publicarea celor de mai sus. Deocamdată nu am a face decât o completare, o completare extrem de utilă azi, când ideea comunistă este reînviată sub zidurile Kremlinului și „amenință"**

pacea și stabilitatea lumii odată cu proiectul refacerii hotarelor marii Uniuni Sovietice. Completarea pe care o fac este un citat din D.Carcostea (în „Revista Fundațiilor Regale”, 1941, 8-9, p.289) care sună așa: **„Oriunde o idee s-a împământenit în Rusia, aceasta s-a săvârșit printr-o lipsă de măsură care conținea în sine prăbușirea.**.**

O ultimă precizare: însemnările mele din toamna aceluia an fatidic 1989 nu aveau titlu. Titlul l-am pus deunăzi, când am regăsit acele foi rătăcite prin sertare.

(Text publicat în ziarul „VREMEA” în 1996)

-155-

CAPITOLUL XV

SCRISORI DESCHISE

STIMATE DOMNULE ACADEMICIAN NICOLAE CAJAL,

calitatea domniei voastre, de președinte ai comunităților / evreiești din România, precum și ca martor al unor evenimente - rebeliunea legionară din ianuarie 1941, pe care le-ați evocat de curând la TV. consider că sunteți persoana cea mai potrivită să lămurească o suită de aspecte încă neclare legate de anii 1940-44. Mă adresez domniei voastre și cu titlu personal, fiind doritor să cunosc integral, și cu bune, și cu rele, istoria neamului meu, dar și în calitatea mea de vicepreședinte al Uniunii VATRA ROMÂNEASCĂ, organizație care a găsit de cuviință să patroneze în iunie 1995 o masă rotundă cu tema: în **România anilor 1940-44 s-a produs un holocaust antievreiesc?** Cunoașteți probabil, că la acea reuniune a participat și un reprezentant al comunității evreiești, dl. dr. Ioan Șerbănescu, care a făcut cunoscută tuturor participanților poziția organizației pe care o reprezenta: **comunitatea evreiască din România respinge termenii! „holocaust” și „genocid” în legătură cu soarta evreilor din România!** Firește, ne-am bucurat să luăm cunoștință de această poziție și ne-am îngăduit să-i sugerăm distinsului nostru oaspete că, întrucât ideea aberantă de „holocaust în România” a fost lansată de răposatul rabin Mozes Rozen, s-ar cădea să se mediatizeze cât mai curând și cât mai susținut poziția reală și atât de corectă a comunității evreiești din România. Ceea ce, din păcate, nici până azi nu s-a făcut!...

În emisiunea TV din 25 ianuarie a.c. ați apărut împreună cu redactorul TV Victor Ionescu, individ care, depășindu-și atribuțiile și competența, și-a permis să aprecieze evenimentele din ianuarie 1941

-156-

ca „genocid”. Am avut impresia că ați fost dumneavoastră înșivă surprins de folosirea acestui termen atât de nepotrivit. Evident, nu ați preluat termenul **genocid**, nu l-ați folosit pe parcursul emisiunii, lăsându-l ca pe un bun spiritual exclusiv al lui Victor Ionescu, specialist în diversiune TV pe tema genocidului!

Poate că atât era suficient din partea dumneavoastră pentru a vă delimita de iresponsabilitatea lui Victor Ionescu, dar, pentru publicul larg, cred că era mai bine dacă pe loc, atunci când s-a produs infracțiunea, ați fi luat atitudine. Căci, pentru mine, **a spune că în România s-a produs vreodată genocid este, în fapt, o infracțiune!**

De asemenea, ați amintit dumneavoastră despre ororile săvârșite de legionari la abatorul din București, unde mai mulți evrei au fost asasinați și atârnați în cârlige, batjocorindu-se astfel până și trupurile rămase fără viață!... Ascultându-vă, domnule academician, nu am putut să nu-mi amintesc că imediat după

Revoluție, în timp ce răposatul Mozes Rozen dama iresponsabil despre holocaustul din România, alții, poate tot atât de iresponsabili, au scris în mai multe rânduri despre crimele legionare de la abator, dar nu pentru a le comemora, ci **pentru a ie nega** existența!... Pe câțiva dintre cei ce au scris pe această temă, contestând temeinicia acuzațiilor privind crimele legionare de la abator, îi cunosc destul de bine, e vorba de domnii Alexandru Saucă, Radu Iftimovici și Simion Ghinea, îi cunosc ca pe niște publiciști onești și responsabili față de actul publicistic. Nu înseamnă că ei nu s-ar putea înșela, dar garantez pentru buna lor credință! De aceea, cred că articolele pe care ei (și alții) le-au scris pe această temă, aducând oarecari dovezi în sprijinul tezei lor, meritau mai multă atenție din partea celor ce susțin mai departe teza oribilelor crime de la abatorul din București! Îndeosebi domnia voastră, ca om de știință, cunoașteți bine că intră în obligațiile celui ce susține o teorie să se raporteze la tezele care vin în contradicție cu teoria sa. Dumneavoastră, domnule academician, afirmând din nou, pe 25 ianuarie 1997, că la abatorul din București în ianuarie 1941 legionarii, adică niște inși de naționalitate română, au omorât și au atârnat în cârlige mai mulți evrei, sunteți de-acum obligat să precizați aceluiași public pe ce teme vă mențineți această gravă acuzație, pe ce teme respingeți teza celor care afirmă că aceste crime nu s-au produs niciodată!

În esență, acești „adversari” ai dumneavoastră susțin că după 23 august 1944 s-a declanșat o anchetă pentru identificarea și

157 pedepsirea celor vinovați de ororile săvârșite de legionari la abatorul din București. Ancheta nu s-a finalizat însă într-un proces, așa cum era de așteptat, și asta pentru că pe parcursul anchetei s-ar fi constatat că la abatorul din București în ianuarie 1941, nu s-a produs nici o crimă și nici un cadavru nu a fost atârnat în cârlige!... Repet: după Decembrie 1989, această teză a fost de mai multe ori expusă în public, dar nimeni, nici măcar reprezentanții comunității evreiești nu au atacat această teză, pentru a-i dovedi netemeinicia! A nu răspunde acestei contestații și a susține mai departe, netuiburat, povestea cadavrelor atârinate în cârligele de la abator, mi se pare un gest, o atitudine greu de înțeles!

fn mintea mea însă, obiecția formulată de preopinienții dumneavoastră, domnule academician, capătă proporții ceva mai ample: eu nu preiau argumentația lor propriu-zisă, ușor de contestat pentru cine vrea s-o conteste cu tot dinadinsul, și nu dau importanță nici motivelor pentru care nu s-a ajuns nici după 1944 la un proces intentat celor vinovați de crimele de la abator.

*Dar mă miră, teribil ce mă miră și mă intrigă **faptul că un asemenea proces nu a avut loc!** Nu-mi pot explica nicicum această abatere de la normalitate! Și vă întreb, domnule academician, ca pe un excelent cunoscător al **problemei, de ce, după 1944, justiția noului regim, atât de interesată să dezvăluie crimele legionare, nu a instrumentat procesul criminalilor de la abator? Și mai întreb: în ce fel** comunitatea evreiască s-a străduit atât înainte cât și după 1944, să fie identificați și pedepsiți criminalii de la abator? De ce comunitatea evreiască nu a protestat pentru tergiversarea anchetei judiciare privindu-i pe criminali?*

*Aceste întrebări privesc însă nu numai „episodul abator”, d întreaga desfășurare de crime și fărâdelegi legionare din ianuarie 1941: **decs**, fie justiția „controlată” de Antonescu (care ar fi avut tot interesul să instrumenteze asemenea procese împotriva legionarilor devehți adversari), fie justiția de după 23 august 1944, controlată de comuniști (acei comuniști dintre care foarte mulți erau evrei, cu funcții de conducere chiar și în justiție), **de ce nu au intentat procese legionarilor vinovați de asasinarea celor 120 de evrei, de** devastarea a sute de magazine și locuințe, de sechestrarea și brutalizarea a sute de evrei în timpul rebeliunii?*

Și, iarăși, dacă aceste procese nu au avut loc totuși, de ce comunitatea evreiască, atât de activă în asemenea situații, nu a

***-158-** protestat nici pe lângă Antonescu, nici pe lângă autoritățile comuniste?*

Repet: după 1944, dar chiar și înainte de 1944, comunitatea evreiască avea toate motivele și condițiile pentru a formula cererea de a fi pedepsiți cei vinovați de crimele din ianuarie 1941! Ce a făcut în acest sens comunitatea evreiască și cu ce rezultate? Și, mai ales, unde au fost consemnate aceste demersuri și rezultatele lor pentru a fi aduse la cunoștința publicului românesc și, eventual, internațional?

Cu stimă.

ION COJA vicepreședinte al Uniunii VATRA ROMÂNEASCĂ

Scrisoarea din 1 februarie 1997 mărturisește preocuparea Dvs. pentru ceea ce noi numim martiriul evreilor din România în perioada 1940-1944. Găsesc că preocuparea Dvs. este nobilă dacă este curată în scopuri, dorind o clarificare. Mărturisesc că sunt un martor și nu un analist al fenomenului. Dar, analiștii au adus, mai ales în ultima vreme (pentru că până în 1990-1991 accesul în arhive nu era îngăduit) destule lumini sprijiniți pe documente incontestabile Unele dintre acestea le-am publicat ca atare în volume, altele urmează să le publicăm la Editura Hasefer. Îndrăznesc să cred că, citite cu bună credință, vă vor oferi răspunsuri la mai toate întrebările Dvs. atât de neliniștite.

Vă arătați alarmat că într-o emisiune televizată, la care am participat, dl. Victor Ionescu, realizatorul acelei emisiuni, a utilizat, pentru martiriul evreilor din România perioadei amintite, termenul de genocid. Evit, de obicei, să-l folosesc. Dar, vă întreb, cum trebuie numită uciderea în masă, numai pentru că au fost evrei, a populației evreiești din Basarabia și Bucovina de Nord în anii 1941-1944, cifrele analiștilor variind între 105.000-120.000 dintre care aproximativ 25.000 au fost asasinați pe drum, înainte de a ajunge în Transnistria? Și aceste omucideri au fost ordonate direct de generalul (apoi mareșalul) Ion Antonescu iar execuția a fost înfăptuită de Jandarmerie sau Armată. Dar zecile de mii de evrei ucrainieni (numai la Odessa au fost executați, în octombrie 1942, 22.000 de persoane)? Și ordinele au venit tot din partea mareșalului Ion Antonescu. De la ce cifră de uciși încolo numai pentru că aparțineau etniei evreiești socotiți Dvs., dați-mi voie să vă întreb din nou, că se poate vorbi de un genocid? Și, vă asigur, cercetarea arhivelor românești și străine (ucrainiene și rusești) va aduce noi probe documentare edificatoare.

Adăugați la aceste victime cei 135.000 evrei transilvăneni trimiși de fasciștii unguri din teritoriul Ardealului vremelnice ocupat și arși în cuptoarele Auschwitzului. Vă arătați preocupat de pogromul rebeliunii legionare din București. Ori câte aproximații ați face, martore, cred convingătoare sunt mormintele celor 110 martiri aflate

în Cimitirul evreiesc din Șoseaua Giurgiului. Este suficientă o vizită a dumneavoastră la acest cimitir pentru a vă convinge de realitatea masacrului pogromist din 21-23 ianuarie 1941 Multă

neliniște consumați în legătură cu asasinarea de la Abatorul din București și, apoi, atârănarea victimelor în cârlige cu mențiunea „carne cușer”. Dumneavoastră considerați că aceste crime abominabile, făptuite de legionari, nu s-au petrecut și vă bizuiți, în această opinie, pe declarațiile câtorva legionari octogenari, care continuă să-și apere foștii camarazi. Îngăduiți-mi să vă citez o mărturie a procurorului militar căpitanul I.N.Vlădescu publicată în **„Jurnalul de dimineață”**, nr. 57 din 21 ianuarie 1946: *„Trupurile celor uciși la abator au fost atârinate de ceafă. În cârlige, folosite de pariagii. Așa i-a fost dat să moară avocatul Millo Beiler, ridicat de acasă, din mijlocul familiei sale de către un comisar șef de poliție, legionar. Aceeași soartă au avut-o frații Iulian și Heinrich Rauch, ridicați din camerele lor de la Hote! Boulevard. Reamintesc numele acestor trei nenorociți, fiindcă toți au fost găsiți cu pântecele sfârtecate adânc, de către mârșavii asasini, care folosind un cuțit de măcelărie în acest scop și maeștri în arta de a chinui, au prins intestinalele pe care le-au smuls din trupurile victimelor și le-au înnodat cravată la gâtul celor asasinați”*.

Nu este singura referire. Aș putea să vă citez încă foarte multe; mă voi rezuma însă numai la câteva rânduri din memoriile Șef Rabinului Doctor Alexandru Safran Numeroși conducători și membri eminenți ai comunității au fost arestați și închiși în localurile Gărzii, apoi împușcați în pădurile din apropierea Bucureștiului sau spânzurați de cârlige de măcelar la abatorul municipal cu o pancartă cu inscripția „carne cușer” atârnată în jurul gâtului “.....” (Un tăciune smuls flăcărilor” – Editura Hasefer p.61).

Nu vi se pare, domnule Ion Coja, că aceste mărturii sunt mai credibile decât alegațiile unor nostalgici legionari sau a unor autori de articole dezinformați sau de rea credință?

Mă tot întrebați de ce nu li s-au intentat procese acestor călăi de către autoritățile antonesciene, după înfrângerea rebeliunii, sau, după august 1944 de către noile autorități. Nu sunt, mărturisesc, specialist în procese. Știu, din cartea „Pe marginea prăpastiei!” a mareșalului Antonescu că unii criminali ai rebeliunii au fost judecați (de pildă, primarul legionar din comuna Jilava și ajutoarele sale care au patronat asasinatele din pădurea Jilava). Este probabil că n-au fost depistați toți asasinii și, de aceea, au rămas nejudecați și necondamnați. Dar inexistența proceselor și nepronunțarea, deci a

<161- sentințelor pentru crimele de la Abator, nu este deloc o probă că aceste fărădelegi nu au fost săvârșite. Dacă singura dumneavoastră probă a neadevărului acestor oribile fărădelegi o

constituie memoria unor foști legionari, dați-mi voie să vă spun că sunteți într-o mare și aproape iresponsabilă eroare. Dar, de ce nu aș menționa-o?, vă cunosc aceste argumente, socotite de dumneavoastră irefutabile, din vreo două-trei articole publicate de dumneavoastră în publicațiile „Dilema” și „Vremea”. Acolo, îi disculpați pe legionari tot biziindu- vă pe declarațiile unora dintre acești supraviețuitori făcute de dumneavoastră. Sunt nevoit să constat că perseverați în eroare, într-o gravă eroare.

Prof. Roux, cel ce i-a succedat lui Pasteur la conducerea Institutului din Paris, afirma adesea: „Dacă nu cunoști problema de ce intervii, iar dacă o cunoști unde lași buna credință”?

Cu stimă,

***Acad. prof. dr. Nicolae Cajal
președintele Federației
Comunităților Evreiești din
România***

12.02.1997

Scrisoarea cu care ați binevoit să-mi răspundeți - și vă mulțumesc pentru bunăvoință, este departe de a putea să pună capăt „neliniștii” mele. Din păcate, la nici una din întrebările mele nu mi-ați dat un răspuns propriu-zis. Sunt dezolat să constat că schimbul nostru de misive nu a reușit să fie un dialog. Subiectul aflat în discuție este însă mult prea important ca să dau curs pornirii mele de a pune punct. Perseverez deci și insist. Astfel că vă scriu din nou, stimate domnule academician, pentru a nu lăsa și eu fără răspuns întrebările interlocutorului. Așadar, la întrebarea dumneavoastră „de la ce cifră de uciși încolo **numai** (s.n.) pentru că aparțineau etniei evreiești socotiți că se poate vorbi de un genocid” răspunsul meu este „de la unu în sus! Un singur evreu dacă este ucis numai pentru că este evreu, acel omucid se numește genocid!” Dumneavoastră acuzați guvernarea Antonescu, vinovată de „uciderea în masă, **numai** (s.n.) pentru că au fost evrei, a populației evreiești din Basarabia și Bucovina de Nord” și afirmați că „aceste omucideri au fost ordonate direct de generalul (apoi mareșalul) Ion Antonescu”. Mi se pare de neînțeles, domnule academician, cum de continuați să susțineți această **enormitate** (sic!)? Motivul represaliilor suferite de populația evreiască în Basarabia și Bucovina de Nord nu l-a constituit apartenența la etnia evreiască, ci faptul, binecunoscut la vremea aceea, că un număr relativ mare de evrei basarabeni și bucovineni au acționat în spatele frontului împotriva armatei noastre, dedându-se la acte de diversiune împinsă pînă la asasinarea mișelească de ofițeri și soldați. Pentru asemenea acte pedeapsa capitală a fost aplicată fără nici o discriminare etnică, astfel că și românii neaoși au plătit cu viața atunci când a fost cazul, când s-au făcut vinovați de trădarea Patriei! (Vezi cazul Filimon Sârbu.) Deci, **motivul represaliilor din Basarabia și Bucovina de Nord nu a fost apartenența la etnia evreiască, ci activitatea antiromânească, de trădare a Patriei.** Evident, nu toți evreii din Basarabia au dat dovadă de această lipsă de zgust de loialitate. Autorităților militare le-a fost însă greu să distrugă între

-163-

vinovați și nevinovați, luând măsura izolării tuturor evreilor din Basarabia în tabere de concentrare. Cum s-a desfășurat această acțiune, cu câte suferințe și abuzuri, este ușor de imaginat, dar asta este altă poveste! La această dureroasă și, în fond, nedreaptă „soluție” nu s-a ajuns din considerente rasiale, căci, așa cum vă este binecunoscut, evreii din celelalte ținuturi, care și-au văzut de viața lor, nu au fost ținta niciunui „genocid”¹ Cu alte cuvinte, pentru tot ce au pățimit evreii din Basarabia și Bucovina vinovatul principal este fanatismul politic, bolșevic,

care i-a împins pe numeroși evrei basarabeni la activități militare antiromânești. În spatele frontului, punând în pericol comunitatea evreiască din Basarabia, dat fiind că la vreme de război asemenea activități sunt pedepsite pe loc, fără judecata unui tribunal regulat. Aceste legi ale războiului nu au fost inventate de Ion Antonescu și ele au fost aplicate pretutindeni în lume!

Toată pledoaria mea însă n-ar valora nici două parale dacă dumneavoastră veți putea prezenta, domnule academician, măcar un singur caz de „omucideri ordonate direct de generalul Antonescu”, omucidere a unor evrei „numai pentru că aparțineau etniei evreiești”! După știința mea. Antonescu nu a dat niciodată un asemenea ordin, iar dumneavoastră afirmând contrariul, aveți obligația să ne faceți cunoscut temeiul acestei afirmații! Consultând **Cartea Neagră** a lui Matatias Carp nu am găsit nicăieri un asemenea document și nici în timpul procesului Antonescu nu i s-a adus dovada de genocid!

Nu mi-ați răspuns, domnule academician, la întrebările mele legate de „crimele” legionare împotriva evreilor din ianuarie 1941. Sunt nevoit să pun aceste ghilimele deoarece, din câtă literatură am citit pe această temă și îndeosebi luând de bază documentarea lui Matatias Carp, încă nu am găsit dovada că legionarii au omorât în ianuarie 1941 o sută douăzeci și cinci de evrei! În **Cartea Neagră**, din totalul de 300 de documente publicate, **nici unul**, repet: nici unul nu conține măcar o aluzie la evreii omorâți de legionari în ianuarie 1941. Mai mult, o parte din aceste documente provin din anchetele desfășurate după 23 august 1944. anchete care au urmărit să clarifice condițiile în care s-au petrecut represaliile antievreiești din anii războiului. Din aceste documente rezultă că s-au desfășurat cercetări penale privind pogromul de la Iași și lagărele de concentrare din Transilvania, dar, se pare, nimeni nu a anchetat și cercetat condițiile în care au murit cei 125 de evrei „asasinați” de

164- legionari în ianuarie 1941. Astfel că voi relua întrebarea pusă și în precedenta scrisoare: de ce justiția de după 23 august 1944, controlată de comuniști, de evrei, nu a intentat nici un proces persoanelor (legionarilor) vinovate de asasinarea celor 125 de evrei? Dumneavoastră îmi răspundeți „este probabil că n-au fost depistați toți (s.n.) asasinii și, de aceea, au rămas nejudecați și necondamnați”! Sunt de acord că nu puteau fi depistați toți asasinii, dar, dumneavoastră vă prefaceți sau nu înțelegeți, domnule academician, că pentru cei 125 de evrei omoriți în ianuarie 1941 nu a fost „depistat** nici măcar un singur asasin? Asta este mirarea mea neliniștită! Ce se ascunde în spatele acestei totale lipse a dovezilor care să-i incrimineze propriu-zis pe legionari?

Amintiri dumneavoastră de primarul legionar din comuna Jilava, care, într-adevăr, a fost judecat și condamnat după rebeliune, dar ar fi trebuit să știți că nu a fost condamnat pentru crimă, pentru omucidere! Asta deși pe raza comunei Jilava s-au găsit câteva zeci de cadavre în zilele rebeliunii! Cine au fost asasinii dacă primarul legionar al localității nu a fost acuzat de aceste crime și nici măcar anchetat în legătură cu ele?! Cât privește „mărturisirea procurorului militar căpitanul I.N.Vlădescu publicată în „Jurnalul de dimineață”, nr.57 din 21 ianuarie 1946” - se împlineau cinci ani de la rebeliune!, cum se face că acel profesionist al anchetei penale a fost capabil să dea numele evreilor uciși „de un comisar șef de poliție, legionar”, dar nu și numele, mult mai ușor de aflat, al comisarului, al criminalului. Cum de nu s-a sesizat nimeni după publicarea acestei mărturisiri, ca să-l identifice pe odiosul criminal?

În fine, am consultat și arhiva Eugen Cristescu, atâta câtă a fost publicată recent de dl Cristian Troncotă. După arestare, Eugen Cristescu a fost interogat despre o mulțime de evenimente care îi erau binecunoscute. Inclusiv rebeliunea legionară, pogromul de la Iași, deportările în Transnistria. Dar nimic, absolut nimic nu aflăm din aceste documente despre evreii asasinați în ianuarie 1941! Una din două: ori nu i s-au cerut lui Eugen Cristescu datele de care dispunea despre acele evenimente - și este de neînțeles această lipă de interes, ori aceste declarații ale lui E.C. există și ele ne sunt ascunse! Iar în acest din urmă caz putem fi siguri că dezvăluirile lui Eugen Cristescu, șeful serviciului de informații din acei ani, nu sunt tănuite pentru partizanatul lor legionar! E.Cristescu i-a urât de moarte pe legionari! În cartea lui Cristian Troncotă, despre victimele rebeliunii legionare Eugen Cristescu face mențiunea: „400 de victime

-165-

de o parte și de alta”! Dacă luăm de bună această cifră. „400 de victime de o parte și de alta”, veți fi de acord că asta nu mai înseamnă genocid! Nici pogrom! Repet. Eugen Cristescu a fost anchetat și chestionat în mai multe rânduri despre soarta evreilor din România anilor 1940-44. dar nimeni, se pare, nu l-a deranjat cu vreo întrebare despre evreii asasinați în ianuarie 1941! Ce să însemne asta?

Îmi declarați, domnule academician, că dumneavoastră nu știți „de ce nu li s-au intentat procese acestor călăi”, deoarece nu sunteți specialist în procese!... Nu mă pot împăca cu acest răspuns din partea președintelui Federației Comunităților evreiești din România. Bănuiesc că ați fost ales în această funcție nu numai pentru merite academice, ci și pentru

sensibilitatea și atașamentul aparte dovedit față de interesele, suferințele și aspirațiile evreilor din România¹ Numi vine să cred că dumneavoastră, după 23 august 1944, nu ați făcut, nu ați încercat nimic pentru pedepsirea „acelor călăi” Căci era de datoria dumneavoastră de viitor (sic!) președinte al Federației Evreiești din România să dați sau să încercați să dați de urma criminalilor! Întâmplător se știe că după 23 august 1944 ați fost extrem de activ și de revendicativ privind reabilitarea evreilor în drepturile de care au fost lipsiți în anii dictaturii militare a lui Antonescu. În ce fel v-ați manifestat față de cei care au batjocorit dreptul suprem al ființei umane, dreptul la viață? Iar, cum aceste crime de genocid nu se prescriu niciodată, dați-mi voie, domnule președinte Cajal, să mă mir foarte tare că nici măcar acum, după ce s-a liberalizat accesul la arhive, nu faceți nimic pentru identificarea asasinilor din ianuarie 1941! Sunt încă în viață destul de mulți legionari participant! la rebeliunea din 1941! Nu cumva printre ei se află și câțiva dintre asasinii celor 125 de evrei? Ce vă împiedică să declanșați măcar acum ancheta pentru identificarea criminalilor? Nu considerați că demnitatea de președinte al Federației Comunităților evreiești din România vă obligă să treceți de la vorbe la fapte, de la acuzații impersonale proferate la TV, la declanșarea urmăririi penale a celor vinovați?! În alte țări, brațul pedepsitor al evreimii a acționat și încă mai acționează fără ezitare, așa cum e și firesc, identificându-i pe vinovații de genocid antievreiesc! Cum se face, domnule academician, că **nici un român** nu a făcut până acum obiectul vreunei incriminări din partea organizațiilor evreiești specializate în identificarea și pedepsirea persoanelor care s-au făcut vinovate de genocid antievreiesc în anii celui de al II-lea război mondial? **Nici un român nu a fost acuzat de crimă împotriva evreilor, în schimb se găsesc indivizi iresponsabili să acuze de genocid poporul român!** E cu puțință o aberație mai mare? O nerușinare mai vinovată?

Consider că sunteți de acum obligat, domnule președinte, nu numai să aduceți dovezile de genocid în România, **dovezi care până azi încă nu s-au adus**, dar sunteți obligat, față de concetățenii dumneavoastră români și evrei, să faceți lumină până la capăt și să declanșați ancheta de identificare a celor care au comis în ianuarie 1941 oribilele asasinate! Iar dintre aceștia cei care mai sunt în viață să-și primească răsplata prevăzută de lege!

Eu nu consider, cum greșit îmi puneți în sarcină, că „inexistența proceselor și nepronunțarea, deci a sentințelor pentru crimele din ianuarie este o probă că aceste fărâdelegi nu au fost săvârșite Și nu ignor nici „mormintele celor 110 de (sic!) martiri aflate la Cimitirul evreiesc din Șoseaua Giurgiului”! Le-am

și privit cândva, cutremurat Dar din ce se știe în mod dovedit nu rezultă că autorii acestor crime au fost legionari! Cu atât mai mult cu cât legionarii la vremea aceea erau în România câteva sute de mii! Câtă vreme asasinii nu au fost identificați în persoană, despre ei nu se poate spune că au fost legionari sau altceva! Cu ce dovezi să alung din mintea mea suspiciunea că asasinii nu au fost legionari, far ancheta reclamată de toate uzanțele nu s-a declanșat tocmai pentru a nu-i identifica pe adevărații asasini, pentru a lăsa crimele pe seama legionarilor în general, adică perîtru a-i culpabiliza pe toți legionarii! Cine a avut interesul ca identificarea criminalilor să nu fie. niciodată stăbilită? Evident, nu legionarii! Și nici românii care, iată, după 1989 s-au găsit cu toții culpabilizați pentru genocid și holocaust! Un holocaust ai cărui autori se bucură de imunitate din partea Federației Comunităților evreiești care, vreme de 50 de ani, nu a făcut nici cel mai neînsemnat demers judiciar pentru identificarea celor vinovați propriu zis!

De curând, vorbind în fața unui grup de legionari despre cele de mai sus, dumnealor s-au arătat bucuroși să se deschidă și să sprijine o anchetă corectă și temeinică, profesionistă asupra celor petrecute în ianuarie 1941. Inclusiv o anchetă internațională la care să participe și organizațiile evreiești specializate în identificarea criminalilor de acest soi! Am aflat cu această ocazie că miile, zeci de miile de legionari care au intrat în temniță nu a' fost condamnați numai pentru simplul fapt al apartenenței la o mișcare politică, la un

-167- partid! Recunoașteți, domnule academician, că un astfel de procedeu juridic este profund nedemocratic și inuman! Să recunoașteți însă că nici dumneavoastră nu sunteți prea departe de această greșală atâta vreme cât nu faceți nimic pentru depistarea asasinilor propriu ziși! Și nu prea faceți nimic în acest sens de cinzeci și șase de ani, domnule președinte! Dar încă nu este prea târziu, deși este foarte târziu pentru a lămuri definitiv lucrurile Asta însemnând declanșarea anchetei amintite, pe care, indiferent de ceea ce credeți și veți face domnia voastră, se va găsi cine s-o declanșeze! Vatra Românească, sunt convins, atât cât va putea va sprijini aflarea adevărului, indiferent care va fi acesta!

Nu mă pot însă opri, înainte de a primi un răspuns din partea dumneavoastră la propunerea de mai sus. pe care vă rog s-o considerați propunere de colaborare, nu mă pot opri să nu vă mărturisesc bănuiala mea că dacă ați fi avut probe împotriva legionarilor le-ați fi făcut de mult publice. Am această bănuială determinat și de comportamentul publicistic bizar al unei apropiate colaboratoare a domniei voastre, d-na Lya Benjamin. În urmă cu un an și jumătate, comentând un articol de-al meu

„în calitate de cercetător al istoriei evreilor din România în epoca Holocaustului” - calitate pe care d-na Benjamin și-o atribuie, bănuiesc, cu suficient temei, domnia sa afirma că legionarii „nu și-au mascat concepțiile și pornirile antisemite, ci dimpotrivă le-au afișat ca un punct central și de onoare al ideologiei și practicii lor politice” (vezi „Dilema”, nr.138, 1-7 sept. 1995). Am invitat-o pe distinsa cercetătoare, specialistă în răul făcut de legionari evreilor din România, să producă dovada afirmațiilor sale atât de categorice, adică să ne indice textul legionar, măcar unul. În care legionarii și-au arătat „concepțiile și pornirile antisemite, pe care le-au afișat ca un punct central și de onoare al ideologiei și practicii lor politice”. Fiind vorba de un crez politic „afișat” s-ar fi zis că va fi ușor pentru d-na Lya Benjamin să producă dovada cerută de mine, lată însă că nici după aproape doi ani această dovadă nu a apărut! Repet: doamna Lya Benjamin, cercetătoare și specialistă în „istoria evreilor din România în epoca Holocaustului”, după ce îi acuză pe legionari de antisemitism programatic și doctrinar, când i se cere să facă dovada că nu bate câmpii, nu reușește să ne arate nici un text în care legionarii, vestiți pentru antisemitismul lor, și-au afirmat antisemitismul! Din păcate pentru statura sa morală, d-na Lya Benjamin tace, face pe mortu-n păpușoi: nici nu vine cu dovada cerută, nici nu-și face, în fața

168 cititorilor, mea culpa pentru ceea ce s-a grăbit să afirme fără să verifice, luată, e drept, de valul unor incriminări care de 50 de ani nu mai conțin! Verificate cu atenție, aceste incriminări par a fi lipsite de orice temei! O dovadă în acest sens conștinuind-o și recenta carte a lui Z Ornea despre Dreapta românească, carte programatic antilegionară și extrem de documentată, un fel de nec plus ultra în materie de antisemitism. Cu toate acestea, din zecile de texte scoase din literatura legionară (presă, circulare, programe politice etc) și comentate de autor nici unul nu poate fi considerat ca dovadă a antisemitismului legionar¹ Repet: în tot ce s-a publicat pe acest subiect - mișcarea legionară nu există nici un text legionar antisemit!

Astfel că, stimate domnule academician, s-ar părea că ne aflăm într-o situație cu totul neașteptată nu numai crimele antievreiești ale legionarilor, dar nici măcar antisemitismul lor teoretic, pe hârtie, nu poate fi dovedit! **Nu numai în faptă, dar nici măcar în vorbe legionarii nu au fost antisemiți!** Lucrul acesta este cu strălucire dovedit recent și de un legionar, dl Fior Strejnic, în cartea sa **Mișcarea legionară și evreii**, o carte în care am găsit răspunsul la multe din întrebările cu care eu rn-am adresat. în zadar, domniei voastre. în atare condiții, lipsit de suportul unor dovezi irefutabile, acuzațiile de genocid aduse legionarilor încetează de a mai fi expresia unei adversități

ideologice, a antilegionarismului, și devin, prin efecte, **antiromânism** curat și nirnic altceva! Tot antiromânism înseamnă și să continui a acuza de genocid autoritățile românești din perioada 1940-44 fără a aduce dovezi propriu zise! Au murit, e foarte adevărat, o sută de mii sau două sute de mii de evrei în acea perioadă. Dar tot atunci au murit aproape un milion de români. De ce au murit și unii și alții? Pentru că era război! Altă explicație **serioasă** nu există între oameni serioși!

Ca profesor, scriitor și om politic naționalist, detest în egală măsură antisemitismul și antiromânismul, ca și antimaghiarismul și orice altă atitudine potrivnică unui om. determinată de și mai ales **numai** de apartenența acelui om la o etnie oarecare! **Mă** bucur, de aceea, să constat că antisemitismul unor semeni de-ai mei - oameni și totodată români, nu se confirmă prin faptele și vorbele celor în cauză. Absolvindu-i însă de păcatul crimei și al gândurilor criminale, nu punem capăt unei dispute ce ține de mai bine de o jumătate de secol* Căci rămâne cealaltă crimă, a celor care i-au acuzat pe legionari știind bine că îi acuză pe nedrept! Sau, neștiind, dar

-169- pricinuindu-le oricum legionarilor, mii și zeci de mii de legionari, și familiilor lor suferințe nesfârșite Cu aceștia cum rămâne? .

Cu stimă,

27 februarie 1997

ION COJA

vicepreședinte al Uniunii VATRA ROMÂNEASCĂ

POST SCRIPTUM Citatul „Dacă nu cunoști problema de ce intervii, iar dacă o cunoști unde lași buna credință?” cred că nu mi se potrivește Eu nu pretind că cunosc „problema”, dimpotrivă, am multe lucruri nelămurite și tocmai de aceea m-am adresat cu o serie de întrebări domniei voastre, ca unaia care a intervenit (în emisiunea TV) cu aerul că cunoaște foarte bine „problema” Din răspunsul dumneavoastră rezultă clar că nu o cunoașteți sau că, dar asta numi vine să cred, sunteți de rea credință. Căci nu este nevoie să fii specialist în procese ca să te miri că **nici un legionar** nu a fost acuzat, judecat și condamnat pentru crima de genocid în ianuarie 1941. **Nici unul**, domnule

academician! La această „problemă” v-am cerut o explicație și încă nu mi-ați dat-o! Nici mie. nici opiniei publice românești! Așadar, rămâne cum a zis și profesorul Emile Roux: **dacă nu cunoști problema de ce intervii, iar dacă o cunoști unde lași buna credință, stimat domnule academician?!**

Notă: Cele trei scrisori au fost publicate în „Oglinda” și „România Mare”, în februarie - aprilie 1997.

170
ANEXA II

POGROMUL DL LA ABATOR
DOCUMENTE

MĂRTURIA UNUI LEGIONAR

Simtă*

fost membru în Secretariatul Mișcării Legionare
Publicată în „Expres Magazin” Nr.4
30 Ian. - 5 Febr. 1991

Cuvîntul redacției:

De la ivirea sa pe scena politică, dar mai ales de la venirea sa la putere, Partidul Comunist Român a confiscat și istoria Toate evenimentele în care P.C.R. era implicat sau doar contemporan, erau interpretate în lumina intereselor partidului. Revoluția ne-a restituit și istoria

Acum avem din nou dreptul să ne scriem istoria așa cum a fost, avînd un singur criteriu, adevărul. În aceste împrejurări este cu atât mai regretabilă amplexarea care s-a dat comemorării rebeliunii legionare și pogromului antievreiesc din Ianuarie 1941, puterea politică pronunțându-se asupra acestui eveniment și etichetându-l, în condițiile în care istoricii sunt departe de a-și fi spus ultimul cuvînt

Am ascultat până acum doar punctul de vedere al unei poziții. Să-l ascultăm și pe al celeilalte. Publicăm așadar și opinia unui om care a făcut parte din conducerea Mișcării Legionare și care deci cunoaște evenimentele din interior Credem că poate suscita discuții menite să ne conducă la aflarea adevărului

Redacția

MASACRUL DE LA ARATOR

De cînzeci de ani are loc în România un proces straniu. Zic straniu pentru că în timp ce acuzatorii au putut spune verzi și uscate, acuzații au tăcut pentru că li s-a pus lacăt la gură.

În 1947. Petre Pandrea a tipărit o carte de specialitate - era un penalist emerit, în care cita cazuri de **„psihoză și demență colectivă**** din timpul revoluției franceze și din așa zisa rebeliune legionară din Ianuarie 1941.

Doi ani mai târziu, ne-am întâlnit în aceeași celulă la Ocnele Mari:- eu ca legionar, Pandrea ca **„tovarăș de drum imbecil”** (expresia lui Pandrea). Îi citisem cartea și l-am întrebat, ce surse a folosit cu privire la evreii ciopârțiți și spânzurați în cârlige la Abatorul din București în zilele **„rebeliunii”**? Mi-a răspuns, din cartea **Pe marginea prăpastiei!**, despre care mult mai târziu am aflat că fusese întocmită de Eugen Cristescu, șeful Serviciului Secret de informații (S.S.I.). Asta aveam s-o aflu, a precizat Pandrea, cu puțin timp înainte de arestare, de la medicul șef al Abatorului.

Petre Pandrea îl cunoscuse pe doctor în casa lui Lucrețiu Pătrășcanu. aflând cu altă ocazie că pe la sfârșitul lui Noiembrie 1940, doctorul fusese vizitat la birou de o echipă de polițiști **„misterioși”**, care i-au cerut voie să fotografieze anumite **„aspecte”** din incinta abatorului. Medicul a fost contrariat. Ce să fotografieze și de ce? Dar după două luni avea să deslege misterul, văzând fotografiile din infama culegere de minciuni, trucaje și calomnii menite să-i discrediteze pentru totdeauna pe legionari în țară și străinătate. Povestea cu abatorul, așa cum a spus-o Pandrea, a circulat prin toată închisoarea. Zece ani mai târziu m-am întâlnit iar cu Pandrea, de data asta la închisoarea din Aiud și din nou l-am rugat să reia povestea cu abatorul, de față fiind prințul Ghica și Petre Tușea.

Să presupunem că totuși versiunea din **„Pe marginea prăpastiei!”** nu cade pe temeiul doar al celor relatate de Pandrea Se impun atunci, de la sine, câteva întrebări:

1. Cum de n-a fost implicat nici un legionar în abominabila crimă de la Abator? Repet: nici unul! Și mă refer la legionari calificați ca atare, nu la scursurile mahalalei, care în împrejurări tulburi, precum cele pe care le trăia Bucureștiul, puteau pune cămașa

verde pentru ca, la adăpostul ei, să intre prin casele oamenilor pașnici să fure și chiar să ucidă. Antonescu a fost necruțător cu legionarii, care plățiseră cu sângele lor detronarea regelui nebun Carol al II-lea și prin asta înlesniseră înscăunarea lui Antonescu la putere, în ziua de 6 Septembrie 1940. Sute și mii de tineri au luat drumul temniței, unii pentru vini imaginare. Alții au fost executați. Dar, încă o dată, nici unu! pentru cele întâmplate la Abator. Nici un legionar, în 1941, nu a fost acuzat de crime față de evrei.

2. Cum de au avut timp legionarii, în zilele de cumpănă ale rebeliunii, când se juca viitorul lor politic, chiar viața lor, cum de au avut timp și ce motive au avut pentru a se deda la devastarea magazinelor și caselor evreești?

3. Cum de n-a fost transformat acest loc pângărit - abatorul - într-un sanctuar, într-un simbol al holocaustului, ca Auschwitzul, de pildă, după 23 August 1944? Cum de se vorbește despre un „progrom de la București” abia acum, după 50 de ani?

La prima întrebare se poate răspunde ușor. Nu evreu reprezentau pentru legionari pericolul mortal, ci putchul militar din ziua de 21 Ianuarie 1941, al cărui autor era generalul Antonescu, sprijinit de o putere străină, respectiv Germania lui Hitler. Căci numai cu asentimentul acestuia Antonescu a trecut la acțiune, fapt care nu-l onorează. Să vii la putere sau să vrei să rămâi la putere cu ajutor străin, e cea mai mârșavă abdicare de la demnitatea ta de român (Asta am învățat-o de la Corneliu Codreanu).

La celelalte întrebări las să dea răspuns persoane mai calificate. Acest răspuns va trebui să cuprindă rezultatele minime ale anchetei penale: numele victimelor și ale făptuitorilor, știut fiind că a nimic nu a împiedicat, la momentul respectiv, cercetarea și anchetarea completă a „**crimelor legionare.**” Au făcut-o? Că nu, de ce?

Introducerea redacției:

Articole din presa ultimului timp și emisiuni speciale de televiziune, urmărite de foarte mulți, au adus în atenția publicului larg un subiect din istoria noastră contemporană asupra căruia planează încă multe semne de întrebare și destule necunoscute. Este vorba de rebeliunea legionară din 21-23 ianuarie 1941, dramatic și final punct al „mariajului” dintre generalul Ion Antonescu și extrema dreaptă din România acelor ani. Deși cunoscut în esența lui din surse documentare indubitabile, faptul istoric amintit o serie de aspecte care, înainte de a fi luate ca atare și trecute în manuale ca adevăruri inexorabile, va trebui să mai existe false pudori și reticențe păguboase în afirmarea dară și deschisă a oricărui adevăr. Chiar dacă acesta nu ne convine.

În acest spirit, publicăm în numărul de față articolul remis redacției de dl. Radu Iftimovici, medic veterinar, doctor în microbiologie și profesor. Colaboratorul nostru este autor de cărți și articole privind istoria medicinei și a biologiei, fiind, totodată, primul specialist din Răsăritul Europei căruia UNESCO i-a decernat (în 1991) prestigiosul premiu „Kaiinga” pentru merite deosebite în popularizarea cunoștințelor științifice. Pasionat de istorie, dr. Iftimovici propune astfel specialiștilor și tuturor celor interesați de subiect, un punct de vedere care, zicem noi, merită a fi luat în seamă. Este vorba de așa zisa tragedie a masacrării, la abatorul din București, a unui grup numeros de evrei în însângerata iarnă a anului 1941.

misticator. Ilya Ehrenburg. Abia sosit în România anului 1945, acesta scria: „*Toți își aduc aminte de zilele de groază când legionarii rupeau oamenii în bucăți și-i spânzurau la abator*”, (în *România*, București, Edit. Cartea Rusă. 1945. p.91). În 1947 relua fraza, comentând-o lacrimogen: *În București, legionarii sfâșiau oamenii în bucăți, atârnavu fete tinere (sic) de cârligele abatorului*”, (*Drumurile Europei*, București, Editura Cartea Rusă, 1947, p 16). În aceeași carte, Ehrenburg continuă: „*Dacă într-adevăr antisemitismul este limbajul internațional al fasciștilor, trebuie să recunoaștem că fasciștii români au studiat foarte bine acest limbaj. Învățătura a început de mult, iar politica diferitelor guverne românești dintre anii 1922 și 1934 nu poate fi numită decât o politică de pogromuri. De la asasinatle izolate și persecuții neorganizate, fasciștii au trecut la asasinatle în masă. Aproape o jumătate de milion de evrei au fost asasinați în lagărele de concentrare.*” Arătând că aceste fapte sunt rodul tinerii poporului român în întuneric, I.Ehrenburg se întreabă patetic: „*Oare unde se adăpostesc cei mai înverșunați adversari ai poporului?*” Răspunsul e uluitor: „*Printre profesorii universitari*”. Deci mână liberă lui Nicolski și Drăghici să-i exterminie în temnițe și la Canal pe acei „*pribiii*” profesori univesitari români. La conferința de la Atheneu din 1945, *marele* scriitor sovietic a spus lucruri foarte asemănătoare cu acestea. El a fost aplaudat frenetic de Ion Călugăru, Mihail Sadoveanu, C.I.Parhon, Traian Săvulescu, ș.a., pe care I Ehrenburg îi remarcă, de altfel, ca fiind „*sămânța bună a culturii românești*”.

Despre așa zisul „*masacru de ia abator*” aflăm păreri recente chiar în *Express Magazin* (Nr.29/1991, p.10). Se vorbește astfel de victimele înhumate la cimitirul Giurgiului. „*evrei omorâți de legionari și agățați în cârligele de la abator*”. Dl. Sandu David, președintele Uniunii Asociațiilor de Scriitori din statul Izrael, scrie și dânsul despre acele vremuri, „*când 200 de evrei erau duși ia abator*” etc.

Dacă nu mă înșel, câțiva scenariști, scriitori și regizori români, au folosit viziunea pogromului de la abator în opera lor (Marin Preda, Sergiu Nicolaescu, ș.a).

-173-

O DEZMINȚIRE NECUNOSCUTA

Era deci foarte firesc, ținând cont de propagarea în opinia publică a veștii despre masacru, ca în 1946, anul câtorva aspre procese ale *criminalilor de război*, procuratura să se ocupe și de *odiosul program* de la abator. Zis și făcut: directorul din 1941 al abatorului dr. veterinar Aurel Naghel, excelent

practician, este *luat pe sus* și dus la interogatoriu. Prin fața procurorului, a ostililor și temuților acuzatori publici și asesori populari, încep să defileze zeci de salariați ai abatorului. Faptele sunt întoarse pe toate fețele, se caută neapărat vmovați sau țapi ispășitori, dar... surpriză! Di Aurel Naghel este declarat oficial nevinovat (gândiți-vă, în acea epocă neagră), iar procuratura este silită să închidă filele dosarului *Abator*". Stupefiant! Dintre cei audiați, doar măcelarul evreu- rnaghiar Horvath crede în pogrom, dar el nu era angajat a! abatorului în 1941 în schimb, tinichigiul Segal, un evreu de bună ținută morală prezent acolo în 1941, declară că n-a existat masacru Firesc. în timp ce Segal muncitor cinstit, nu-și dorea să fie altceva decât tinichigiu, Horvath se vroia *director*". Și nu peste mult timp a ajuns și director tehnic, ajutat de un anume dr veterinar Ilie Marinov (devenit Marinescu), văr primar cu tov. ministru Vomea Marinescu, activist temut și distructiv între medicii veterinari români De altfel, chiar înainte de a începre defilarea ca martori în dosarul *Pogromul de ia abator*, numeroși angajați ai abatorului București au inițiat și semnat o notă de protest împotriva mistificării, a materialelor calomnioase pe această temă din presa P.C.R., adresată ziarului *Dreptatea*, purtând titlul: *O noapte de groază la abator*. între semnatori, oameni de recunoscută probitate morală, prezenți în abator în acele zile: dr. vet. Dumitru Adamovici, dr vet Vasile Ionescu, conf. dr. vet. Aurel Lupu, dr vet Lazăr Ureche, dr vet P.Nistor, tehnicienii și funcționarii Elena Bolonta, Jana Ștefănescu. Emilia Mirică, Magdalena Georgescu, E Pavelescu, Z Sai. și mulți alții Facsimilul acestui protest, care conține încă o pagină de semnături în afară de cea pe care o publicăm, a fost înaintat la epoca dată ziarelor *Universul* și *Dreptatea*, dar nu a fost publicai deoarece foarte curând aceste publicații au fost reduse la tăcere

-176-

Ce s-a întâmplat de fapt la Abator?

Câțiva dintre cei prezenți atunci acolo mi-au relatat exact aceleași fapte. în acea *jioapte de groază*", câțiva necunoscuți (pe care unii îi asimilează legionarilor) au împușcat pe cheiul Dâmboviței unul sau doi oameni (după alții trei), foarte posibil evrei, din care unul, s-a aflat ulterior, era contabil la parfumeria-laborator **Legraine**. Sub amenințarea pistoalelor, portarul abatorului i-a lăsat pe agresori să intre cu o mică mașină în incintă. Criminalii au pătruns în sala de tăiere și au aruncat în

canalul mare care ducea apele uzate în Dâmbovița sinistru încărcătură (era vorba de un cadavru sau trei), apoi asasinii au fugit. Portarul l-a anunțat imediat pe director (Dr. A. Naghel), care la rândul lui a alarmat procuratura. Dimineață cadavrul (sau cele trei cadavre) au fost pescuite din canal în prezența autorităților. Asta a fost tot. Actele există, probabil. De ce nu căutăm acest dosar? Nu se poate să nu existe. Nu se poate să se fi pierdut procesele verbale ale anchetei din 1946, care l-a scos pe dr. Naghel din culpă și care nu a nominalizat alți vinovați sau martori oculari.

O întrebare firească: cum și mai ales cine a avut inte

resul să prezinte crima unor rasiști sclerați drept un veritabil **pogrom antievreiesc**? Din păcate aici nu putem face decât simple presupuneri: *poate Siguranța, credincioșii Mareșalului (Cristescu?). dornici să-i compromită pe legionari.* Poate cercuri ostile intereselor noastre naționale (și așa numi NKVD-ul sau serviciile inteligente ale Aliaților). Destul că această gravă calomnie la adresa poporului român a prins și este abil utilizată în zilele noastre:

Cum pot încheia eu, obișnuit cu rigorile demonstrației științifice, acest articol? Cerând tuturor martorilor care au văzut cadavrele celor uciși atârând în cârligele abatorului bucureștean, „fiă iasă în față”. Să descrie cu amănunte ceea ce au văzut. Să ne convingă că au avut acces în abator în timpul anchetei procuraturii lui Antonescu. Dacă au fost salariați ai abatorului, să-și decline cu responsabilitate funcția. Îi vom căuta în statele de funcțiuni care, din fericire, se păstrează. Să ne convingă de faptul că zecile de semnături de pe protest sunt ale unor mincinoși.

Este evident că nu se scrie istorie pe vorbe, pe zvonuri, pe calomnii. Doresc să văd martori oculari, care să mă convingă de realitatea pogromului. Eu, domnilor, am aruncat mănusa. Cine o ridică?

-177-

Desmințirea cerută de medicii veterinari și funcționarii Abatorului

DOMNULE DIRECTOR,

Ziarele „România Liberă”, „Tribuna Poporului” cum și

broșura specială „O NOAPTE DE ÎBROAZA LA ABATOR" publica în ultimul timp sub titluri senzaționale articole prin care se afirmă că la Abatorul Capitalei au fost masacrați evrei, în masă.

În virtutea dreptului de apărare, pentru restabilirea adevărului și pentru apărarea prestigiului instituției din care facem parte, vă rugăm să binevoiți a însera în coloanele ziarului Dv. următoarea:

DESMINȚIRE

Subsemnați! medici veterinari și funcționari ai Abatorului Capitalei luând cunoștință de articolele publicate de ziarele „România Liberă" „Tribuna Poporului" prin care se afirmă că în abatorul Capitalei au fost uciși evrei și de campania ce se duce pe această temă, de natură să discrediteze instituția și oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorică desmințire afinauțiilor făcute și declarăm pe proprie răspundere că faptele enunțate mai sus sunt de domeniul fanteziei

• 178-

Dcsmintirea cerută, de medicii veterinari și funcționarii Abatorului

noUM SIRTCTOR,

HlHl» • Rentată Liberi • • Tribans lepervtni.e ••• fi bro- țor« anatl * o
ROAI-Tt_ft CR01U U IMTON «.fobllcl in «titani tt«t aab titluri MaMtIJMltTvHB «ara
ea «rint el In aba feral Capitalei an toni «aaMratt «ml, ta «nai.»

ta «irlutoR «raptulat le «Hn^>F*^ra «lebltr«a alarlui. lai |1 Hain
ap*rar« «r««ii|alai inailtu(lal 41a earn faoen țarta,^ el regla al bturol)l,« tuara
ta ealeaaala ■ tar*lai p«.ur«aiaafe*t

Bnbeamattl nafloI «atariaari fi Ranattanart ai litiera lat («ptalal lalal
enn*ttln|l li artlealala >abl1«al« 4a «tarata *<o*laiâ

se datorește unui singur om, Inginerul Virgil Velescu. A săvârșit o ispravă memorabilă de care n-a vorbit decât câtorva camarazi. De o rară modestie, nu s-a lăudat niciodată cu intervenția lui providențială pentru destinele Legiunii. Probabil că și acum, când după 50 de ani va citi rândurile mele (Horia Sima) se va simți afectat de această desvăluire. Dar cum nu am ce face, căci acțiunea lui, tăcută și necunoscută de cei mai mulți, reprezintă un moment culminant al istoriei legionare după finalul războiului. Velescu i-a salvat pe toți să nu fie urmăriți, arestați și predați asasinilor ce-i așteptau în țară.

În cursul conversațiilor ce le-am avut cu camaradul Velescu la Freising, am aflat chiar din gura lui episodul schimbării de atitudine a Aliaților față de problema legionară. De ce singură mișcarea noastră a fost cruțată să aibă soarta tragică a crucilor și așa mai departe? Ce s-a petrecut la Marele Cartier al Armatei Aliate ca să se facă excepție cu Mișcarea Legionară? Noi am rămas până la capăt credincioși Puterilor Axei și se găseau suficiente pretexte ca să fim arestați și trimiși în România.

În aceste împrejurări de nesiguranță și dușmănie, când toți combatanții naționaliști care au luptat alături de Germania erau pecetluiți cu calificativul de «colaboraționist», fără să se mai ia act de situația specifică a fiecărui grup, Virgil Velescu a avut curajul să se înfrunte chiar cu centrul de unde se decretau aceste măsuri de represiune contra așa zișilor criminali de război.

180-

Dar cum de-a ajuns să pledeze în fața instanței aliate supreme cauza Legiunii? Pentru a putea realiza acest contact, a intervenit un lanț de întâmplări care ies din comun și care aparțin mai degrabă unei ordine supranaturale.

La Freising se refugiase, asvârlită de calamitatea războiului, și o doamnă română, numită Sangiuleanu. Velescu a cunoscut pe această doamnă și i-a povestit lanțul de suferințe al Legiunii sub toate regimurile, inclusiv tratamentul de care am avut parte din partea Germaniei; domiciliu forțat, lagărul de la Buchenwald și interdicția oricărui contact cu exteriorul și cu țara. Doamna Sangiuleanu a fost adânc impresionată de desvăluirile lui Velescu și, îngrijorată să nu se abată o nouă prigoană contra legionarilor din partea Aliaților, din necunoașterea adevăratei lupte legionare, i-a propus lui Velescu să meargă la Frankfurt am Main, la Marele Cartier al Armatei Americane, unde ea cunoaște pe cineva care aparține Statului-Major al lui Eisenhower, Comandantul Suprem al Armatei Aliate din Germania.

Dar cine era această doamnă Sangiuleanu? În perioada premergătoare războiului, între anii 1937-1939, lucrase ca funcționară la Ambasada Americană din Paris. Acolo, a cunoscut, lucrând în biroul lui, pe Consilierul Robert Murphy, acela care mai târziu, în 1942, va juca un rol decisiv în pregătirea invaziei aliate din Nordul Africei. Din acel moment, Robert Murphy a devenit consilierul diplomatic al Generalului Eisenhower, post pe care l-a păstrat în tot cursul războiului cât și după capitularea Germaniei. Acuma se afla la Frankfurt Main, la Cartierul Generalului Eisenhower, fiind omul de încredere al acestuia în relațiile cu aliații Europei. Generalul Eisenhower avea o încredere totală în expertizele politice ale lui Robert Murphy și îl consulta oricând trebuia să decidă asupra tratamentului ce trebuie să se aplice foștilor înamici. Doamna Sangiuleanu suferise e însăși rigorile lagărelor germane. Pe timpul ocupației, a fost arestată la Paris de Gestapo, ca fostă funcționară a Legației Americane, bănuită că ar face spionaj în favoarea Aliatilor, și internată în lagărul de femei Ravensbruck. Eliberată la capitularea Germaniei, și-a găsit refugiu la Freising, unde a întâlnit pe Velescu și grupul de români. De aici se leagă cunoștința lor.

Doamna Sangiuleanu i-a propus lui Velescu să întocmească un memoriu referitor la problema Legiunii și să i-l predea lui Murphy în audiența ce vor solicita-o împreună. Velescu a redactat acest memoriu în franțuzește, în care a expus suferințele ce le-a îndurat

-181-

Mișcarea atât din partea lui Antonescu, cât și a Reichului German. Doamna Sangiuleanu, veche cunoștință a lui Robert Murphy, a obținut cu ușurință audiența și au plecat Împreună la Frankfurt.

În cursul audienței, Robert Murphy a citit mai întâi memoriul și apoi, într-o discuție amicală, i-a pus lui Velescu o serie de întrebări complementare. Velescu i-a răspuns punct cu punct, deăvăluind toată tragedia Legiunii.

La despărțire, Robert Murphy i-a comunicat lui Velescu că el este convins de dreptatea cauzei noastre și că va căuta să convingă și pe Eisenhower să facă o excepție cu Mișcarea Legionară, scoțând-o din categoria grupărilor „colaboraționiste”, l-a recomandat doar ca legionarii domiciliați în zona americană din Germania să se manifeste cu oarecare prudență, pentru a nu provoca intervenții din partea cercurilor ostile.

Generalul Eisenhower a urmat avizul lui Murphy și și-a dat consimțământul ca în listele colaboraioniștilor să nu figureze membri Mișcării Legionare. Acest ordin a fost imediat transmis tuturor autorităților americane din Bavaria, cu urmarea că

legionarii din acest spațiu nu numai că nu au fost urmăriți, dar au fost acceptați și sub ocrotirea asistenței sociale a organizației UNNRA.

Misterul legionar de la freising se lămurise. Eroul anonim al acestei isprăvi legionare a fost Inginerul Virgil Velescu. Lui se datorește că, în spațiul controlat de americani, nu s-a produs represalii contra legionarilor, n-au fost arestați camarazii noștri și apoi trimiși autorităților din țară.

-182-

SECĂTURĂ

Se numește SILVIU BRUCAN, îndeosebi atunci când apare, aproape zilnic, pe postul național TV în sinea lui însă se numește mai departe cu numele primit la naștere. Noi l-am uitat, el nu și l-a schimbat. Au făcut și alții la fel, luându-și nume românesc, voind astfel să semnifice voința lor de a fi și de a fi considerați români. Nu i-a obligat nimeni să-și schimbe numele, nu i-a obligat nimeni să se facă români. Drept care cei mai mulți dintre cei care se nasc în România și nu sunt români, rămân așa toată viața: cetățeni români de altă etnie. Nu e nimic rău în asta. La fel cum nu e nimic rău nici în opțiunea unora de a adera la conștiința națională românească a majorității Voia la fiecare ca la banul Ghica!

În cazul persoanelor care au ori aspiră să aibă o prestație publică, cu oarecare ecou în conștiința societății, schimbarea aceasta de nume, această declarație de în- naționalizare. este precedată și urmată, în mod obișnuit și firesc, de un comportament civic, presupus sincer, care să exprime în mod vizibil aderența și adeziunea re-numitului la valorile, preocupările și aspirațiile ce definesc conștiința publică a populației majoritare A neamului românesc, în cazul de față. Nu-i vorbă, mutți, foarte mulți concetățeni nu-și schimbă de fel numele, ceea ce nu-i împiedică să-și arate, să-și manifeste - nu neapărat pentru a o dovedi, ci pentru că o simt și o trăiesc, aderența și adeziunea la valorile, preocupările și aspirațiile ce definesc viața sufletească și interesele populației majoritare, sărăcia și nevoile noastre, de români

E lungă lista celor care, născuți cu un nume ne-românesc și l-au schimbat, dorind astfel să semnifice ceva anume și reușind. Reușind să-și onoreze această promisiune făcută față de sine însuși dinaintea publicului Sau care, născuți din asemenea părinți, au respectat opțiunea părintească, vădindu-i temeiuri

suplimentare și ducând mai departe, nestrâmbată, o anumită linie a comportamentului civic. Poate că și mai lungă este lista celor care, fără să se atingă de numele moștenit din părinți au reușit să exteriorizeze aceeași semnificație prin glasul pur al faptelor, al unei vieți trăite exemplar cu demnitate și folos pentru cei din jur, pentru neamul românesc, pentru specia om.

SILVIU BRUCAN intră însă într-o altă categorie. A celor, puțini, care și-au schimbat numele ca să înșele, ca să mintă astfel o dată în plus Căci e minciună curată de fiecare dată când își spune sau i se spune individului cu un nume răsunând românește: SILVIU BRUCAN.

E drept că, pentru ceea ce știa că va face în viața sa, nici numele părintesc nu i se potrivea, ca nume răsunând evreiește Activist înfocat al antiromânismului, individului i se potrivea mai curând un nume de extraterestru, după mintea mea, care cred și probabil mă înșel, dar cred mai departe, că nu există seminții propriu-zis vrăjmașe altora Practicând, ca profesie, antiromânismul, prin numele său moștenit, nume de părinți evrei, secătura ar fi indus în subconștientul victimelor sale ideea că așa sunt ei, evreii, antiromâni. Ticăloșia sa, precum se vede, nu a fost chiar fără de limită și măcar atâta Dumnezeu a avut, știind bine răul ce avea de gând să-l facă, să se lepede de numele părintesc, spre a nu-l face de ocara unui popor întreg! Așa că și-a inventat un nume, al nimănui, mai ușor de pângărit. Se dovedește astfel, încă o dată, că nimeni nu este ticălosul perfect, fără cusur. Nici măcar SILVIU BRUCAN. (Cât de antiromâni pot fi alți evrei ne-o dovedesc evreii de teapa lui N Steinhardt! Se mira cineva de Nicu Steinhardt că nu și-a schimbat numele, că nu și-a luat un nume românesc Ar fi fost și păcat să se estompeze astfel evidența spectaculoasă a faptului că și un evreu cu nume neschimbat poate fi mai român decât cei mai mulți români!.. Dar mă grăbesc să închid această paranteză, cu sentimentul că am comis o impietate față de Steinhardt și atâția

-183-

al)ii ca el, pomenindu-i numele în contextul pe care-l poate stârni în jur, ca un odorant pestilențial, numele și făptura susnumitului SILVIU BRUCAN!)

Deunăzi, la „**Editia Specială**” a Jurnalului IV, redactorii televiziunii naționale au avut ideea mizerabilă de a-l invita de numitul SILVIU BRUCAN să ne explice el, la proștii de noi, ce mare câștig e pentru neamul românesc că vom scăpa de grija Bucovinei și a Hertei, a Basarabiei de sud și a Insulei Șerpilor Mărturisesc însă că, zărandu-l cum apare pe ecran atât de neașteptat de nimeni, în stupiditatea mea genetic stabilizată, nevindecabilă, am avut în primele momente bănuiala prostănacă, nădejdea desucheată, caraghioasă, că Sil VIU BRUCAN va vorbi ca un om normal, că, abil și oportunist cum a fost întotdeauna, știind când să trădeze și când să mimeze loialitatea, nu va pierde ocazia perfectă ce i se oferea de a-și răscumpăra crimele de până azi. de a se împăca, paulinic, cu cei pe care i-a vândut de atâtea ori, îndoindu-se acum, măcar în ceasul al 12-lea, de corectitudinea Tratatului cu Ucraina, dacă nu vorbind chiar, propriu-zis și limpede, pe șleau, verde în față, românește, împotriva tratatului vânzător de țară! Mi s-a năzânt prosteste, fără nici un motiv, că SILVIU BRUCAN va fi în stare să se dezică de sine și să reia măcar în parte, argumentele de bun-simț care se opun încheierii acestui Tratat, argumente pe care Televiziunea națională s-a străduit din răsputeri să le ascundă publicului românesc

Ce lovitură ar fi dat SILVIU BRUCAN dacă ar fi prezentat telespectatorilor aceste argumente, dejucând scenariul televiziunii antinaționale și comițând astfel un act de demnitate, chiar dacă pomul, demnitate la care ființa umană are dreptul să aspire oricând, oricât de jos s-ar afla amărătul în subsolul dezumanizării sale¹

Mi-am zis, cu bucurie asemănătoare, dar bucuria mi-a fost proastă, că va fi și pentru asemenea gest să-i iertăm brucanului toate păcatele, cele multe și grele, pe care le-a agonisit până la această vârstă respectabilă, ce-i drept, dar fără folos, căci însuși purtătorul ei nu se gândește s-o cinstească! Un gest - dacă l-ar fi făcut¹

- care ar fi însemnat atât de mult pentru a împluți numărul, în creștere continuă, al celor ce, simplificând până la deformare mesajul complex și complicat al trecutului, bat toaca tot mai tare pe tema antiromânismului evreiesc, funciar și definitiv definitiv!

Dar nu! Secătura lot secătură! Iar pe deasupra plesnind de nerușinare! Căci tu, când te știi că la naștere nu erai român și așa ai rămas toată viața, iar când te vei pinstăvi, după o viață dedicată minciunii și diversiunii, nu vei fi altceva decât hoitul unui statornic dușman al neamului românesc, cum de te încumeți să apan tocmai tu în fața a douăzeci de milioane de români, dintre care cei mai mulți cu jalea în suflet, ca să le ții o lecție despre binefacerile unui act istoric care îi păgubește și îi umilește pe români cum n-au mai fost niciodată de păcăliți¹

Tu, tovarăș de idei și de crime al celor care, în perioada interbelică, declaraseră România stat imperialist, acaparator de teritorii străine, precum Transilvania ș: Basarabia, la care, noi, românii, nu avem nici un drept, tocmai tu, venitură neobrăzată vii să ne spui că Pactul Molotov-Ribbentrop este literă moartă?! Adică ce vrei să spui, că nu mai sunt în viață cei pe care aplicarea acestui pact gangsteresc i-a risipit în lume, sute de mii, peste un milion de români care, parte deportați în Siberia, parte refugiați în toate zările, și-au părăsit casele și pământul strămoșesc, ca să dea viață înțelegerii dintre Hitler și Stalin? De ce este literă moartă pactul dintre cei doi descreierați? Cumva pentru că în locul sutelor de mii de familii românești evacuate s-au strămutat, ca-n-tr-o **terra deserta**, a nimănui, sute de mii de ucraineni și ruși, modificând și falsificând astfel realitatea demografică? Vrea politologul lui pește ca acestor români, alungați din vatra lor multiseculară, milenară chiar, să nu le recunoaștem nici un drept?! Drepturile omului și ale oamenilor, ale națiunilor, sunt valabile pentru toată lumea asta, dar nu și pentru românii de noi?¹ Explică-te, irfe nerușinat, ce înțelegi prin aceea că pactul este literă moartă? Efectele lui **au** fost cumva anulate la vreun conclav internațional? Aplică,

-184-

ticăloșiile, logica ta de trei parale disputei teritoriale dintre evrei și palestinieni, dacă te (ine cureaua, și să vedem ce mai rămâne din statul Israel, antisemitule! Antiromânule! Antiomule! Neom ce ești!

Ieșind în față, într-o clipă atât de grea pentru Țară, ca să ia partea vânzătorilor de țară, el, rânceda caiafă SILVIU BRUCAN, ne obligă să ne aducem aminte în termeni ceva mai expliciti pe cine a invitat Televiziunea Română la ora de învățământ politic: pe un șarlatan! Un escroc! Un impostor! Un hoț! Un găinar! Un pungaș¹

Mă înșală oare memoria sau, după ' 89, lui SILVIU BRUCAN i s-a cerut în public, în presa cea mai citită, să-și dovedească atestatele universitare care i-ar fi dat voie să funcționeze legal în învățământul românesc? Adică, ni se aducea astfel la cunoștință că profesorul universitar SILVIU BRUCAN, doctor în victoria bolșevismului comintemist pe întreaga planetă, nu e prea sigur nici de bacalaureat să-l Ti dobândit vreodată! Vi s-au cerut actele la control, domnule profesor semidocht și impostor! Diploma, patalamaua de licență în filosofie sau măcar vreo inginerie oarecare, și nu știu să se fi produs, tot public, dovada că o aveți¹ Ați înșelat oare autoritățile și am de zile, pe minciuni realist- socialisle, ați luat leafă și onoruri de profesor universitar? Știu, există termen de prescripție juridică pentru asemenea găinării, dar nerușinarea de a mai scoate obrazul în lume cine vi-o dă?

Amestecat direct în asasinarea a doi șefi de stat români, Ion Antonescu și Nicolae Ceaușescu, în privința lui Nicolae Ceaușescu și Elena Ceaușescu numărându-se chiar printre cei trei criminali care, la ceas de taină buluciți într-un closet, au hotărât ei ca democrația românească să debuteze prin cel mai infam asasinat, secătura de BRUCAN, mai secătură decât ceilalți doi și încă o sută de secături ca ei luați la un loc, își îngăduie secătura să prostească mai departe un public de telespectatori cumsecade și creduli, dezinformați și manipulați, cărora nu le-ar veni nici în ruptul capului să creadă că un asemenea impostor poate

exista, ba chiar să mai și apară pe micul ecran, senin și doct, mizerabilul¹ Monstru! Huiduma nerușinată!

Cu ani în urmă, l-am întrebat pe bunul meu profesor și. mentor Al Graur ce anume l-a determinat să afirme, pe la mijlocul anilor ' 50, că în RSS Moldovenească, adică în Basarabia noastră nu se vorbește românește, ci o altă limbă, tot romanică, dar nu românească Respectul total și definitiv pe care i-l purtam marelui profesor îmi îngăduia să nu ocolesc un subiect atât de delicat. Răspunsul a fost cam acesta: „**mi »- a cerut de la „Scânteia” să scriu un articol pe această temă: ce limbă se vorbește la Chișinău? Am scris ce credeam eu că este corect să spun în această chestiune, am dat textul redactorului șef și a apărut după câteva zile aproape cu totul alt text decât cel scris de mine!**”

Al Graur cred că mi-a spus atunci și numele ticălosului de la „Scânteia”, **dar** n- am dat atenție numelui de kaghebigist. Nu aveam ce ține minte, căci așa fi recunoscut astfel existența pe lumea asta a unor rebaturi umane atât de jalnice! Dar iată că lor, mizerabilii, nu le este rușine că există, dimpotrivă, se simt foarte îndreptățiți să ne ferească, să ne copleșească cu existența lor¹ Secătură ce ești, nu cumva tu ai fost acela care l-ai mințit pe Alexandru Graur și pe toți cei ce au citit în „Scânteia” infamia de tine ticluită și semnată, în mod infractor, cu numele marelui cărturar român?¹ Ascultându-te și prvindu-te cum te ticăloșeai în fața noastră la „Ediția Specială” TV, de ce oare mi-am adus aminte de mărturia lui Al Graur și de ce mai că așa pune și rămășag că tu ai fost, brucane, ticălosul de redactor de la „Scânteia”?! Iar dacă n-ai fost tu, cu siguranță că a fost tot un silviu brucan acel agent al antiromânismului kaghebigist! Repet: antiromâmsm nu evreiesc, ci ka-ghe-bist! Secătură bolșevică!

ION COJA

Text apărut în ziarul „Vremea”

-185-

TRIBUNALUL DE LA NURNBERG ABSOLVĂ GARDA DE FIER

Memoriul lui Mihai Fotin Enescu

1. Platforma politico-diplomatică în vederea unei explicații cu învingătorul a început să fie pregătită din vreme, încă din Decembrie 1944. Atunci nu mai încăpea îndoială cum se va sfârși războiul. Președintele Guvernului Național și Ministerul de Externe mi-au lăsat mână liberă.

2. *în scopul menționat era indispensabilă recunoașterea de către Guvernul German a unei Misiuni reprezentative a Guvernului Național Român, ceea ce a obținut în Martie 1945, sub titlu! misiunii de Consulat General! pentru întregul Reich.*

3. La jumătatea lunii Aprilie 1945, în calitate de reprezentant al Guvernului Național Român cu titlul de Consul General pentru întreaga Germanie și însoțit de Misiunea Diplomatică Consulară

formată din Maria Bucur ca secretară și Dinu Paul ca atașat stagiar, am urmat Secretariatul de Stat al Ministerului de Externe și Corpul Diplomatic la Bad-Gastein.

4. *Cu o scrisoare l-am rugat pe Vaste lasinschi, în drum spre Țară împreună cu Corneliu Georgescu, să vină la Bad-Gastein. lasinschi a venit și după expunerea situației, a acceptat să rămână la Bad- Gastein.*

5. Din întâmplare au venit la Bad-Gastien și Generalul Platon Chirnoagă, însoțit de Comandorul Eugen Băilă. Au aderat și ei la planul de explicație cu învingătorii.

6. *L-am anunțat la Ministerul de Externe german pe Vaste lasinschi ca Președinte ad-interim al Guvernului Național Român și Ministru! de Externe ad-interim, în lipsa titularilor, iar pe Generalul Chirnoagă ca Ministru de Război și pe Comandorul Bătă ca Director de Cabinet al Ministerului de Război.*

>186

7. La apropiere trupelor americane de Bad-Gastein, Ministrul de Externe german a comunicat prin radio autorităților politice și militare americane compoziția corpului diplomatic, inclusiv Misiunea Guvernului Național pe lângă care erau atașați ca personalități: Președintele ad-interim lasinschi, Generalul Chirnoagă ca ministru și Comandorul Băilă ca Director de cabinet.

8. *Chiar din ziua de 5 Mai, când s-a anunțat prima dată la Radio pregătirea capitulării Germaniei, am început redactarea unei expunerii despre poziția Gărzii de Fier, din care nu lipsește, cum se vede, nici problema evreiască. **

9. După capitularea Germaniei, Misiunea Diplomatică-Consulară a guvernului Național Român a fost internată într-un hotel din Bad- Gastein. odată cu tot corpul diplomatic: lasinschi, Generalul Chirnoagă, Comandorul Băilă, la care s-au adăugat și Profesorul Ion Săn-Giorgiu și Vladimir Cristi. Ei **n-au fost deranjați și nici cercetați de nimeni.**

10. *Trec peste amănunte. La 25 Septembrie 1945, o parte dintre membrii corpului diplomatic ai țărilor din Est a fost internată în câmpul de concentrare american pentru „criminali de război”, „Markus W.Orr”, (după numele primului soldat american căzut la debarcarea în Europa) de la Glasenbach-Salzburg. Misiunea*

Guvernului a fost eliberată.

11. La 29 Octombrie 1945 am fost arestat împreună cu Maria Bucur într-o înscenare cu adevărat spectaculară, de un grup format din agenți speciali ai poliției de Stat austriece, veniți de la Viena, de alții în uniforme yugoslave și cehoslovace, comandat de Șeful C.I.C. din Bad-Gastein. La întrebarea, de ce sunt arestat, mi-a răspuns că din ordinul reprezentantului de Stat din Washington al Guvernului Român, sprijinit de celelalte guverne ale țărilor din Est. Am fost internat împreună cu Maria Bucur în lagărul de **„criminali de război” de** la Glasenbach.

** Notă: Este vorba de „Memoriul” adresat autorităților Americane de ocupație în Austria de Mihai Fotin Enescu, ca delegat al Guvernului Român din Exil, Viena, Bad-Gastein. mai 1945” publicat în lucrarea noastră „**Când Cobora Cortina de Fier, acum cinzeci de ani**”.*

-187-

12. La arestare mi-au fost confiscate toate actele, printre care și **Memorandumul despre Garda de Fier. Memorandumul** a fost înaintat autorităților americane din Austria, cu sediul pe atunci la Salzburg (În așteptarea de a fi transferat la Viena) și de acolo a fost îndrumat la Comisia Instructorie de pe lângă Tribunalul Internațional de la Numberg, care avea să decidă de soarta celor cercetați ca eventuali **„criminali de război”**. Acest **Memorandum** a făcut oarecare impresie, cum am aflat mai târziu.

13. După aproape patru luni, pe la jumătatea lunii februarie 1946, lasinschi, Generalul Chirnoagă și Comandorul Băilă au fost anunțați telefonic să se prezinte în ziua următoare cu *bagaje* la C.I.C. fiindcă vor fi internați la Glasenbach.

14. În noaptea de 13 Iulie 1946 a sosit de la Numberg la Glasenbach un ofițer american cu 400 de formulare ale Comisiei Instructorii de pe lângă Tribunalul Internațional. Între aceste 400 formulare se găseau cele destinate nouă, Misiunea Guvernului Național cu persoanele atașate, lasinschi, Generalul Chirnoagă și Comandorul Băilă. Rostul acestor formulare de la Numberg era să stabilească identitatea acelor în sarcina cărora nu se găsiseră vini pedepsibile și nici nu aparțineau organizațiilor culpabile colectiv de **„crime de război contra umanității”,** sau **„colaboraționism”**.

15. În Aprilie 1947 am fost eliberați-Misiunea Diplomatică Consulară și Comandorul Băilă- iar o lună mai târziu, în Mai, și ceilalți: Vasile Iasinschi și Generalul Chirnoagă.

16. Odată cu exonerarea noastră de orice culpă, Comisia Instructorie de la Nurnberg a scos din cauză și entitățile pe care le reprezentam:

Mișcarea Legionară. Guvernul Național și Armata Națională. Aceste entități nu sunt culpabile nici de „crimă de război”, nici de „genocid”, nu sunt nici „fasciste” nici „naziste” nici colaboraționiste”. După cum este bine știut, instrucția e secretă și nu se publică actele și deciziile ei.

S-au publicat însă darea în judecată și sentința de condamnare de către Tribunalul Internațional de la Nurnberg a altor organizații. Astfel, în afară de partidele Fascist și Național Socialist, de SA și mai ales SS, au fost condamnate pentru

-188-

„crime de război și contra umanității: pentru „fascism”, „nazism” și „colaboraționism” mai toate mișcările naționaliste din Europa: „Rex” a lui Leon Degradé, „Ustașa” croată, „Crucile cu săgeți” maghiară, „Hlinka-Garda” slovacă, etc. Numai Mișcarea Legionară și mișcarea „Strașnicii” bulgară (după model legionar), a profesorului Cantargieff, au rămas în afară de asemenea condamnări.**

Cât privește problema evreiască, cunoscutul sionist Loewenthal a afirmat aceeași teză ca în Memorandumul meu despre Garda de Fier, la Procesul Eichman în 1961: „*Antisemitismul Gărzii de Fier nu era de natură rasistă, ca la Naziști, ci din invidie (!) față de starea economică a populației evreiești din România.*”

Mihai Fotin
Enescu Consilier
de Legație **Secretar**
General al:
Ministerului Afacerilor Streine
Consul General al României în Germania

IPOTEZA ROGER GARAUDY

<> cercul meu de prieteni și cunoscuti, polemica Ion Coja - I
 Nicolae Cajal, purtată pe marginea existenței (sau nu!), în I
 □ România anilor '40-'45, a unui holocaust antisemit (cu 400000
 de victime!) a stîrnit o seamă de comentarii și dispute care, cred
 eu, s-au purtat și în alte cercuri românești. Asistând și
 participând la aceste veritabile dezbateri și încercând să fiu cât
 mai obiectiv, am ajuns la câteva concluzii care cred că pot fi utile
 și altor cititori ai revistei **România Mare**, pe care țin s-o felicit
 pentru inspirația de a publica integral textele polemicii. Care
 sunt aceste idei și opinii prin care încerc să contribui cu
 modestele mele posibilități la instrumentarea corectă a cazului?
 O fac de pe pozițiile celui care din cea mai fragedă adolescență
 și până azi nu am încetat să fiu un împătimit al ideilor de stînga,
 al democrației, al echității sociale, al respectului pentru adevăr!

1. Încep prin a-i combate pe cei care văd în intervenția d-lui
 profesor ION COJA o încercare de a-i reabilita pe legionari.
 Domnia sa, e drept, a scris de mai multe ori despre „minciunile”
 care s-au spus de ani de zile despre legionari. Pentru mine
 aceasta nu este o dovadă că ION COJA ar fi legionar sau ar fi un
 partizan al Mișcării Legionare. Cunosc și alte articole ale d-lui ION
 COJA în care și-a exprimat interesante opinii asupra doctrinei și
 ideii comuniste, ba chiar și asupra lui Nicolae Ceaușescu, având
 curajul de a semna o serie de exagerări și judecăți greșite care
 circulă în presa noastră în legătură cu aceste subiecte. Ca unul
 care i-am fost adversar politic lui Ceaușescu în interiorul P.C.R.,
 iar când am crezut de cuviință n- am ezitat să-mi risc viața
 pentru îndepărtarea de la putere (dar nu și din rîndul celor vii!)
 a lui Ceaușescu, mă simt nevoit să recunosc că ION COJA are
 multă dreptate atunci când susține că Nicolae Ceaușescu a fost
 aproape întotdeauna judecat greșit, atât de cei ce

I-au lăudat fără măsură, cât și de cei ce l-au criticat tot așa,
 exagerând fără măsură.

Dl. ION COJA ne-a propus o reevaluare a lui Nicolae Ceaușescu numai și numai de dragul adevărului, fără partizanat politic, fără subiectivisme neserioase. La fel procedează și cu legionarii, propunând **aflarea adevărului** despre legionari și nimic altceva. Dacă îmi aduc bine aminte, dl ION COJA este și autorul unui frumos articol, **Evreii noștri**, prin care dădea replica potrivită celor ce se grăbesc să pună pe seama evreilor, a tuturor evreilor din România, răspunderea pentru instaurarea în România a unui regim de teroare bolșevică. Am recunoscut și atunci, ca în tot ce scrie dl ION COJA, același impuls de a respecta adevărul, de a nu admite minciuna și exagerarea vinovată!

2. Procedând în felul acesta, dl. ION COJA se dovedește, încă o dată, a fi un naționalist autentic. Căci, dacă prin aflarea acestui adevăr, va fi să nu mai punem pe seama legionarilor români atâtea crime, odioase, acesta va fi un câștig mai ales **pentru întreg poporul român**. Care dintre românii simțitori și sensibili față de imaginea României în lume nu s-a cutremurat de oroare aflând că, vorba d-lui COJA, „niște români* au fost în stare să atârne oameni, ca pe niște vite, în cârligele de la abator? Contează mai puțin naționalitatea victimelor, mult mai mult contează naționalitatea criminalilor: români! Acest „detaliu* devenind un stigmat de neșters pe obrazul poporului nostru, culpabilizând pe nedrept Poporul Român, de aproape 60 de ani.

Dl. profesor ION COJA intervine și cere să ni se demonstreze că a existat acea vestită crimă de la Abatorul din București! Cred că n-o face nici din antisemitism, nici din pro-legionarism, ci din impulsul, la care subscrie și subsemnatul, de a apăra demnitatea neamului său, a neamului nostru românesc! Ar fi reconfortant pentru noi, ca oameni și ca români, să aflăm în cele din urmă că povestea urâtă de la Abator este o poveste inventată, un fals, că românii noștri, așa cum îi știm și noi că sunt, omenoși și blânzi, nu au făptuit crime atât de oribile, de inumane, că, deci, crima de la Abator nu s-a produs niciodată! Satisfacția de a ajunge la această concluzie nu are nici o urmă de conotație antisemită! Afirm cu toată convingerea acest lucru, luându-mă după ceea ce eu însumi simt și gândesc!

-191-

3. Mai mult, dl prof. ION COJA cere dovezile implicării legionarilor în asasinatele antievreiești din ianuarie 1941. Aici cred că mulți cititori, inclusiv dl acad. NICOLAE CAJAL, nu au înțeles cum trebuie sensul afirmațiilor făcute de ION COJA.

Domnia sa nu a negat existența celor 120 de victime, de evrei uciși mișelește, dar se îndoiește că autorii acestor asasinat au fost legionari. Și asta pentru că, lucru într-adevăr necunoscut și de neînțeles, pentru evreii uciși în ianuarie 1941 nimeni nu a fost tras la răspundere pe cale juridică, penală. Dl ION COJA are perfectă dreptate să se mire: de ce oare nu s-a făcut o anchetă, măcar după august 1944, care să lămurească toate aspectele problemei și în primul rând identitatea asasinilor? Mărturisesc că, deși sunt o persoană destul de bine informată asupra celor petrecute în România după 1944, abia acum, din intervenția d-lui COJA, aflu că nici un legionar nu a fost trimis în judecată pentru participare la acel asasinat, nici măcar pe vremea atotputernicilor evrei Ana Pauker, Iosif Chișinevski, Vasile Luca, Nicolschi ș. a., ceea ce mi se pare greu de înțeles și de acceptat. Explicația d-lui acad. NICOLAE CAJAL, cu tot respectul ce i-l port, mi s-a părut surprinzător de superficială, de neconvingătoare. Lăsând lucrurile nelămurite, dl. acad. NICOLAE CAJAL încurajează imaginația în căutarea altor explicații. Să nu se mire nimeni dacă aceste explicații **(ipoteze)** vor degenera în vecinătatea cea mai apropiată a antisemitismului.

În felul acesta îmi explic informația care circulă de câteva săptămâni, tinzând să se constituie ca explicație posibilă a celor petrecute în ianuarie 1941 cu cei 120 de evrei. O explicație cu totul și cu totul surprinzătoare!

Se pornește de la câteva dezvăluiri conținute într-o carte recentă a lui ROGER GARAUDY, fostul membru al P.C. din Franța, eminent sociolog și politolog. În carte sunt relatate și criticate metodele practicate în anumite situații de strategii sionismului, ai acelei mișcări evreiești naționaliste care a făcut posibilă înființarea statului Israel. Personal am privit întotdeauna cu respect această mișcare patriotică, naționalistă, a cărei acțiune a fost atât de eficientă pentru poporul evreu. Se pare însă că aceste metode au fost, uneori, prea puțin ortodoxe, corecte, acceptabile. În strădania lor de a-și convinge compatrioții să se îndrepte cu toții în Palestina pentru a crea acolo noul stat Israel, sioniștii anilor '40 s-au luptat în primul rând cu reținerea și imobilismul acelor evrei care ezitau să-și părăsească gospodăriile și rosturile pe care le dobândiseră în țările

>192'

unde unii trăiau de sute de ani, simțindu-se bine și în siguranță în țările respective. Nereușind să-i convingă cu argumentele clasice ale propagandei, ale muncii de lămurire, **sioniștii au recurs la o diversiune cu totul „originală”: au provocat crime și veritabile masacre antievreiești, ca și cum acestea ar fi fost provocate și organizate de forțe**

antisemite, din țara respectivă, pentru a-i înfricoșa astfel pe evrei și a-i determina să plece în Israel. În felul acesta, susține GARAUDY, s-a produs explozia din sinagoga centrală din Damasc, pentru a-i determina pe evrei să părăsească Siria. Cu alte cuvinte, acea explozie ar fi fost provocată de evrei împotriva evreilor și în folosul Israelului!... ROGER GARAUDY mai citează și alte acțiuni sioniste similare. Cei care au citit această carte se întreabă **dacă nu cumva despre așa ceva este vorba și cu cei 120 de evrei morți în ianuarie 1941, ceea ce ar explica cel mai bine, după părerea lor, de ce liderii comunității evreiești din România și din lumea toată nu au făcut nimic pentru a stabili identitatea criminalilor.** Au pus totul pe seama legionarilor, iar acestora nu li s-a dat voie să se apere de aceste acuzații! De aici n- a mai fost decât un pas până la concluzia că românii sunt un popor gata oricând să verse valuri de sânge nevinovat! Cu această concluzie, întrucât este complet falsă, nu ne putem împăca, astfel că dl. acad. NICOLAE CAJAL credem noi că este obligat moralmente să dea explicații mai temeinice la observațiile atât de pertinente ale dlui prof. ION COJA, pentru a lămuri pe deplin lucrurile. Altminteri vor căpăta circulație și crezare ipoteze de felul celei pe care o sugerează ROGER GARAUDY celor ce i-au citit cartea.

VLĂDUȚ NISIPEANU

***președintele Frontului Democratic din
România vicepreședinte al Ligii
 Internaționale a Românilor***

?■■■

Text publicat în „România Mare”

IUUU MANIU despre Tratatul cu Ucraina:

„Vânzare de neam”

Onorată asistență

O găduiți-mi, vă rog, să încep prin a ne aduce aminte împreună I l^că aici, la Cluj, în urmă cu o jumătate de secol, un mare lider III politic, Lucrețiu Pătrășcanu, vorbind în fața publicului clujean, a rostit o frază de neuitat: **„eu sunt mai întâi român, și abia apoi sunt membru al Partidului Comunist!”** După cum știți, pentru această declarație, pentru această poziție politică, Lucrețiu Pătrășcanu a plătit cu libertatea și chiar cu viața sa!

Liderii de azi ai partidelor noastre se străduie din răspuțeri să treacă drept campioni ai democrației, ai spiritului internațional! Nici unul dintre ei nu ar spune **„mai întâi sunt român și în al doilea rînd sunt democrat”** I Pentru ei, fidelitatea față de doctrina politică a înlocuit credința în Dumnezeu, iar partidul, amărătul de partid din care fac și ei parte, este mai presus de Patrie! Așa simte și gîndește clasa noastră politică! S-o spunem clar și deschis, aceasta nu este democrație decît în vorbe, vorbe pentru am_ețit proștii! În realitate, noi avem parte de o democrație batjocorită, trădată, mințită, care de 7 ani funcționează împotriva acestui popor, împotriva unui electorat înșelat, manipulat, prostit cu bună știință!

Stimați compatrioți, am venit în fața dvs. și mă folosesc de onoarea de a mi se da cuvîntul, dar nu pentru a face propagandă unui partid, unei doctrine politice ci pentru a lansa, cu acordul și asentimentul dvs., o singură idee politică: ideea Interesului Național, prioritar față de orice alt interes! PATRIA MAI PRESUS DE TOATE DOCTRINELE POLITICE! Să nu ne pierdem în subtilități ideologice sau filosofice! Situația gravă în care a ajuns Ţara ne obligă să simplificăm lucrurile, să ne radicalizăm pozițiile: nu ne mai putem permite luxul de a avea şaptezeci și şapte de partide. Nu avem nevoie decît de două partide: un partid al celor ce punem mai presus de orice binele Ţării, partid al celor frămîntați de grijile datoriei față de Neam și Popor, față de Dumnezeu, și, celălalt, un partid al

trădătorilor de Neam, al celor fără de Dumnezeu, al celor care mai presus de orice pun contul lor din bancă!

Stimați și iubiți clujeni, voi încheia, și, ca să nu se zică de mine cumva că l-am citat pe comunistul Lucrețiu Pătrășcanu dintr-un posibil partizanat politic, voi încheia cu un citat din alt mare român care, la fel ca și comunistul Pătrășcanu, a plătit cu viața credința sa în drepturile și menirea Poporului Român. Nu era comunist, era chiar adversarul neîmpăcat al bolșevismului: legionarul Corneliu Zelea Codreanu. Ca deputat, acesta a făcut în Parlamentul României, în anul 1936, o declarație și ea de neuitat, din care citez un fragment:

„Cerem introducerea pedepsei cu moartea pentru cei care delapidază banii publicii

Cerem revizuirea și confiscarea averilor celor care au furat Țara!

Cerem tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici care se vor dovedi că au lucrat contra Țării, sprijinind afaceri incorecte, necinstitei

Cerem împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliul de administrație al diferitelor bănci sau întreprinderii

Cerem alungarea cetelor de exploatare nemiloși, care au venit pe pământul acesta să exploateze bogățiile solului și munca brațelor noastre!

Cerem declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă a Neamului Românesc! ”.

Cum ar spune Eminescu, ***„Ido-așa vremi se-nvâdniciră cronicarii și rapsozii... ”***

Iar pentru că ne aflăm la Cluj-Napoca, iar peste câteva zile se va semna Tratatul cu Ucraina, Tratatul de renunțare la drepturile noastre istorice, să ne amintim și declarația lui Iuliu Maniu, din octombrie 1944, făcută așadar sub ocupația rusească, în Consiliul de Miniștri: **„Trebuie să găsim o cale de a pune în discuție chestiunea Basarabiei și Bucovinei, altfel Istoria nu va putea găsi alt nume tăcerii noastre, decât «vânzare de neam»”. „Vânzare de neam” - iată, frați clujeni, cum numește Iuliu Maniu gestul pe care îl va face Emil Constantinescu pe 2 iunie, la Constanța, când va semna Tratatul cu Ucraina. Repet, sunt cuvintele marelui național-țărănist Iuliu Maniu: „vânzare de neam*”!**

Așadar, onorată asistentă, avem de unde învăța ce e de priceput și de făcut! Avem lecția unor mari patrioți, fie că erau comuniști, ca Lucrețiu Pătrășcanu, fie că erau legionari, precum Comeliu Zelea Codreanu, național-țărăniști ca Iuliu Maniu, social-democrați ca Titel Petrescu sau liberali ca oricare dintre Brătieni. Lecția pe care ne-o dau marii noștri înaintași, lecția pe care dintotdeauna ne-o dau mîndrii și bravii locuitori ai anticului Municipiu Napoca, această lecție și această doctrină politică este una singură și de neuitat vreodată: **ȚARA ȘI NEAMUL MAI PRESUS DE ORICEI**

Cluj-Napoca, 25 mai 1997, la adunarea populară din Piața Avram Iancu.

- Uomnule profesor ION COJA, știți, probabil, că pe fațada Templului Coral din București a fost instalată în 1990 o placă de marmoră pe care se află un înscris comemorativ în memoria a 400.000 de evrei din România care și-au găsit moartea în „holocaustul anilor '40. De curând, această placă a fost demontată, nu se știe de ce! Credeți că ar exista vreo legătură între această demontare și schimbul dumneavoastră de scrisori dl Nicolae Cajal? Să-și fi însușit președintele Federației comunităților evreiești argumentele dumneavoastră împotriva ideii de holocaust antievreiesc în România?

- Dacă aș crede așa ceva ar însemna să mă supraestimez, și n-o fee! Dar sunt gata să supraestimez oricât de mult forța adevărului. Iar adevărul, după părerea mea, dar nu numai a mea, ci și a unor texte sacre pentru toate religiile lumii, nu poate fi ascuns la infinit! Iar cine se dezice de sine însuși de dragul adevărului merită mai multă prețuire chiar decât cel care a spus dintotdeauna- adevărul! Nu este exclus ca asupra cifrei de 400.000 și a ideii de holocaust în România să renunțe chiar toată lumea! Sunt primul care îi va felicita pe cei în cauză! Deocamdată, efectul sigur al acelui schimb de scrisori este că am primit de la cititorii ziarului „Oglinda” noi dovezi care întăresc ideea că în România nici măcar legionarii nu au fost antisemiți!

- Care sunt aceste date noi?

- Foarte pe scurt, le enumăr rezumativ. În 1936, Corneliu Zelea Codreanu a făcut alianță electorală cu Iuliu Maniu. La această alianță au aderat și formațiunile politice conduse de Gheorghe Brătianu și mareșalul Alexandru Averescu. Dar cinstiții noștri istorici au uitat mereu să ne spună că în acest cartel electoral a intrat și partidul etnicilor evrei din România, condus de Wilhelm Filderman! Ați știut?

- N-am știut.

-197-

- Ce părere aveți de faptul că acest „detaliu” a fost vreme de 60 de ani mereu ascuns, uitat?! Cât de antisemit se dovedește astfel că a fost Corneliu Zelea Codreanu și camarazii săi?

- Într-adevăr, este uimitor!

- Alta: la mijlocul anilor '30, în Germania s-a ținut un congres internațional al ...antisemiților, pentru a discuta strategii antisemite. Deși invitați, legionarii nu au participat la acel congres nici prin emisari, nici măcar cu un mesaj de susținere!... Îi rog pe domnii noștri istorici, îndeosebi pe cei specializați în istoria evreilor din România, doctori în antisemitismul românesc, să ne lămurească aceste două ciudate împrejurări. „Ciudate” prin raportare la câte bazaconii ni s-au tot spus despre ura

feroce a legionarilor împotriva evreilor! Altminteri, dacă le raportăm corect la istoria românilor, nu e nimic uimitor în comportamentul legionar. Este perfect românesc!

- *E de necrezut că aceste fapte au rămas până azi de nimeni invocate în legătură cu antisemitismul legionar!*

- În fine, mai este demn de a fi cunoscut și un detaliu din biografia dlui Mihai Șora, cunoscutul om de cultură. Aflu deunăzi de la un legionar că și dl Mihai Șora a avut o tinerețe legionară, marcată însă de o întâmplare care face dintr-insul un posibil personaj literar, dacă tot ce mi-a povestit bătrânul camarad este adevărat. Anume că Mihai Șora s-a îndrăgostit de o tânără și frumoasă evreică. Pus astfel să aleagă între cămașa verde și chemarea inimii, incapabil să renunțe la una din ele, tânărul Șora, spune povestea, se gândea tot mai serios că nu are altă ieșire decât în gestul suicid! Nu s-a ajuns la acest deznodământ din pricina aceluiași Corneliu Zelea Codreanu, care l-a chemat la ordine pe mai tânărul său camarad cu care a purtat o discuție pe această temă, a incompatibilității dintre legionari și evrei. În urma acestei discuții, Mihai Șora a rămas legionar și s-a însurat cu aleasa inimii sale. Dacă povestea este adevărată, cred că dl Mihai Șora ne datorează tuturor o relatare amănunțită a discuției sale'tu cel oe avea să fie martirizat atât de tragic în numele democrației!

- *Nu v-ați gândit să-l întrebați pe dl Mihai Șora dacă este adevărată această poveste?*

- Da, m-am gândit, dar cred că e mai bine să pun în circulație această poveste înainte de a o verifica, iar dacă se va dovedi că nu este adevărată, asta va însemna că nici legionarii nu trebuie crezuți în tot ce spun! Am mai spus cândva că există un fel de folclor legionar cu povești extrem de interesante despre comportamentul

-198 legionarilor în anumite situații limită. Toate aceste povești trebuie verificate. Verificate însă după ce vor fi publicate.

- *De ce așa?*

- Pentru că e mai ușor să publici decât să verifici. Iar mulți dintre cei ce dețin asemenea informații nu mai au, din păcate, mulți ani de trăit! Cât au fost ei de tari și de neînfricați în fața morții, legionarii sunt totuși și ei muritori!

CARE SEAT DREPTURILE NOASTRE DE ROMÂNI?

*

Doamnelor și domnilor,
Distinși colegi,

Constituția României, atunci când spune că România este un stat național, consfințește astfel cel mai important drept pe care neamul românesc și l-a dobândit prin prestația sa istorică: dreptul de a avea un stat propriu. Spre deosebire de toate statele care ne înconjoară și de încă multe altele, statul românesc nu s-a înființat printr-o hotărâre luată la vreun conclav diplomatic sau în cancelaria vreunui imperiu. România nu a apărut pe harta lumii prin efectul unor semnături aruncate pe un „**petec de hârtie**”- l-am citat pe Petre Țuțea, ci statalitatea românească s-a împlinit prin înțelepciune și trudă, prin har politic și putere de sacrificiu, prin jertfă! Statalitatea noastră este una dintre cele mai vechi din Europa și din lume, numărând, de la descălecat și până azi, șapte secole de existență necurmată, șapte sute de ani de manifestare a românilor ca subiect activ în istorie, iar nu ca obiect pasiv al istoriei!

Această ispravă, vecină cu miracolul istoric, este opera românilor, de aceea statul încheiat de ei se și cheamă, în cele din urmă și definitiv, România! Voința românilor, a celor ce-și ziceau români și vorbeau românește între ei, străduința lor și nu a altora este cea care a asigurat, neconținut, viață social-politică și spirituală pe aceste meleaguri, între Nistru, Dunăre și Tisa! Când și când, firește, mai putea fi consemnată, ba într-un colț de țară, ba într-o margine de veac, prezența ori contribuția unor minoritari, când armeni, când greci, când evrei, când maghiari, când turci sau slavi ș.a.m.d. Le mulțumim tuturor și ne bucurăm de cei pe care îi mai avem azi alături de noi! Dar atragem atenția că cei care mereu și pretutindeni sunt prezenți în acest spațiu, făcând istoria acestor locuri, sunt toți numai de un singur neam, neam românesc! ... Acesta este înțelesul pe care se cuvine să-l dăm propoziției cu care

-200- începe Constituția României: România este stat național. Acest înțeles așadar nu se reduce la simplul calcul aritmetic

care, numărându-ne pe toți, constată că 90% din locuitorii acestei țări sunt români. Ci el consemnează același procent net majoritar și pe axa timpului, a istoriei, a diacroniei!. Suntem cei mai mulți și atunci când îi numărăm pe cei care, de-a lungul veacurilor, au asudat și au sângerat pentru acest pământ, au murit pentru el!

Spun toate astea, lucruri binecunoscute, ca să mă întreb: oare această realitate, atât de impozantă și de hotărâtoare, este consemnată cum se cuvine în Constituție și în legile noastre?

Constituția unei țări, precum se știe, este un grupaj de principii din care trebuie să curgă, să izvorască toate legile acelei țări, lată, de exemplu, o mulțime de legi și practici actuale pornesc din acel articol de Constituție care spune că "economia României este economie de piață". Altele decurg din afirmația că "România este stat de drept". Vin, ca parlamentar român, vin în fața domniilor voastre, și vă întreb - vă întreb eu mai întâi ca să nu apucați dumneavoastră să mă întrebați primii și să mă luați la rost, cerându- mi socoteală pentru ce se întâmplă la București, pe dealul Mitropoliei - vă întreb, din legile elaborate în acești ultimi cinci ani de zHe, care lege decurge din prevederea constituțională potrivit căreia România este stat național? Care lege? ... Nici una! Nu am făcut nici o lege prin care, din caracterul național al statului român, din această realitate să facem principiu ordonator al vieții noastre politice, să deducem din ea toate consecințele care se impun!

Vă rog să luați aminte la faptul că însuși acest segment de populație care dă caracter național românesc statului nostru, segmentul majoritar, nu are nici nume și nici identitate nu are atât în textul Constituției, cât și în textul legilor noastre! În aceste texte se vorbește bunăoară despre "cetățenii" țării, se vorbește despre "poporul" român, dar acest concept, de popor român, îi include pe toți cetățenii României! Se mai vorbește în Constituție despre minoritari, despre drepturile care li se asigură celor de altă etnie, dar despre etnia românească, despre noi, despre populația majoritară, cea propriu-zis românească, nu se spune nici un cuvânt! Nici că ea există și nici la ce folosește ea!

Mă grăbesc cu o precizare: dacă cer, și cer asta, ca și noi, majoritarii, să căpătăm identitate în textul Constituției și al legislației românești, să căpătăm identitate • în mintea și în sufletul guvernanților, al instituțiilor noastre publice, dacă cer asta o fac nu

-201- pentru a pretinde și pentru noi drepturi speciale, specifice, așa cum au toți minoritarii din România! Dimpotrivă, consider că populația majoritară, conștientă de acest statut, asumându-și-l, capătă nu un plus de drepturi în comparație cu minoritarii, ci un plus de obligații și îndatoriri specifice!

Există obligații pe care noi, românii, ca majoritari, trebuie să ni le asumăm tocmai pentru a păstra caracterul național românesc al statului. Iar asigurarea acestui caracter național românesc îmi permit să spun că este principala funcție a statului național numit România! Aceste obligații nu le putem impune decât majoritarilor, ca semn al menirii cu care te încarcă norocul (sau nenorocul!) de a te naște român! Ca semn al asumării acestei meniri!

Și trebuie spus foarte deschis că în momentul de față, adică de vreo cinci ani încoace, guvernarea de care am avut parte nu a făcut prin nimic dovada că este conștientă de această funcție vitală a statului național român, a structurilor de putere. Dimpotrivă, felul în care - și am să dau câteva exemple, felul în care se îngăduie de cinci ani de zile rușinosul export de copii, felul în care este privită, ca o fatalitate inevitabilă, exodul peste graniță al tinerilor, de regulă al celor mai dotați tineri, nu al handicapaților, ușurința cu care este acceptată încetățenirea în România a mii de indivizi afro-asiatici, extrem de dubioși în privința calității lor umane, și mai ales absența oricărei inițiative legislative care să stopeze declinul demografic al neamului, declin demografic care se înregistrează pentru prima oară în istoria neamului nostru acum, în ultimii cinci ani!, într-un cuvânt, nepăsarea totală a guvernanților noștri, dar și a opoziției, a întregii clase politice, nepăsare față de ceea ce se cheamă "zestrea genetică" a acestui neam, toate acestea ne obligă să tragem concluzia că în ultimii cinci ani s-a menținut caracterul antinațional, antiromânesc al guvernării de care am avut parte după 23 august 1944. Din acest punct de vedere fundamental și, aș zice, esențialmente esențial, în România nu s-a schimbat nimic în Decembrie 1989!

Cer așadar ca în România populația majoritară românească, etnia românească să devină și ea subiect de drept, alături de minorități! Minorități care, fiecare, au câte o uniune națională, a maghiarilor, a croaților, a germanilor, a turcilor, a ucrainenilor, organizații în care, dacă vrei să te înscrii, nu ești primit pentru că ești român!... Numai românii nu au o uniune a lor și numai a lor! Evident,

-202- nu cer să ne facem și noi o asemenea organizație, dar cer să nu se uite nici o clipă și de nimeni să nu se uite că mai existăm și noi și că noi dăm conținut și consistență acestui stat! Avem nevoie de această limpezire explicită a lucrurilor mai întâi prin consecință logică a textului din Constituție, pentru a face pe înțelesul tuturor ce va să zică aceea că "România este stat național".

Mai apoi și în principal avem nevoie să conștientizăm

această realitate pentru a putea face față tuturor celor care contestă caracterul național al statului român și mai ales pentru a face față celor care acționează, repet: acționează, unii în taină, alții la lumina zilei acționează pentru a submina caracterul național, adică românesc al statului nostru, al teritoriului românesc! E singurul nostru câștig sigur de după decembrie 1989: am descoperit cu toții că pe lumea asta nu există numai antisemitism, anticomunism și antifascism. **Există și un foarte activ anti-românism!** Nu de ieri și nici de alaltăieri! **Iar ținta principală a vastului program antiromânesc este caracterul național românesc al statului români** Căci pe cât s-a văzut că suntem noi de nepăsători cu propriul nostru statut de populație majoritară, pe atât sunt alții de preocupați să ne submineze acest statut! Nu de azi și nici de ieri! Ci de foarte multă vreme!

Am astfel în vedere în primul rând cele două provincii românești asupra cărora ofensiva antiromânismului s-a concretizat în chipul cel mai evident printr-o acțiune de subminare a românității acestor ținuturi: Transilvania și Basarabia. În Basarabia, după 1812, iar în Transilvania după 1867 s-a declanșat un amplu și dureros proces de colonizare a mii de ruși, respectiv maghiari, concomitent cu o politică de intimidare și, propriu-zis alungare a românilor din sălașul lor. Acest atac la caracterul național românesc al unor ținuturi dintotdeauna românești ne pune pe noi, etnia românească sau neamul românesc, cum om vrea să ne zicem, ne pune în postura de legitimă apărare! Ne-a fost atacată ființa cu gândul de a fi răpusă, ne-a fost contestat dreptul la existență. Asemenea vexație nu poate să rămână fără replică! Iar replica noastră ne este îngăduit s-o dăm oricât de aspră o vom considera necesar să fie!

Din păcate, replica noastră mai mult a lipsit!

A lipsit în primul rând în perioada interbelică, de după 1 Decembrie 1918, când autoritățile românești nu au făcut nimic împotriva acelor hoarde de coloniști ruși sau maghiari a căror prezență în Basarabia, respectiv Transilvania, reprezenta consecința

-203- insuportabilă, inacceptabilă a unui atentat minuțios organizat și desfășurat, atentat la statutul românilor de populație majoritară, statut căpătat în mii de ani de dăruire și jertfă!

Firește, nu alta este situația și a Bucovinei!

Cei un milion de unguri din Transilvania nu sunt nici pe departe cu toții urmași ai maghiarilor stabiliți în Transilvania în urmă cu o mie de ani. Foarte mulți dintre ei sunt stabiliți în Ardeal după 1867, după instaurarea dualismului, iar colonizarea

lor în Transilvania s-a făcut pentru a falsifica istoria, pentru a modifica cifra demografică din Transilvania, la vremea aceea, ca și azi, net favorabilă românilor majoritari. Alți maghiari au ajuns în Transilvania în anii ocupației hortyste, tot în scopul de a submina românitatea Ardealului! Ei, bine, prezența acestor maghiari, câteva sute de mii, existența lor în România nu reprezintă nimic altceva decât consecința inacceptabilă a unei politici ostile, fățiș dușmănoase față de interesele românești. Oasemenea politică ne pune în legitimă apărare și îndreptățește orice replică din partea noastră, inclusiv alungarea din țară a intrușilor, așa cum s-a și întâmplat în cazuri similare prin alte părți! Dacă nu împingem lucrurile chiar până acolo nu e pentru că nu am avea acest drept, ci pentru că „nu ne stă în caracter”, cum ar spune mahalagiii bucureșteni. Dar o reacție la această manevră antiromânească nu ne este iertat să nu avem! Putem măcar aprecia nu atât **care**, ci **câți** dintre maghiarii de azi din Transilvania sunt, ei sau părinții lor ori părinții părinților lor, în situația de a fi atentat astfel la statutul românilor de populație majoritară. Le mai putem acorda acestor maghiari drepturile îndeobște recunoscute minoritarilor? Evident, nu! Astfel că atunci când guvernării noștri examinează cu capul plecat cererile și pretențiile nemăsurate ale maghiarilor, ei ar trebui să le atragă atenția petiționarilor că milionul de maghiari mereu invocat este mai mic cu câteva sute de mii. Drept care și pretențiile să fie micșorate proporțional!

În țările baltice, țări democratice apusene, povestea cu egalitatea între cetățeni n-a fost acceptată, așa zice că n-a fost acceptată proteste, ca la noi! Astfel că acei ruși (sau rusofoni) veniți în ultimii 50 de ani pentru a subția procentul de baltici, pentru a anula caracterul național al statelor baltice, acei ruși nu mai au drept de vot, în anumite situații, când e să se ia hotărâri de importanță națională! De ce procedează atât de nedemocratic acei bravi letoni, estoni și lituanieni? Pentru **că o fac în numele naționalității lor, a cărei salvagardare este mult mai importantă decât toată**

-204-

democrația lumii! Pentru că o fac în replică legiuită și firească împotriva celor ce au atentat la caracterul național al statelor respective! O asemenea crimă nu poate fi trecută cu vederea decât la București!...

Fie ca întâlnirea noastră de aici, din lașii lui Grigore Vodă'Ghica și ai lui Eminescu, să pună capăt acestei stări de inconștiență a clasei noastre politice, stare de inconștiență și ignoranță vecină cu trădarea de neam!

În concluzie, pentru o parte importantă din problemele pe

care le avem noi, românii, fie în Basarabia sau Bucovina, fie în Transilvania, soluția este să aplicăm **modelul baltic**, deja existent și acceptat de comunitatea internațională, introducând astfel o discriminare între două categorii de minoritari alogeni, ce trăiesc pe teritoriul românesc. Acei minoritari, a căror prezență pe pământul românesc are drept cauză, drept ticăloasă cauză, o politică de subminare a românismului, de reducere a procentului de români, acei minoritari alogeni care au fost colonizați în Transilvania, în Bucovina, în Basarabia, în Transnistria, și au fost colonizați pentru a falsifica astfel istoria și pentru a lovi în interese românești perfect legitime, acei alogeni minoritari și urmașii lor, oricât de mulți ar fi, nu pot avea dreptul de a decide asupra viitorului ținuturilor în care locuiesc! Acele ținuturi au fost românești și drept este să rămână mai departe, în veșnicie, românești!

Propun așadar să luăm în studiu modelul baltic pentru a trece cât mai rapid la aplicarea lui!

Ne întâlnim aici ca să declanșăm un vast proces de cercetare sistematică, academică, științifică, o cercetare exhaustivă a drepturilor noastre de români! Ele ne-au fost grav încălcate și în Basarabia, și în Bucovina, și în Transnistria! Noi trebuie să știm și să aducem la cunoștința și a celorlalți, a lumii întregi, în ce fel a fost agresată ființa românească în Transilvania sau Basarabia ori Bucovina. Nivelul științific al informațiilor pe care le vom pune astfel în circulație este o garanție a credibilității de care se vor bucura aceste informații! O astfel de temă de cercetare științifică va fi și politica de rusificare, de slavizare prin colonizare a unor provincii dintotdeauna românești. Se vor cerceta metodele, strategiile, efectivele, rezultatele. Dar și soluțiile! Soluțiile de anulare a efectelor pe care le mai are până azi politica de colonizare concepută la Moscova ori Budapesta, împotriva intereselor vitale românești. Oricât ar părea de greu, de imposibil chiar, soluțiile există, ele pot fi

-205- găsite! Ce face omul tot omul desface! Numai ce face Domnul nu se mai poate întoarce! Vom găsi soluții, dar cu o condiție: să existe și să funcționeze fără ezitare voința de a găsi aceste soluții, de a nu lăsa lucrurile la voia întâmplării, la voia a ceea ce au plănuit alții!

În acest context, simt nevoia, stimați prieteni și colegi, să vă mărturisesc cât de dureros resimt presiunea din ce în ce mai greu de suportat a unui viitor românesc pe care ni-l pregătesc alții, îl pregătesc fără să ne întrebe, fără să ne spună nimic, dar sunt foarte liniștiți și siguri pe ei că nu vor fi de nimeni deranjați! Ne-am grăbit în Decembrie 1989 să ne angajăm că vom renunța

la orice planificare, fiind planificarea ceva tipic comunist! Și asta este, probabil, singura promisiune pe care guvernânții noștri au respectat-o suspect de sânguincioși! Trăim de atunci la voia întâmplării, adică exact cum trebuie ca să putem fi cuprinși în planificarea făcută de alții!...

Salut, de aceea, această întrunire românească, la care sunt bine veniți și frații noștri minoritari ce s-au învrednicit să simtă românește atunci când nevoia o cere și să ni se alăture cu bună credință! O astfel de acțiune, precum cea de față, exprimă, înainte de toate, voința noastră de a nu-i lăsa pe alții, pe neprieteni, să dispună de viitorul nostru!

Dacă mă gândesc bine, prin organizarea acestei acțiuni și prin declanșarea astfel a celor viitoare, pe care în bună parte noi avem a le hotărî aici și acum, se poate spune că, în sfârșit, ne-a venit mintea cea de pe urmă a românului.

Mulțumescu-Ți, Doamne!

ION COJA

Cuvântare rostită la Iași, la Congresul refugiaților români din Basarabia și

Bucovina

ANEXA SUPLIMENTARA

DECLARAȚIE

Subsemnatul TEJA CONSTANTIN din București, str. Matei Voevod nr. 66 A, sect. 2, am fost condamnat politic. După eliberare m-am angajat la O.C.L. Alimentara sect. 8. În perioada anilor 1965- 1967 am lucrat la unitatea comercială din strada Virgil Pleșoianu, în apropierea străzii "Constantin David", ai cărei locuitori erau clienții magazinului. Printre clienți era și mama lui Constantin (Tică) David, care locuia la nr.38. Având în vedere că lucram într-un singur schimb, de la 7 la 11 și după amiază de la 15 la 19 , în timpul liber nu plecam acasă deoarece locuiam în corn. Chitila și era foarte departe. Deseori am fost invitați la D-na David acasă, împreună cu soția și cu vânzătoarea Croitoresei! Maria. Aflând că am fost deținut politic, D-na David a crezut că am făcut închisoare pentru aceleași idei ca ale fiului ei, având totală încredere în noi, ne-a destăinuit unele probleme politice care nu erau cunoscute public.

Printre altele, ne-a mărturisit că în anul 1940, partidul

comunist, prin fiul său, aflat în legătură cu Eugen Cristescu, șeful serviciilor secrete de la acea oră din România, au adus din U.R.S.S. 30.000 de cămăși verzi și pistoale, pe care le-au distribuit la borfași și țigani, plătindu-i ca să spargă și să devasteze magazine și case particulare. În acest timp erau fotografați, în scopul de a compromite mișcarea legionară.

Acest fapt este confirmat și de Bencu Gheorghe care, când a fost deținut politic la Canalul Dunăre-Marea Neagră, la punctul Midia, -s-a împrietenit cu un comisar din fostul serviciu secret al lui Eugen Cristescu și care i-a mărturisit că șeful lor, Eugen Cristescu, a îmbrăcat în cămăși verzi și a înarmat țigani și tot felul de derbedei ca să devasteze pentru a compromite mișcarea legionară.

Aceasta îmi este declarația pe care o dau și o semnez propriu,

12 Sept. 1997

Constantin Teja

-207-

DECLARAȚIE

Subsemnatul Bencu Gheorghe domiciliat în București, B-dul Basarabia nr.240 Bl. MY 6, Etaj 4, ap. 13, sector 3, prin prezenta relatez următoarele:

În anul 1941 am fost condamnat la 10 ani "Muncă Silnică" pentru activitate legionară și depus la închisoarea "Aiud".

Având în vedere că toți borfașii care nu făceau parte din Mișcarea Legionară și care au participat la **rebeliune** au fost încarcerați în aceeași secție cu legionarii, ei fiind arestați pentru devastări și jafuri nicidecum pentru activități legionare, fapt care a determinat formarea unei comisii legionare cu acordul administrației închisorii să se trieze dosarele și să fie trecuți respectivii la secția de drept comun (Zarea).

Dintr-o comisie am făcut parte și eu. Am găsit peste 40 de indivizi care au participat la **zisa rebeliune**, ei dedându-se la jafuri și devastări.

P. S. Din comisie au făcut parte și Ing. Virgil Maniu fost șef de secție la telefoane și Pârvu Ion fost șef de secție la S.T.B.

Aceasta îmi este declarația care o dau și semnez.

17.08.199

Gheorghe Bencu

-208-

DECLARAȚIE

Subsemnatul Bencu Gheorghe domiciliat în București, B-dul Basarabia nr. 240, bl. MY 6, scara 1, etaj 4, ap. 13, sector 3, fiind condamnat politic, aflându-mă la Canalul Dunăre-Marea Neagră punctul "Midia", am fost în aceeași brigadă cu mai mulți deținuți care au făcut parte din Serviciul Secret condus de Eugen Cristescu.

Deoarece eram la suferință cu toții ne-am apropiat unul de celălalt și am început să ne facem mărturisiri.

Unul dintre ei de care m-am apropiat mai mult se numea Ghelbașu Cristache, făcându-mi declarații sincere precum că, Eugen Cristescu șeful Serviciului Secret prin oamenii lui au organizat echipe de derbedei și borfași să participe la **zisa rebeliune** ca să distrugă și să jefuiască, îmbrăcându-i în cămăși verzi, să poată fi filmați și fotografiați pentru a compromite Mișcarea Legionară. Mai mulți dintre ei mi-au confirmat cele spuse de Ghelbașu Cristache.

27.08.199

Gheorghe Bencu

ADEVERINȚĂ

ROMÂNIA

**MINISTERUL
SECRETARIAT**

DE

INTERNE

DIRECȚIA

Domnului TĂNASE ALEXANDRU

București, str. Prevederii
nr.15, bl. A12, sc. B, ap.48,
sector 3

La cererea dv. înregistrată la nr.75079/1990, vă comunicăm următoarele:

TĂNASE ALEXANDRU, fiul lui Emanoil și Rada, născut la 28.12.1923 în București, a fost arestat la 01.02.1941. Prin sentința nr.763 din 28.05.1941 a Tribunalului Militar București - Secția a III-a, a fost condamnat la 5 ani muncă silnică și 3 ani interdicție, pentru participare la rebeliune, atingerea libertății individuale și uzurparea proprietății.

A fost pus în libertate condiționată la 24.12.1944.

În perioada 27.04.- 28.04.1945 a fost reținut pentru cercetări, în baza mandatului de deținere nr. 6171 emis de Curtea Marțială a Capitalei, însă nu rezultă dacă a fost condamnat.

Prin adresa nr.52/64001 din 09.12.1948, Direcția generală a Securității Poporului, dispune încadrarea sa în categoria a V-a preventivi (conform ordinului special nr.5/1948) și ca urmare a fost încarcerat la Penitenciarul Aiud.

Prin Decizia M.A.I. nr.471/08.10.1951 a fost încadrat într-o colonie de muncă pe timp de 24 luni, fiind pus în libertate la 08.10.1953.

ȘEFUL DIRECȚIEI

NOTA FINALĂ

Din această carte s-a tras un prim tiraj, de câteva zeci de volume, pentru prospectarea pieții. Pe lângă semnalele din care am putut pricepe interesul public pentru „legionarii noștri”, am primit și multe sesizări din partea unor persoane care mi-au prezentat argumente noi, suplimentare, în favoarea concluziei la care ajunsesem în cartea de față: legionarii au fost victima unor diversiuni și înscenări dintre cele mai perfide și mai ticăloase. O astfel de sesizare mi-a atras atenția asupra faptului că din grupul criminal al lui Traian Boieru toți cei care au fugit din țară au fost condamnați la moarte, în contumacie. Cel care a rămas însă în țară nu a pățit nimic!... E vorba de șoferul automobilului cu care au fost transportate victimele și asasinii lor... N-am avut timp să verific această informație. Dacă ea se confirmă, atunci vinovăția legionară în asasinarea lui Iorga și Madgearu va deveni și mai îndoielnică.

Deosebit de interesantă mi s-a părut însă declarația d-lui Constantin Teja, care a cunoscut-o cu ani în urmă pe mama lui Constantin David, acel vestit „erou” al clasei muncitoare, unul dintre puținii martiri cu care se putea lăuda lupta neînfricată a PCR în anii grei ai ilegalității. Ce sens și ce conținut a avut această luptă se înțelege foarte bine și din isprăvile lui Constantin David, cu care biată maică-sa, femeie simplă și convinsă de onorabilitatea feciorului ei, considera că se poate lăuda și altora. Anume, cu cele câteva zeci de mii de cămăși verzi, modelul „cămăși legionare”, pe care Constantin David le-a adus în România din ...URSS. La ce le trebuiau comuniștilor cămăși verzi, legionare? Acum se poate spune cu certitudine la ce: la organizarea diversiunii din ianuarie 1941, diversiune în care comuniștii și Siguranța și-au dat mâna pentru a-i scoate pe legionari de la guvernarea Țării într-un mod care să-i facă de rușine și de ocară pentru totdeauna!

Țin bine minte, din discuțiile mele cu Petre Țuțea și Simion Ghinea, când am cerut detalii suplimentare la răspunsul lor foarte **răspicat: legionarii nu au ucis nici un evreu! Nici**

măcar în ianuarie 1941, țin bine minte două argumente:

1. Violențele antievreiești din zilele rebeliunii (spargeri de vitrine, devastări de magazine, sechestrări de persoane, crime, inclusiv cele de la Abatorul din București) le puteau comite legionarii numai dacă aceștia și-ar fi pierdut complet uzul rațiunii. Era absurd, ziceau cei doi camarazi, când legionarii luptau în acele zile cu spatele la zid pentru a mai rămâne sau nu la putere, iar lupta se dădea în Piața Victoriei, era absurd ca sute de legionari, la celălalt capăt al Bucureștiului, în Dudești și în Văcărești, să se dedea la violențe antisemite absolut gratuite, lipsite de orice sens. Asemenea violențe antievreiești legionarii nu le-au comis când aveau toată puterea în mână! De ce le-ar fi comis în momentul când se confruntau cu Antonescu și armata, într-o dispută în care nimic nu-i implica pe evrei în vreun fel?!

2. După rebeliune, au fost arestați în București circa 3000 de legionari, vinovați de tulburările din Capitală. După câteva zile, liderii legionari arestați au băgat de seamă că foarte mulți dintre cei arestați ca legionari, care aveau pe ei cuvenita cămașă verde și diagonala militară, nu prea se arătau a fi legionari. Nu numai prin tenul lor cam balaoacheș, ci și prin aceea că nu erau în stare să spună din ce cuib legionar făceau parte, cine le era șef ș.a.m.d. Sesizând direcția penitenciarelor asupra acestei situații, s-a trecut la verificarea, persoană cu persoană, a apartenenței la mișcarea legionară. Din cei trei mii de arestați, adevărații legionari erau mai puțini de 300. Nici măcar 10%. Restul, țigani și vagabonzi îmbrăcați în cămășile de fabricație sovietică cu care se lăuda biata mamă a lui Constantin David!...

Prin același domn Constantin Teja mi-au parvenit încă două declarații, semnate de dl. Gheorghe Bencu, care confirmă, după mai bine de douăzeci de ani, afirmațiile făcute mie de domnul Simion Ghinea și de camaradul său Petre Țuțea.

Adaug acestor declarații un act, emis de Ministerul de Interne în 1990, prin care se răspunde unei cereri formulate de dl. Alexandru Tănase, arestat la data de 01.02.1941, adică imediat după așa zisa

„rebeliune^{1*} legionară, și condamnat „la 5 ani muncă silnică și 3 ani interdicție, pentru participare la rebeliune, atingerea libertății individuale și uzurparea proprietății”. Acest act dovedește că autoritățile nu au fost deloc îngăduitoare cu legionarii participanți la rebeliune. De aceea, este extrem de ciudat și greu

de înțeles de ce, după rebeliune, în ciuda celor 120 de evrei uciși, unii în chip bestial, nici un legionar și, în general, **nimeni nu a fost incriminat pentru omucidere!** Mai mult, comunitatea evreiască nu a reclamat niciodată faptul că poliția și justiția românească nu a făcut nimic pentru identificarea odioșilor criminali care, în ianuarie 1941, au făcut atâtea victime printre evrei! Mă abțin să împărtășesc cititorilor gândurile și raționamentele care mi se impun în modul cel mai logic cu putință!...

Mărturiile și documentele de mai sus, din această Anexă Suplimentară, la care, desigur, arhivele Ministerului de Interne ar avea și ele multe de adăugat, îmi par a fi mult prea importante pentru a nu le cuprinde și pe ele în această carte. Astfel că mă voi abate de la uzanțele publicisticii și introduc, precum se vede, în forma definitivă a cărții **Legionarii noștri** documentele din această ultimă anexă. Profit de această ocazie și mai adaug două texte, **Secătura** și **Care sunt drepturile noastre de români?**, eliminând totodată un text care, dintr-o regretabilă eroare a redactorului de carte, adică a subsemnatului, fusese cules și tipărit de două ori.

Documentele pe care mi le-a pus la dispoziție dl. Constantin Teja mă determină să pun în discuție publică o informație căpătată de la Eminentă Sa Rabinul Șef al Genevei, Alexandru Șafran, cu ocazia unui interviu transmis în urmă cu doi-trei ani la Televiziunea Națională. Povestind întâmplările dramatice, tragice, din acel ciudat ianuarie 1941, Eminentă Sa a spus la un moment dat următoarele: **„a doua zi după rebeliune, m-am mișcat repede și până la prânz, înainte ca autoritățile să poată interveni, i-am înmormântat pe toți evreii uciși de legionari”**. În seara aceluși interviu TV și de atunci mereu m-am tot mirat de ce s-a grăbit Eminentă Sa, ca fruntaș al evreimii românești în 1941, de ce s-a grăbit s-o ia înaintea autorităților, împiedicând astfel desfășurarea anchetei? Nu interesa pe nimeni să stabilească cine sunt vinovații, cine pe cine a ucis?... Etc., etc., o mulțime de alte întrebări care se nasc fără voia mea pe marginea acestei relatări! Mi-e greu să fac și comentariile ce se impun și care să fie totodată potrivite cu persoana și mai ales cu personalitatea celui care a fost și este și va fi pentru

-213-* noi toți Alexandru Șafran, astfel că nu voi insista, rămânând în așteptarea unor deslușiri pe care însăși Eminentă Sa rii levabferi Las deci pe fiecare cititor să judece singur dacă declarația amintită are, cu sau fără voia expeditorului, vreo legătură cu concluzia noastră privind netemeinicia acuzațiilor, a celor mai multe dintre acuzațiile aduse în mod curent legionarilor.

Ne înșelăm cumva propunând această concluzie? Ne-ar părea rău să ni se demonstreze că ne înșelăm, dar în nici un caz nu vom ignora argumentele unei asemenea demonstrații și nici nu ne vom preface că ele nu există. Așa cum, știm bine, mulți se vor preface că n-au citit această carte, că nu știu de ea și vor ține mai departe isonul la aria calomniei și diversiunii antiromânești...

împreună cu Petre Țuțea și Simion Ghinea, principalii „vinovați”
de această carte.

Fotografie de Preot Dumitru Coman

CUPRINS

Câteva preliminarii.....	3
Capitolul I „Cărticica Șefului de cuib”.....	10
Anexa I Cărticea șefului de cuib (fragmente).....	16
Critica revoluției naționale.....	53
Capitolul II Nicolae Iorga asasinat din ordinul lui Stalin?.....	56
Capitolul III A existat în România un holocaust antievreiesc?.....	67
Capitolul IV „Opoziție energică din partea poporului român și a autorităților românești”.....	78
Capitolul V Scrisoare domnului ambasador Alfred Moses.....	81
Capitolul VI Dreapta românească interbelică.....	86
Capitolul VII Dincolo de Numberg.....	102
Capitolul VIII Antisemitul de mine!.....	112
Capitolul IX Declarație în Senatul României.....	127
Capitolul X Eroi, nu criminali!.....	130
Capitolul XI Cenzura de la „Europa Liberă”.....	134
Capitolul XII Cine ridică sabia.....	143
Capitolul XIII Eu, domnilor, nu sunt anticomunist!.....	146
Capitolul XIV A murit ideea comunistă?.....	150
Capitolul XV Scrisori deschise.....	156
Anexa II Pogromul de la Abator - Documente.....	171
Anexa III Un om salvează legiunea.....	180
Ecouri.....	190
Care sunt drepturile noastre de români?.....	200
Anexa suplimentară.....	207
Notă finală.....	211

5) Concepția legionari⁵ a conducerii Statului. Acela care nu va putea trăi cu aceasta sumă, singur, poate trăi în comun cu ceilalți parlamentari la cazarma legionară.
Conducătorii țării trebuie să fie în frunte în zile de mizerie.

Nu se poate pălmuși cu o leafă de lux de 30.000 lei lunar, mizeria nesfârșită a țării.

În atitudinea de astăzi a parlamentarilor legionari se pregătește ziua de mâine și se dovedește că ea poate fi așa cum o cerem noi.

//. Parlamentul legionar nu-și mai aparține lui.